

วิดีโอทีวี จัดทำโดยทีมงาน
วางตลาดทุกวันที่ 5 ■ 20 ■

เพ็ญพักตร์

รายปักษ์
ฉบับ 94

◆ บูม สุดขีด! ธุรกิจใหม่ในอเมริกา ล้างรถด้วยเต้า สะเด่าหรวง!!

◆ ดูกันจะ ๆ ปฏิทินแม่โขง'35 อ้าซ่า หวือหวาแค่ไหน?

25.

สาวไทย
ใน
ฮ่องกง
97

น้องดาว

เซ็กซี่
อีกครั้ง
ใน
ฮ่องกง
97

" ฟน ๆ ของ *'เพ็ญพักตร์มินิ'* คงร้อง..อ๋อ กันเป็นแถว ๆ เพราะเเม่สาวสวยแสนเซ็กซี่ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน คุณ ๆ ที่เป็นแฟน *'เพ็ญพักตร์มินิ'* ล้วนแต่ได้ชมกันไปแล้วจาก *ฉบับที่ 20*

เธอมาปรากฏโฉมใน *'ฮ่องกง 97'* ครั้งนี้ ด้วยเรือนร่างที่ค่อนข้างจะอวบแน่นไปสักนิด แต่ก็หาได้ลดหย่อนความสวยและความเซ็กซี่ลงไปแต่อย่างใด หากแต่ดูสวยไปอีกในรูปแบบหนึ่ง--ภาพของ *ดาว* หรือ *พรสุดา นภาพงษ์* ชุดนี้ช่างภาพถ่ายในสไตล์ให้แสงเงาชัดลึก เห็นกันในทุกแง่มุม อีกทั้งไม่มีการปิดบังสัดส่วนชวนมองให้ขัดความรู้สึกอีกต่างหาก เนื่องจากทางฮ่องกงเขาไม่ใจดำเหมือนกับบ้านเรา

ใครดูภาพของน้องดาวเธอแล้วอยากเห็นจะ ๆ ก็ลองสั่งภาพชุดพิเศษของเธอใน *เพ็ญพักตร์มินิ ฉบับที่ 20* ไปดูกันได้

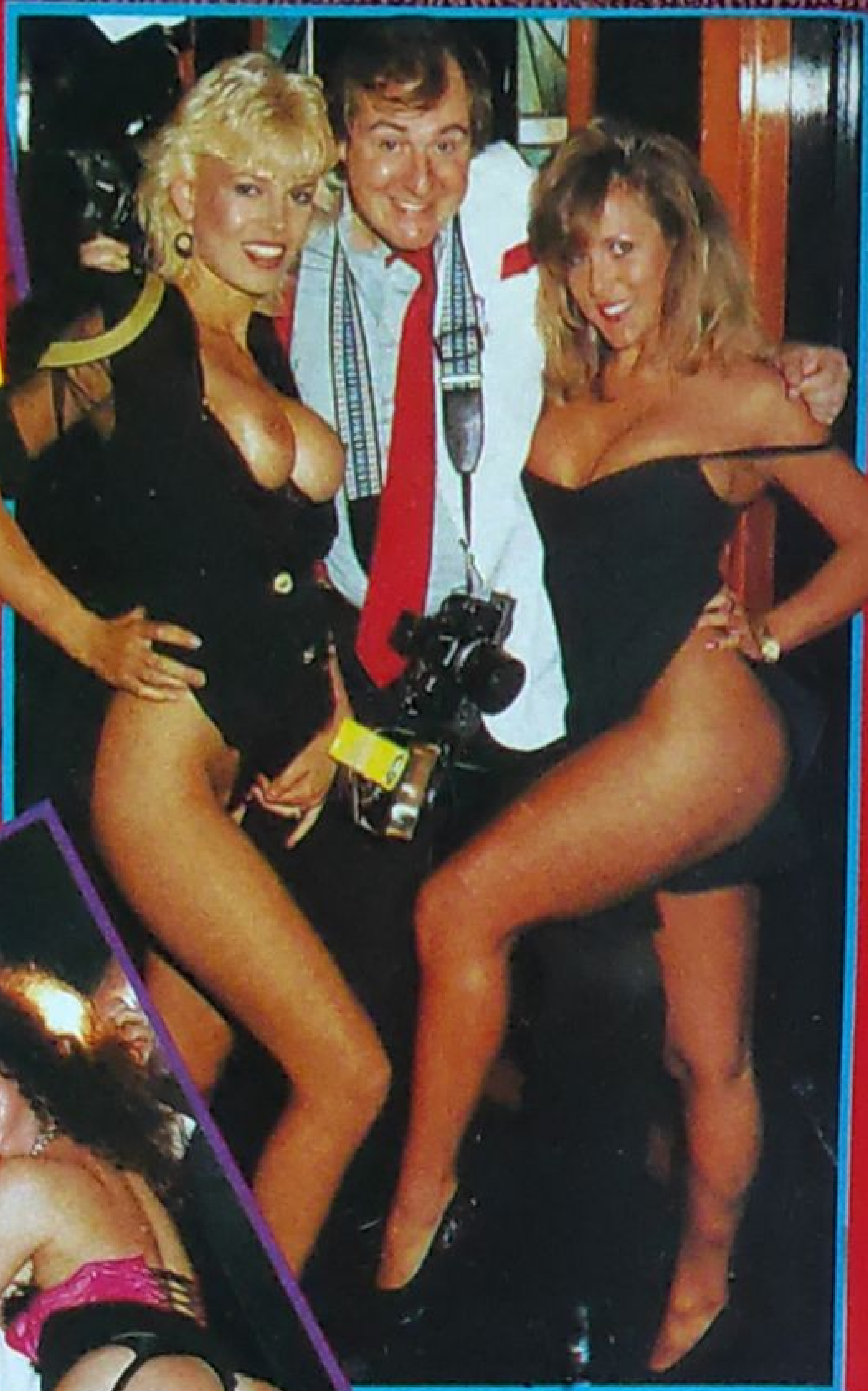

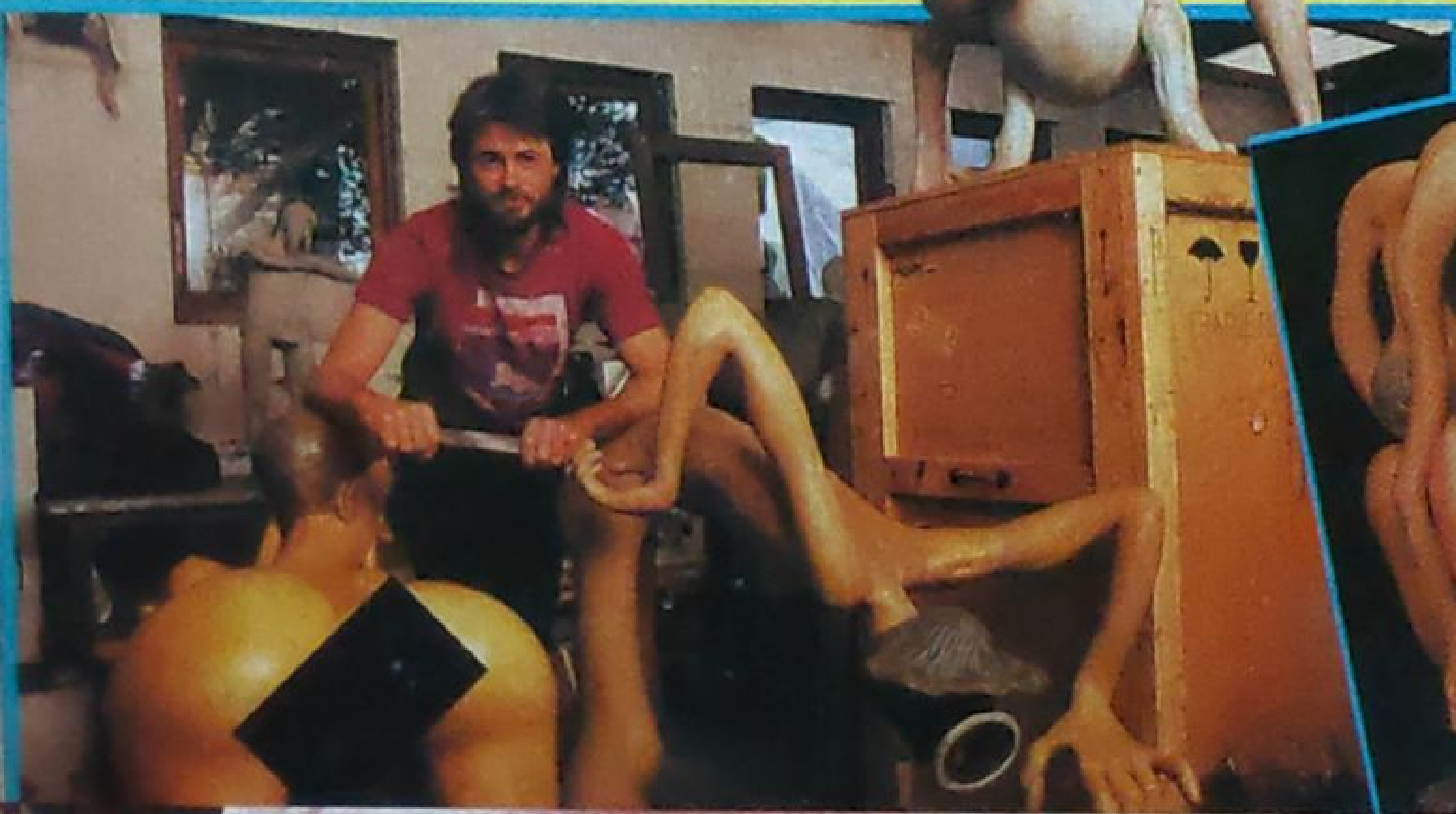

'And this one weighs in at just under three kilos.' Gordon reckoned he'd need the wide-angle lens here.

Why does she bend like that? 'Cos she can.

อยู่กับเต้า

"ผมอยู่กับเต้ามากกว่า 12 ชม./วัน..."

เขาชื่อ *กอร์ดอน ร็อนเดล* เคยยึดอาชีพเป็นนักร้องอยู่นานถึง 20 ปี ก่อนมาเอาดีทางช่างภาพเสียวสยิวแทน...

เขาเคยปะทะฝีมือกับนักร้องดัง ๆ มาแล้วหลายคน เคยพบปะมาก็มาก เป็นต้นว่า *จิมมี่ เฮ็นดริกซ์* หรือกระทั่ง *อีริค แคร็ปตัน* แต่เขาไม่เคยดังเทียบเท่าคนเหล่านั้น ซึ่งรุ่นเดียวกันกับเขาเลย...ให้ตาย!

ตอนที่เขาเลิกอาชีพนักร้องเพลงร็อค มีแผ่นเสียงของเขาที่ตกค้างขายไม่ออก เก็บไว้ที่โรงรถที่บ้านนับหมื่นแผ่น!

จนกระทั่งมาเอาดีทางถ่ายภาพนี่แหละ เขาจึงรู้ว่านี่คือหนทางที่แท้จริงของเขา!

เขาเป็นช่างภาพประจำให้กับ นิตยสาร *'พีเพิล'* เพื่อตีพิมพ์ภาพนางแบบเปลือยสดสวยของเขา ภาพที่เขาถ่ายถูกส่งไปตีพิมพ์ให้กับหนังสือหัว *'พีเพิล'* ในหลาย ๆ ประเทศ ไม่ว่าจะเป็นที่อเมริกา อังกฤษ ในยุโรป หรือที่ออสเตรเลียก็ตามที

ทุกคนรู้จักเขาดี ในสโลแกนที่เขามักกล่าวเสมอว่า *"ผมถ่ายภาพโดยยึดหลักสามประการเกี่ยวกับนางแบบที่ผมเลือกถ่าย คือ หนึ่งยิ้ม สองต้องเซ็กซี่ และสาม ต้องขายได้!"*

นอกจากถ่ายนางแบบประจำฉบับหนังสือที่ว่าแล้ว เขายังเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับกิจกรรมสนุก ๆ ตามบาร์และคลับต่าง ๆ มาลงอย่างไม่ขาดสาย เรียกได้ว่า ชีวิตของเขา คลุกคลีตีโมงกับเรื่องนมเรื่องเต้าอยู่ตลอดเวลา

"จะพูดว่า ผมอยู่กับเต้ามากกว่า 12 ชั่วโมงต่อวันก็ว่าได้..." เขากล่าวติดตลก แต่ก็เป็นจริงอย่างที่ว่า ในเมื่อเขายังสนุกสุดเหวี่ยงกับวิถีชีวิตเช่นนี้อยู่

"บางครั้งผมหาบหามหญิงสาวถ่ายเปลือยสำเร็จ เจ้ากรรมไม่ผัวก็แฟนเจ้าหล่อนดันมาเจอเอาเสียได้ ผลก็คือ เขาอัดผมแทบละเหมือนกัน..."

ชีวิตช่างภาพนู้ด มันลำบากลำบนขนาดนั้นเทียวหรือเพ่...

"แต่ผมก็สนุกกับมัน และจะยึดอาชีพนี้ตลอดไป จนกว่ากล้องผมจะพัง ชีวิตผมจะดับนั่นแหละ!"

อุ๊ย สำบัดสำนวนเพียบเชียวนะพี่...ขอให้สุขี สุขี มีเต้าถ่ายไปตลอดนะฮะ

ลงแขก

ห้องหุ่นสุดสยิว

คงไม่มีงานของนักปั้นคนไหน สุดสยิวฉิวเฉียดอารมณ์ได้สะดือเท่างานเหล่านี้อีกแล้ว...

ดอน สจ๊วต อายุ 39 ปี เคยเป็นนักปั้นรูปอีเหละเขละมาหลายต่อหลายอย่าง หลายสไตล์เพียงเพื่อที่จะเอาใจผู้ซื้อ แต่หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็เริ่มเบื่อหน่ายที่ต้องปั้นรูป เพียงเพื่อเอาใจคนมีเงิน เพราะมันจำกัดสิทธิและเสรีภาพแห่งจินตนาการสร้างสรรค์ อันเต็มเปี่ยมอยู่ได้ก้นบึ้งจิตใจของเขา ----อุ๊ย ใช้ภาษาซึ้งเชียว

เมื่อคิดได้เสร็จสรรพ ดอน ก็เริ่มถ่ายทอดจินตนาการของเขาที่อัดอั้นสะสมตลอดมาลงในงานปั้นประหลาดมหัศจรรย์ของเขาอย่างไม่รอช้า

ฟลินเคอร์ เลน คือผู้จัดการงานศิลปะ ที่เห็นงานของดอนเข้า ก็ชอบอกชอบใจ ถึงกลับชักชวนให้เขาเปิดงานแสดงที่ห้องโชว์งานของเขา แล้วความฝันของดอนก็เป็นจริง

ในวันแรกที่เปิดแสดง ปรากฏว่ามีฝูงชนหลั่งไหลทะลัก เพื่อเข้าชมงานแปลกประหลาดของดอน เพราะงานของเขาไม่เหมือนใคร มันเต็มไปด้วยอารมณ์--อารมณ์ที่แสดงถึงก้นบึ้งแห่งเซ็กซ์ของมนุษย์ ซึ่งดอนสามารถตีแผ่ปรากฏออกมาในงานของเขาได้อย่างหมดจรดงดงาม!

แต่จำนวนงานนับสิบ ๆ ชิ้นของดอน กลับขายได้เพียง 2 ชิ้นราคาไม่กี่หมื่นบาทเท่านั้น!

เหตุเพราะว่า ไม่มีใครกล้าซื้องานของเขาไปตั้งโชว์ที่บ้าน!

ก็ดูรูปผลงานของเขาก็แล้วกัน อย่างนี้ใครจะไปกล้า...

เป็นสมาชิก

'เพ็ญพักตร์'

• รับสิทธิพิเศษ..เพียบ!

หลังจากที่คุณถามไถ่กันมานาน บัดนี้ *'เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่ รายปักษ์'* พร้อมแล้วสำหรับการเปิดรับสมาชิก เพื่อมอบสิทธิพิเศษแก่คุณอย่างมากมาย ทั้งยังทำให้คุณมี *'เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่ รายปักษ์'* สะสมครบทุกฉบับในระยะเวลา 1 ปีที่คุณสมัคร

เพียงจ่ายเงิน 600 บาท (สำหรับการจัดส่งไม่ลงทะเบียน) หรือจ่ายเงิน 768 บาท (สำหรับการจัดส่งแบบลงทะเบียน) *'เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่ รายปักษ์'* จะส่งถึงมือคุณเป็นจำนวน 24 ฉบับ ในระยะเวลาการเป็นสมาชิก 1 ปี (เดือนละ 2 ฉบับ)

และนี่คือสิทธิพิเศษสำหรับผู้สมัครเป็นสมาชิก

1. สั่ง *ภาพชุดพิเศษ* และ *หนังเด็ด* และสินค้ารายการพิเศษอื่น ๆ ได้รับส่วนลด 10% ทันที เมื่อแจ้งหมายเลขสมาชิก
2. สั่ง *ภาพชุดพิเศษ* และ *วิดีโอ โชว์* ของ *เพ็ญพักตร์มินิ* ได้รับส่วนลดทันที 10% เมื่อแจ้งหมายเลขสมาชิก
3. กรณีที่จัดพิมพ์ หนังสือเฉพาะกิจ หรืออัลบั้มพิเศษสุดทุกชนิด คุณจะได้รับการติดต่อก่อนใครในราคาพิเศษ

สมัครวันนี้..แจกฟรี
ภาพชุดพิเศษของนางแบบ
จาก *'เพ็ญพักตร์'* หรือ *'เพ็ญพักตร์มินิ'*
1 ชุด ใครก็ได้..ตามใจคุณเลือก

ใบสมัครสมาชิก *'เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่ รายปักษ์'*

ชื่อ...นามสกุล..บ้านเลขที่...

ซอย...ถนน..ตำบล...

อำเภอ...จังหวัด..รหัสไปรษณีย์...

ต้องการสมัครเป็นสมาชิก *'เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่ รายปักษ์'* ประเภท

☐ 1 ปี 24 ฉบับ 600 บาท/ไม่ลงทะเบียน (ตั้งแต่ฉบับที่..ถึงฉบับที่..)

☐ 1 ปี 24 ฉบับ 768 บาท/ลงทะเบียน (ตั้งแต่ฉบับที่..ถึงฉบับที่..)

ได้ส่ง *ตั๋วแลกเงิน* หรือ *ธนาณัติ สั่งจ่ายในนาม ศักดา ท่าพระจันทร์ ตู้ปณ. 113 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300* มาพร้อมกับใบสมัครเรียบร้อยแล้ว

หมายเหตุ : *ในกรณีที่ไม่ตัดใบสมัคร คุณสามารถถ่ายเอกสาร หรือเขียนระบุรายละเอียดมาได้ โดยการกรอกข้อความอย่างชัดเจน*

เพ็ญพักตร์

นิตยสารเพื่อความงามแห่งสรีระและสาระบันเทิง

2534

◆ ฉบับที่ 15 ประจำวันที่ 5 มกราคม / ปักษ์แรก ◆

บก. ขอก่อน

ปีใหม่แล้ว...

ระยะเวลาในปี 2534 ผ่านไปค่อนข้างรวดเร็วจนน่าอัศจรรย์ใจ หลาย ๆ สิ่งที่ไม่ดีล้วนเกิดขึ้น...แล้วก็ผ่านไป...แม้ว่าจะไม่รวดเร็วนัก แหละหลาย ๆ สิ่งที่ '*ดี*' ก็เกิดขึ้น...หากแต่เกิดขึ้นภายในช่วงเวลาที่รวดเร็วเหลือเกิน รวดเร็วจนแทบไม่เหลืออะไรไว้ให้จดจำเลยแม้แต่น้อย

ในระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านไป คุณคงผ่านอะไรมากมายหลายอย่างเหลือเกิน ซึ่งบางสิ่งหรือบางเรื่องนั้น...บางทีก็จำไม่ได้ว่าคืออะไร? และสำหรับบางคน...ที่จำไม่ได้ เพราะไม่อยากจะจำ!

บนหน้าคอลัมน์ บก.ขอก่อน ที่ผม *นพดล รณชัย* รับหน้าที่เขียนอยู่เป็นประจำนี้ ในแต่ละเล่มซึ่งผ่าน ๆ ไป อาจทำให้นักอ่านหลาย ๆ ท่านรู้สึกสงสัยอยู่ในใจว่า--เอ..ทำไมไม่เห็นเขียนเรื่องความเป็นไปต่าง ๆ ของบ้านเมือง หรือว่าข่าวคราวของประเทศเพื่อนบ้านบ้างเลยนะ ดีแต่เอาอะไรก็ไม่รู้มาเขียน ไม่เห็นเหมือนกับ บก. ของหนังสืออื่นเลย.

ครับ--ผมไม่เคยเขียนถึงเรื่องราวซึ่งเกี่ยวกับความเป็นไปของบ้านเรา หรือของประเทศเพื่อนบ้านเลยเนื่องจากผมไม่มีความรู้ในเรื่องเหล่านั้นอย่างเพียงพอ และเขียนไปแล้ว...คงไม่มีใครอ่านเท่าไหร่นัก หรือต่อให้อ่านกัน...ผมก็เชื่อว่า ไม่มีใครในบ้านเมืองเราเอาไปปฏิบัติตามแน่นอน...โดยเฉพาะบรรดาผู้มีอำนาจทั้งหลายในบ้านเรา

ในเมื่อผมมีความรู้ด้านที่ผมสามารถให้กับคุณ ๆ เท่าที่เป็นอยู่อย่างนี้ได้ ผมก็ควรจะเขียนในสิ่งที่ผมรู้และมีความสามารถ เพื่อพัฒนาแนวทางที่ผมรู้ให้ดียิ่งขึ้นไป...โดยเป็นผลกำไรแก่ผู้อ่าน เมื่อรู้เรื่องหนังสือนู้ด เรื่องความเป็นไปของความต้องการในการเป็นมนุษย์เดินดินที่ '*ติดดิน*' เรื่องที่เป็นชาวบ้าน ๆ แล้วผมดันไปเขียนเรื่องสูง ๆ มันคงเป็นไปไม่ได้

เริ่มปีใหม่...ปี 2535 สิ่งที่ผมจะมอบแด่นักอ่านของ '*เพ็ญพักตร์*' ได้ ก็คือ *สิ่งที่ผมรู้* ซึ่งอาจมีเพิ่มมากขึ้นตามวันเวลาที่ผ่าน ๆ ไป และในวันนี้ผมก็มีกำลังหนุนอันสำคัญมากมายหลายกำลังคอยช่วยกันผลักดันให้ '*เพ็ญพักตร์*' ก้าวไปข้างหน้าได้อย่างแน่วแน่ขึ้น ซึ่งกำลังหนุนเหล่านี้...พร้อมที่จะสร้างความแปลกใหม่ให้กับคุณ ๆ ใน '*เพ็ญพักตร์*' และหนังสือทั้งหลายในเครือต่อไป

และปีใหม่ 2535 นี้ ผมและกำลังหนุนอันสำคัญทุก ๆ คน คงทำให้คุณอ่านและสัมผัสกับความรู้แบบที่เรามีอยู่ได้อย่างอิ่มอกอิ่มใจมากขึ้น--เพราะอยากให้ '*เพ็ญพักตร์*' เป็นสิ่งหนึ่งในหลาย ๆ สิ่งที่คุณจดจำได้...และอยากจดจำ!

เริ่มจำกันใหม่ในปี '35

นพดล รณชัย

บรรณาธิการอำนวยการ: นพดล รณชัย บรรณาธิการบริหาร: คมกริช พิชิตนารี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ: ศักดา ท่าพระจันทร์ กองบรรณาธิการ: ล่อง รัตติกาล, กระดังงา, แก้วตา มาลีรัตน์, พักตร์พริ้ง สมานเทพ พิสูจน์อักษร: นัส, คู่
จัดทำรูปเล่ม: ไกร, โจ้, ตั้ว สถานที่ติดต่อ: ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300
'*เพ็ญพักตร์*' รับพิจารณา *บทความ, นวนิยาย, เรื่องสั้น, สารคดี, สกู๊ป, เรื่องแปลทุกประเภท* ที่มีแนวสอดคล้องกับนิตยสาร เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์จะได้รับค่าตอบแทนตามความเหมาะสม

สารบัญ ฉบับ 94

ธุรกิจแบบใหม่ในการ 'ล้างรถ' ของอเมริกา 'เอานม' ถูไถ

นักอ่านหลายท่านคงรู้กันดีอยู่แล้วว่า ประเทศอเมริกา นั้น เป็นมหาประเทศที่นับได้ว่า...มีรถยนต์วิ่งอยู่บนถนนมากที่สุดในโลก แถมยังเป็นประเทศซึ่งมีผู้คนที่มีความคิดและการกระทำค่อนข้างจะแปลกพิสดารรวมอยู่มากมายกว่าประเทศอื่น ๆ

มีร้านรับบริการล้างรถรูปแบบใหม่ที่จัดว่าน่าทึ่งเป็นพิเศษ เพราะความคิดซึ่งแปลกและแหวกแนวของร้าน *'ท็อปเลส คาร์วอช'* ด้วยการประยุกต์เทคนิคในการล้างรถแบบใหม่ซึ่งไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน

ในขณะที่ร้านรับบริการล้างรถอื่น ๆ ใช้วิธีการธรรมดาทั่ว ๆ ไปที่สุดแสนจะน่าเบื่อหน่าย *'ท็อปเลส คาร์วอช'* กลับเปลี่ยนวิธีโดยให้สาว ๆ สวย ๆ มาเปลื้องผ้าโชว์อกงาม ๆ และใส่บิกินี่ตัวจิ๋วเพียงตัวเดียวยืนล้างรถให้กับลูกค้าที่แวะเข้ามาใช้บริการ--วิธีการนี้ทำเอาวงการธุรกิจล้างรถในอเมริกาฮือฮากันน่าดู...เพราะนึกไม่ถึงว่า จะมีใครสักคนเอาความคิดแบบนี้มาใช้

สำหรับลูกค้าที่ขับรถมาใช้บริการน่ะ...สบายสุดแสนจะสบายไปเลย เพราะไม่เพียงแค่รถจะสะอาดเอี่ยมอ่องวาววับจับตาเท่านั้น ในระหว่างที่นั่งรออยู่ในรถยังได้ดูแม่สาวคนสวยซึ่งไร้อาภรณ์ส่วนบน...ล้างรถไป...เต้ากระเพื่อมไป..สบายใจสบายตาอีกต่างหาก ถึงต้องจ่ายแพงกว่าร้านล้างรถทั่ว ๆ ไปแต่ความสะใจน่ะได้มากกว่ากันเยอะ..

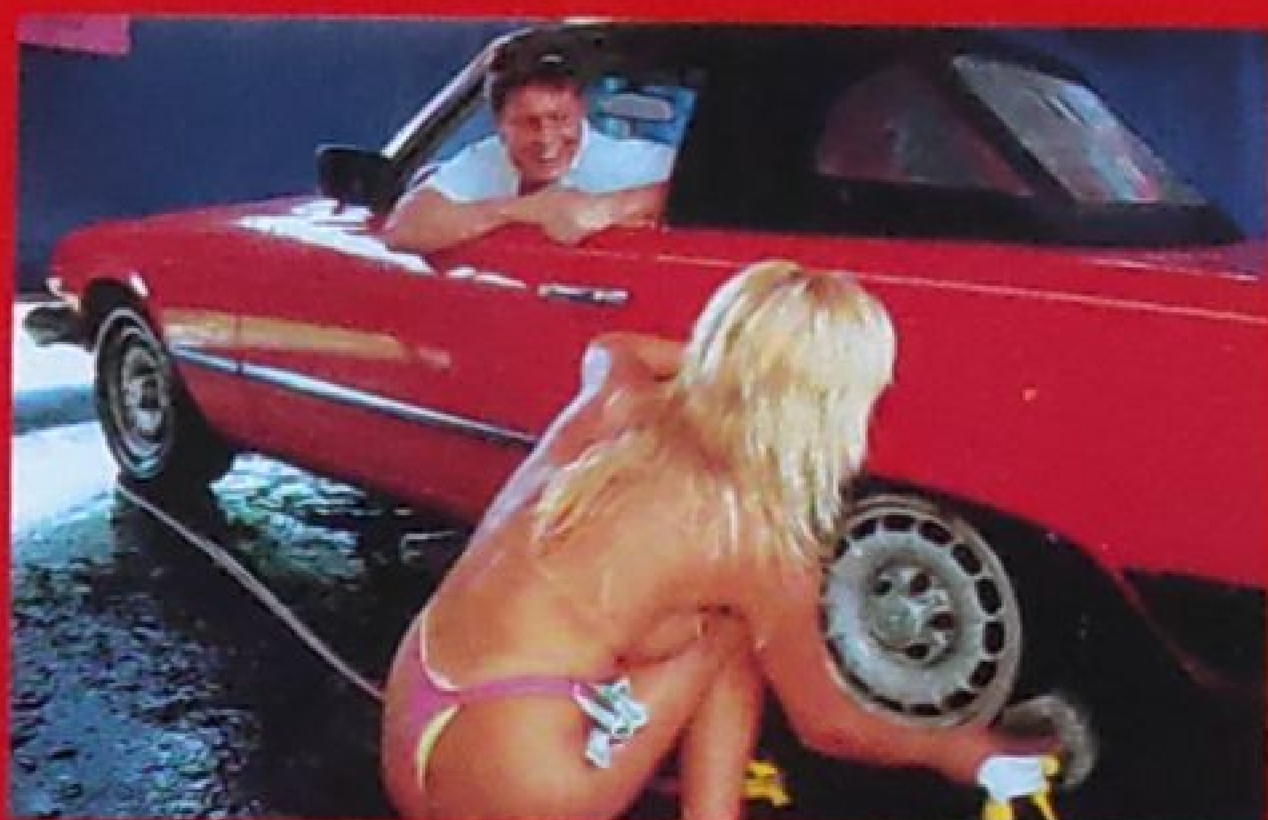
ลืมบอกไปว่า *'ท็อปเลส คาร์วอช'* นี้ ตั้งถิ่นฐานให้บริการกับลูกค้าอยู่ที่ *ฟอลริด้า* และกำลังขยายกิจการไปยังรัฐอื่น ๆ อีกหลายสาขา

สำหรับ อัตราราคาบริการในการล้างรถนั้น ตกราว ๆ 500 บาทต่อคัน จัดว่าแพงไม่ใช่ย่อยทีเดียวนะ...ล้างรถทีละ 500 เนี่ย แต่อย่างว่าละ...เสียให้ค่าล้างอย่างเดียวซะที่ไหนล่ะ? ทางร้านเขาก็ต้องบวกค่าเนื้อค่าตัวของสาว ๆ เข้าไปด้วยแหละ อ้อ..ราคานี่น่ะยังไม่ได้รวมค่าบริการพิเศษต่าง ๆ เข้าไปด้วยนะ

ส่วนบรรดาสาว ๆ ที่เอาหน้าอกหน้าใจมาถูไถขัดรถให้สะอาดเอี่ยมไปทั้งคันนั้นเล่า...พวกเธอได้ค่าจ้างจากทางร้าน 100 บาทต่อคัน ค่าจ้างในการทำงานน่ะอาจจะน้อยสักหน่อย...แต่ทิปที่ได้จากลูกค้าซึ่งเอารถมาล้างนี่ซิ *'มาก'* ไม่ใช่เล่นเลยเชียว เพราะในแต่ละวันบรรดาคุณเธอนักล้างรถด้วยเต้าเหล่านี้จะได้ทิปประมาณ 2,000-3,000 บาท การดูดเงินทิปจากลูกค้าก็ไม่แตกต่างไปจากสาวประเภทโชว์ในบ้านเราเท่าไหร่นัก ในเมื่ออยากได้เงินก็ต้องมีของแปลกเปลี่ยนกันหน่อยละ...จะเอากันง่าย ๆ ได้ไงจริงมะ ประดาหนุ่ม ๆ บ้านเขาก็คงคิดแบบนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นแม่สาวเหล่านี้จึงต้องใช้เรือนร่างของเธอให้เป็นประโยชน์มากที่สุดในการล้างรถ ด้วยขคติประจำใจที่ว่า...ยิ่งทำให้ลูกค้าสนุกสนานไปกับการล้างรถด้วยเนื้อตัวของเธอได้มากเท่าไหร่นั่นย่อมหมายถึงจำนวนเงินค่าทิปที่จะมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

คนรักรถบ้านเราเห็นอย่างนี้ คงนึกอยากให้มี 'ท็อปเลส คาร์วอช' มาเปิดกันบ้างละ--แต่โทษที ไม่รู้อีกกี่ปีเหมือนกันว่าความคิดฝันนั้นจะเป็นความจริง

ไม่เป็นไรน่า...ว่าง ๆ ให้เมียมาล้างก็ได้ อ้อ...แต่ต้องเลือกเวลาและเลือกสถานที่ให้มิดชิดหน่อยล่ะ ถ้าไม่อยากให้เรือนร่างของเมียเราไปปรากฏเป็นบุญตาแก่บุคคลอื่น

咲いた咲いたオッパイ36個！

村
女

ほかにAV界から[illegible]、[illegible]なども出演。上演期間6月1日～30日

18 สาว 36ปทุมถัน

มั่นสะอารมณ์

สาว ๆ ชาวอาทิตย์อุทัยทั้ง 18 คน ที่นอนให้คุณได้ยลโฉมอยู่ในภาพสีสวยสดนี่ แต่ละองค์ล้วนแล้วแต่มาจากรูปแบบซึ่งแตกต่างกันไป นางแบบนู้ดเอย นักเต้นโชว์เปลือยเอย แม้กระทั่งนางเอกหนังเอ็กซ์ ก็ยังมี--พวกเธอทั้ง 18 คนมารวมตัวกัน แล้วก็ตั้งคณะโชว์ขึ้นมาคณะหนึ่ง โดยตั้งชื่อคณะว่า *ดอกไม้สีขาว*

การแสดงโดยทั่ว ๆ ไปของสาว ๆ ทั้ง 18 คน คือการเต้นรำโชว์อกเปล่าเปลือยอย่างละลานตาเต็มเวที นี่เองที่ทำให้บรรดาชายหนุ่มทั้งหนุ่มน้อยและหนุ่มมาก ต่างกระเหี้ยนกระหืออยากจะได้ดูปทุมถันทั้ง 36 เต้าของพวกเธอ แหม--มีเต้ามาให้ดูหลายหลากมากเต้าขนาดนี้...ใครไม่อยากดูก็บ้าเต็มที แถมนี่ยังเป็นเต้าของสาว ๆ ที่ล้วนแต่สวย ๆ ทั้งนั้น ดูให้ลืมโลกกันไปทั้งวันทั้งคืนก็ไม่มีใครเบื่อ

สาวสวยนักแสดงทั้ง 18 คนนี้...ไม่ใช่ว่า มีแค่รูปร่าง-หน้าตา กับ 2 เต้า ก็ออกงานโชว์หากินได้สบาย ๆ เพราะพวกเธอจะถูกฝึกสอนให้รู้จักการเต้นอย่างถ่องแท้ และในแต่ละวันพวกเธอจะต้องเรียนการเต้นรำเป็นเวลาถึง 5 ชั่วโมง เป็นการฝึกที่หนักหนาสาหัสไม่ใช่เล่นเลย แต่เพื่อการแสดงที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งมีการจัดเวที แสง สี และเสียงอย่างใหญ่โตมโหฬาร.. แล้ว..นับว่าคุ้มค่ากับความเหน็ดเหนื่อยที่พวกเธอต้องสูญเสียไป

ดารานำในการแสดงโชว์ก็มี หัวหน้าทีมสาวสวยซึ่งเป็นดาราวิดีโอชื่อดังในแวดวงหนังอย่างว่าของญี่ปุ่น *เรกะ มุราชิตะ* รวมทั้งดาราสาวสวยจากแวดวงวิดีโอเอ็กซ์-อาร์อีกหลายคน อาทิเช่น *ฮิโตมิ คุโด้, เมกุมิ ทาคาฮาชิ, ไอริ โมริยาม่า, นัตสึโกะ คาตายาม่า, มาริโกะ อากิยาม่า ฯลฯ* นี่ยังไม่ได้รวมถึงบรรดาสาว ๆ วัยรุ่นอีกหลายคนที่มาร่วมกันโชว์ สร้างความยิ่งใหญ่ให้กับ คณะ ดอกไม้สีขาว โดยหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันไปเป็นรอบ ๆ

ในบ้านเราน่ะ...มีแต่โชว์ของคณะ อัลคาซ่า, ทิฟฟานี่ หรือไม่ก็ คาลิบโซ่ ซึ่งล้วนใหญ่แล้วเป็นคุณสาวประเภท 2 แทบทั้งน้าน...น

นี่ถ้ามีนักธุรกิจหัวใสสักคนตั้งคณะโชว์แบบนี้ขึ้นมาบ้างละก็...รับประกันรุ่งชัวร์

กีฬากับนารี

ของดี ๆ ที่พลาดไม่ได้.

กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลส ทำคนให้เป็นคน" วันนี้มาในมาดใหม่ หยิบยกเพลง 1 กราวกีฬามาเขียนอารัมภบท อย่าตกใจคิดว่าซื้อหนังสือผิดแล้วกัน ที่จริงก็ไม่มีอะไรใน

กอไผ่หรอกขอรับ เพราะเรื่องที่จะนำเสนอให้อ่านอยู่เดี๋ยวนี้มันมีกีฬาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยเฉพาะกีฬากอล์ฟที่กำลังฮิตติดตลาด มาแรงพอ ๆ กับอัลบั้มซุปเปอร์ฮิตบวกซุปเปอร์บูมยังไงยังงั้น และถ้ามีนารีเข้ามาเกี่ยวข้องกับกีฬาฮิตด้วยล่ะก็ จะเพิ่มความมันส์เข้าไปใหญ่ หลายคนยิ่งสงสัย--เอ๊ะ!! มันจะเกี่ยวกันยังไง (วะ) กีฬากับนารี

กีฬาช่วยให้คนเล่นมีกำลังแต่นารีทำให้คนเล่นเสียกำลัง อย่าเพิ่งทำหน้าเครียด เบียดเข้ามาใกล้ ๆ จะเล่าให้ฟัง

■■■

■ รูปแรก

สองสาวเซ็กซี่สวมหมวกเหมือนมนุษย์อวกาศแต่ทะลึ่งไปยืนอยู่ใต้น้ำ ไม่ต้องแปลกใจ--เพราะนี่เป็นอุปกรณ์ที่พี่ยุ่นผลิตขึ้นมา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ที่ชอบกีฬาดำน้ำ หน้ากากดำน้ำแบบนี้ญี่ปุ่นเรียกว่า '*อควอร์นอส*' รูปร่างเหมือนกับหมวกมนุษย์อวกาศ สวมลงมาถึงคอแต่ไม่มีท่อระเกะระกะแบบเก่า เพราะจะมีทีมงานคอยปล่อยออกซิเจนลงมาให้ตามสายยางเล็ก ๆ เหมาะมากกับนักดำน้ำสาว ๆ ที่อยากสนุกแต่กลัวไม่สวย เพราะหน้ากากแบบเก่าที่เกะกะ สำหรับของรุ่นใหม่นี้สามารถหายใจทางจมูกได้ ผมไม่เปียกเสียรูปทรง มองทิวทัศน์ได้กว้างขวาง น้ำหนักเบา ประกอบกับรูปทรงที่แปลกตา จึงทำให้คุณมีความรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังเดินสำรวจอยู่บนดวงจันทร์เลยทีเดียวเชียวแหละ แต่ยังมีข้อเสียอยู่นิดหนึ่ง เจ้าอควอร์นอสสามารถใช้กับผู้ที่นิยมดำลงไปดูปลาและประการังสวย ๆ ที่อยู่ใต้ทะเลซึ่งมีความลึกเพียงแค่ 3-5.5 เมตรเท่านั้น

ผู้ที่อยากทดลองใช้น่ะ.. ที่ญี่ปุ่นเขามีบริการให้เช่า โดยคิดค่าบริการ 6,500 เยน (คิดเป็นเงินไทย 1,207 บาท) ในเวลาแค่ 10 นาที ถ้าใครคิดใจต้องการได้มาไว้ในครอบครอง ..ขณะนี้มีขายเกลื่อนที่ญี่ปุ่น เชื่อว่าอีกไม่นานคงมีพ่อค้าสมองใสสั่งเข้ามาขายในบ้านเราและเมื่อของเล่นชิ้นนี้ระบาดเข้ามาเมื่อไหร่ คุณคงจะเห็นสาวน้อย-สาวมากนุ่งบิกินี่ตัวจิ๋วเดินกันขวักไขว่อยู่ใต้ท้องทะเล

■■■

■ รูปสอง

ถ่ายมาจากดิสโก้เธคแห่งหนึ่งแถว *ชินจูกุ* อุปกรณ์ที่เห็นอยู่ในภาพเรียกว่า ' CHARLIE'S NOT HERE (ชาร์ลี่ย์ น็อท เฮอร์) แต่สำหรับ 3 สาวรูปร่างอวบอัดนั้นเธอมาจาก *บริษัทวิดสัน* ซึ่งเป็นผู้ผลิต และเอื้อเฟื้อให้เธอทั้งสามมาคอยให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีใช้เครื่องที่ว่า

สำหรับผู้ที่ชื่นชอบกีฬากอล์ฟเป็นชีวิตจิตใจ แต่ไม่ค่อยมีเวลาไปออกรอบที่สนาม เจ้าเครื่องนี้สามารถช่วยได้ เพราะคุณสามารถตีกอล์ฟได้ทุกเวลาทุกสถานที่ แม้แต่ในดิสโก้เธค วิธีการเล่นแสนง่ายดาย เพียงแค่คุณไดร์ฟลูกที่เครื่อง กล้องวิดีโอจะคอยจับภาพวงสวิงของคุณไว้ แล้วสามารถนำวิดีโอมาเพลย์ดูภาพสโลว์วงสวิงที่คุณตีว่าเข้าที่เข้าทางรึยัง จะได้จำเอาไปปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด เวลาไปออกรอบจริง ๆ จะได้ไม่อายแค็ดดี้สาว ๆ ที่ชอบหัวเราะกันคิกคักเมื่อคุณตีออกนอกกรีน

เห็นทีจะต้องสนับสนุนให้มีการสั่งเครื่องนี้เข้ามาเร็ว ๆ ซะแล้ว เพราะขณะนี้ในบ้านเมืองเรา ท้องนาที่เคยเขียวขจีด้วยต้นกล้าต้นข้าว กลับกลายมาเขียวด้วยหญ้าทำสนามกอล์ฟ อีกหน่อยเราคงต้องกินหญ้าแทนข้าว!!

แต่ถ้าอยากให้มีลูกค้ามาใช้บริการมาก ๆ เมื่อสั่งเครื่องนี้เข้ามา ต้องให้แม่สาวสามคนนี้มาช่วยสาธิตวิธีเล่นด้วยนะถึงจะแจ๋ว ก็ดูหุ่นเธอซิ..เซ็กซี่เป็นบ้า แบบนี้ต่อให้แม่ไอ้หนูที่บ้านดูเหมือนคุณอรัญญา ผมก็ยังยืนยันเหมือนเดิมว่า

"ไปตีกอล์ฟ"

ซ่า
ดาราสาวคนดังกับภาพนู้ดสุดเด็ด!

ต้องยอมรับว่า วัยรุ่นสมัยนี้มีความกล้าแสดงออกอย่างมากในทุกเรื่อง ทั้งทางบวกและทางลบ ไม่ต้องไปดูตัวอย่างไกลถึงเมืองนอกเมืองนาหรอก เมืองเรานี่แหละมีตัวอย่างให้ดูเพียบ สำหรับคนที่ชอบไปเดินตามศูนย์การค้า คงเคยเห็นจนชินตา เพราะจะมีวัยรุ่นชายหญิงเดินกอดคอจูงมืออี๋อ๋อออเซาะฉอเลาะกันไปเป็นคู่ ๆ บางคู่ก็นั่งกอดกันกลมดิกในร้านอาหารประเภทฟาสท์ฟู้ด แม้แต่บนรถเมล์ยังมีให้เห็นเป็นประจำ ทั้งนั่งกอด นั่งควัก นั่งล้วง โอ๊ย..สารพัด เห็นแล้วก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก--เพียงแค่อยากเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยเท่านั้นแหละ แฮ่..แฮ่

ที่กล่าวมาทั้งหมด ไม่ได้โจมตีวัยรุ่นของเรานะ แต่จะบอกให้รู้ว่าของเราน่ะยังน้อย ไปดูวัยรุ่นที่ญี่ปุ่นดีกว่า..เพราะอาการหนักกว่าเราเยอะ จากรูปที่นำมาลงพิมพ์ให้ดู ถ้าให้คุณทาย-คุณคงตอบในทันทีว่า แม่หนูหน้าแฉล้มคนนี้ต้องเป็นดาราวิดีโอโป๊เปลือย หรือไม่ก็นางแบบถ่ายภาพนู้ด บอกคุณได้สามคำว่า *คุณทายผิด!* เพราะที่คุณเห็นอยู่นี้ เธอเป็นดารา (จริง ๆ) แถมเป็นดารานักร้องขวัญใจวัยรุ่นที่กำลังมาแรงอยู่เมืองยุ่นปี่ในขณะนี้ เธอมีชื่อว่า *ริซ่า ฮอนดะ* แหมแค่ชื่อยังซ่าเลย แล้วนี่ตัวจริงมิซ่าส์...จนฟองล้นหม้ออวยเรอะ ถ้าอย่างนั้นอย่าเสียเวลาเลย มาติดตามเรื่องราวของเธอดีกว่า

ริซ่า ฮอนดะ อายุ 18 ปี ส่วนสัด 34-24-36 เห็นหน้าตาและรูปร่างของเธอแบบนี้ ถ้ามาเป็นดาราวิดีโอต้องห้ามมีหวังดังทะลุฟ้าแน่ ๆ ความจริงการออกอัลบั้มภาพชุดของนักร้องญี่ปุ่นนี่ไม่ถือว่าเป็นเรื่องเสียหาย ดาราวัยรุ่นที่นั่นชอบทำงานหลายอย่างพร้อมกัน แต่สำหรับริซ่า--เธอมีความกล้าบ้าบิ่นมากทีเดียว ที่ออกอัลบั้มภาพชุดได้วาบหวิวถึงใจขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่ผลงานด้านแผ่นเสียงของเธอมีออกมาอยู่เรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ เธอกลับไม่กลัวว่า..ประชาชนจะเสื่อมความนิยม โดยเฉพาะภาพชุดที่ถ่ายคู่กับชายผิวดำบนเตียงนอน ในลีลาท่านางแบบ *'เมคเลิฟ'* เธอแสดงออกทางสีหน้าว่า กำลังซาบซึ้งถึงอารมณ์เสียวซ่านดาลฤดี พาลให้คนที่ได้ดูภาพนี้เกิดอารมณ์ร่วม จนอยากเป็นชายผิวดำคนนั้นจริง.. จริ๊ง ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นการโปรโมทแผ่นเสียงของเธอรึเปล่า

ขณะนี้ภาพชุดวาบหวิวของ ริซ่า มีวางขายตามท้องตลาดทั่วญี่ปุ่นแล้ว หารูปเด็ด ๆ มาลงให้ดูได้เพียงรูปเดียว ส่วนอีกรูปก็แค่เซ็กซี่ ๆ คนที่อยากดูมากกว่านี้ ถ้ามีเพื่อนอยู่ญี่ปุ่นก็บอกให้เขารีบส่งมาให้ดูบ้างซิ ยังมีภาพเด็ด ๆ กว่านี้เยอะ เพราะช่างภาพที่ชื่อ *เอ็จิ โนมูระ* เขาบอกรับประกันคุณภาพอยู่แล้ว!

ค

ประสบการณ์ SEX

● หลานนำโชค

ขึ้นปีใหม่กันแล้ว *'ประสบการณ์เซ็กซ์ ชาย-หญิง'* คอลัมน์สุดฮิตใน *'เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่รวมเล่ม'* ก็รู้สึกคึกคักตามไปด้วย เนื่องจากระยะหลัง ๆ นี้เราได้รับความร่วมมือจากนักอ่านมากมายหลายท่านทีเดียวที่ส่งเรื่องราวประสบการณ์ ซึ่งเกี่ยวกับความรัก-ความสุขของคนเองเข้ามาร่วมในคอลัมน์กันอย่างมากมาย

เมื่อเป็นดังนี้ ผมเองก็ยังยืนหยัดสมนาคุณให้แก่คุณ ๆ กันต่อ...ทันทีที่เรื่องของคุณได้ลงตีพิมพ์ เตรียมตัว-เตรียมใจคอยรับของกำนัลจากผมได้ ไม่ว่าจะเป็น *เงินสด 150 บาท* หรือ *ภาพชุดสุดพิเศษของนางแบบ 2 ชุด* ตามที่คุณเลือกมาอย่างใดอย่างหนึ่ง

ส่วนนักอ่านที่ยังไม่เคยบอกเล่าประสบการณ์ของคนเองมา และต้องการจะร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ *คอลัมน์ ประสบการณ์เซ็กซ์ ชาย-หญิง* ส่งเรื่องของคุณมาได้ที่ *ถึง 'เพ็ญพักตร์' ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300 (ประสบการณ์เซ็กซ์ ชาย-หญิง)*

ผมเพิ่งเรียนชั้น ม.4 แต่ผมก็มีประสบการณ์เซ็กซ์แล้ว ซึ่งผมก็อยากเล่าให้คนอื่นฟังบ้าง โดยเฉพาะพวกเด็กช่างกล เด็กพาณิชย์ ที่ชอบดูหมิ่นเด็กนุ่งขาสั้น ว่าด้อยกว่าพวกเขาในเรื่องเพศ ผมมีประสบการณ์เพราะพี่สาวมาตามผมให้ไปช่วยเฝ้าบ้านให้แก เนื่องจากแกต้องไปดูแลลูกคนเล็กซึ่งนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด พี่สาวของผมมีลูกสามคน คนโตชื่อ *ไอ้หนิง* เป็นหญิงอายุ 14 ปี คนกลางเป็นผู้ชาย และคนสุดท้องเป็นหญิง

แม้ผมจักมีศักดิ์เป็นถึงน้าคน แต่อายุระหว่างน้าชายหลานสาว มันห่างกันเพียงปีเดียว (ผมเป็นลูกคนเล็กนี่ครับ เมื่อพี่สาวคนโตออกเรือนไวก็เป็นธรรมดาที่อายุน้าหลานจะไม่ต่างห่างกันมาก) ไอ้หนิงเป็นหลานที่หน้าตาใช้ได้ รูปร่างก็สมส่วนดี แต่ผมไม่เลวขนาดคิดลามกฟันหลานเหมือนเดนมนุษย์บางคนที่ผมเคยได้ยินข่าวมา..ผมตอบตกลงพี่สาวหอบเสื้อผ้ามานอนเฝ้าบ้านให้ และไอ้หนิงพาเพื่อนชื่อ *ติ๊ก* (แน่นอนครับต้องเป็นผู้หญิง) มานอนเป็นเพื่อนอีกคน

ติ๊คเป็นเด็กที่ค่อนข้างจะโตเกินตัว หน้าอกใหญ่ แก้มก้นก็ใหญ่ นี่มองแค่ภายนอกเท่านั้นนะ เธอเรียนห้องเดียวกับหลานผม และเราทั้งหมดก็เป็นนักเรียนโรงเรียนเดียวกันอีกด้วย ผมยอมรับว่าดีใจมากที่ได้เห็นติ๊กมานอนค้างคืน ผมอยากบรรยายเพิ่มเติมอีกนิดหนึ่งว่า ติ๊กนอกจากรูปร่างจะดีกว่าเพื่อนร่วมชั้นแล้ว หน้าตาของเธอยังละม้ายคล้ายนางเอกหนังทีวีเรื่อง *ตะวันชิงพลบ* อีกด้วย พวกพี่ ๆ บางคนอาจไม่เชื่อ แต่ที่โรงเรียนของผม ขนาดอาจารย์ยังพูดเป็นเสียงเดียวว่า ติ๊กเหมือน *ลูกศร*

ตกเย็นผมกินข้าวพร้อมหลาน ๆ และติ๊ก ในวงข้าวผมแอบมองเธอบ่อย แต่ก็ยังไม่เกิดอารมณ์ใด ๆ จนต่อมาขณะผมดูทีวีกับหลานชาย ไอ้หนิงหลานผมก็พาเพื่อนสาวของมันเดินผ่านหน้าผมเพื่อไปอาบน้ำที่บ่อหลังบ้าน ใจผมเต้นโครมครามเพราะผ้าถุงที่ติ๊กใช้นุ่งอาบน้ำนั้นมันเป็นผ้าถุงที่หน้าแคบนุ่งแล้วสั้นเพียงหัวเข่า ใจหนึ่งก็อยากตามไปแอบดู แต่อีกใจบอกตัวเองว่า อย่าเพิ่งเลยว่ะ เดี๋ยวไก่ตื่นหมดกัน

จนหลานชายนอนหลับ ไอ้หนิงเข้านอน ติ๊กกับผมยังนอนดูทีวี เพราะรายการคืนนั้นเป็นหนังไทยที่สนุกมาก แต่ช่วงพักโฆษณาผมก็จะชวนเธอคุย และลองวกมาเรื่อง *'จีบ'* ซึ่งท่าทีของติ๊กก็ไม่ปฏิเสธผมเลย แต่ครั้นจะรวบหัวรวบหางกลางบ้านท่ามกลางไฟสว่างโร่ผมก็ไม่กล้า จนหนังจบ ติ๊กขอตัวไปนอนกับไอ้หนิง..ทั้งที่ใจแท้ ๆ ของผมอยากรวบกอดเธอไว้!

ผมยอมรับว่านอนไม่หลับ พลิกไปมาจนเกือบตีสอง

ผมจึงตัดสินใจเป็นไงก็เป็นกัน ค่อย ๆ ลุกจากเตียงกลัวหลานชายจะตื่น ไม่กล้าเปิดไฟเดี๋ยวไอ้หนิงจะเห็น แต่เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องสองสาววัยรุ่นแรกแย้ม ผมก็ชะงักอีก..ใจเต้นระรัว..เหงื่อแตกท่วมตัว เพราะดิ๊กนอนห้องเดียวกับหนิง หากเธอโวยวายอะไรจะเกิดขึ้น

แต่แล้วผมก็สลัดความกลัว ค่อย ๆ เปิดประตู และเบี่ยงตัวเข้าไป พยายามย่องให้เบาที่สุดจากแสงไฟระเบียงบ้านทำให้พอมองเห็น ไอ้หนิงนอนอีกมุมของห้อง หันหลังให้ผม แต่ดิ๊กนอนใส่กางเกงขาสั้น ชันเข่า ผมเพ่งเต็มที่เพราะเกรงจะเกิดการผิดฝาผิดตัว ดิ๊กโวยดีกว่าไอ้หนิงโวยใช่ไหมครับบรรณาธิการ

และสิ่งที่ทำให้ผมย่ามใจมากขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้อีกว่า ไอ้หนิงมันเป็นคนนอนขี้เซา เมื่อตัดกังวลได้สิ้นสุด ผมคลานไปที่ฟูกของดิ๊ก ผมทดสอบด้วยการสะกิดแต่เธอก็เงียบ ผมจึงเอามือลูบตามเต้านมของเธอ เธอก็นิ่ง และกรนเบา ๆ ต่อมาผมจึงเอามือมาวางตรงเป้าของดิ๊ก ลูบมาเรื่อย ๆ ที่ขาอ่อน เลื้อยมือเข้าไปในซอกหลืบของดิ๊ก นิ้วผมสัมผัสขนตรงนั้นของเธอ ผมคิดว่าบางทีดิ๊กอาจจะนอนขี้เซาเหมือนหลานผม ผมจึงรูดซิปกางเกงของเธอ และค่อย ๆ ดึงกางเกงขาสั้นออกมาทีละช้า ๆ แต่มันก็ดึงมาไม่หมด ผมไม่ติดใจอะไรอีกแล้วว่าหมดไม่หมด เพราะเท่าที่ผมถลกดึงนั้น..มันก็เผยให้เห็น *'ความเป็นสาว'* ของดิ๊กแล้ว ผมเอามือสัมผัสต่อไปอีก เขี่ยตรงติ่งนั้น (กว่าจะหาเจอนานพอดูครับ แต่ผมรู้ว่าหากเขี่ยแล้วผู้หญิงจะชอบ..ผมรู้เพราะอ่านจากหนังสือไงครับ) แต่เขี่ยได้อึดใจมือของผมก็รู้ว่าน้ำเหนียว ๆ ของดิ๊กติดนิ้วมือ ผมเห็นว่าดิ๊กยังหลับไม่ไหวติง จึงสอดนิ้วไชเข้าออกที่ร่องของดิ๊ก จากช้า ๆ เป็นเร็วขึ้น ๆ ดิ๊กขยับตัวตะแคงหนี ผมรีบถอนนิ้วออก..ใจ เต้น..ไอ้น้องชายแข็งจนดุงเป้ากางเกงเล่นบอลตัวใหม่

"คงจะเริ่มรู้สึกตัว หรือคงฝันไปว่าโดนรุกล้ำ" ผมคิดเอาเอง แต่ถ้าฝันก็ทำต่อได้ และถ้าไม่ฝันยิ่งดีใหญ่ เพราะผู้หญิงลองโดนไชและควานสุดนิ้วแล้วไม่โวยวาย แสดงว่าเธอต้องมีใจกับเราบ้าง ผมรีบตอบตัวเอง

ไม่นานนักดิ๊กก็นอนหงายเหมือนเดิม แต่คราวนี้แทนที่ผมจะใช้เพียงนิ้ว ผมก้มหน้าลงซบกับเนื้อนูนของดิ๊ก และใช้ลิ้นละเลงเพลง *'เลื้อยช้า ๆ'* ดิ๊กเองบิดตัวไปมา แล้วเมื่อผมแหวกและเริ่มดูดดิ๊กคงสิ้นความอดทน เธอผุดลุกนั่ง ผมไม่กลัวอีกแล้ว แต่ชวนดิ๊กให้เดินออกนอกห้อง

ผมพาดิ๊กเข้าไปในครัวบ้าน *"ทำไมกล้าใช้ปากทำอย่างนั้นกับหนู"* ดิ๊กถามผม แต่ผมไม่ตอบ..รั้งตัวดิ๊กมาระดมกอดจูบ และที่สุดผมก็ขอให้ดิ๊กใช้ปากใช้ลิ้นกับผมบ้าง แต่ที่ในครัวจะนอนก็เกรงว่าเนื้อตัวจะเปื้อน เพราะครัวช่วงพี่สาวไม่อยู่มันเลอะมาก ผมจึงชวนดิ๊กไปที่ห้องพี่สาว พอถึงเตียง ผมขอเป็นฝ่ายเล่นลิ้นต่อ ของดิ๊กไม่มีกลิ่นสกปรกเลยครับ ดิ๊กส่งเสียงอู้อี้ ผมจึงขึ้นคร่อมสอดไอ้น้องชายเข้าช่อง แต่มันเข้ายาก เข้าไปเพียงนิ้วเศษ ๆ ดิ๊กก็บอกว่าเจ็บ *"เอาออกเถอะ ดิ๊กเจ็บตึง ไปหมดช่องแล้วค่ะ"* แต่ผมไม่เอาออก คาไว้อย่างนั้น แต่เนื่องจากภายในช่องคลอดของดิ๊ก *'มันคันได้'* ผมจึงอั้นไว้ไม่อยู่ ต้องกระฉูดน้ำปุ๋ยรดร่องทุเรียนเธอ

จากนั้นผมก็กลับไปนอนและคิดว่าดิ๊กเองคงยัง

หนุ่มน้อยโชคดีมีหลานสาวนำโชค เลยได้โขยกเพื่อนหลาน

ไม่เสร็จ ผมชะโงกดูนาฬิกา..มันเพิ่งจะตีสี่ ผมจึงย่องไปที่ห้องไอ้หนิงอีกครั้ง แต่ดิ๊กผลักผม กระซิบว่า *"เดี๋ยวหนิงเห็น อย่า..อย่าทำดิ๊ก"* ผมตอบกลับไปว่า *"ถ้ากลัวไอ้หนิงจะเห็นก็อย่าร้องดัง นอนเฉย ๆ คราวนี้ไม่เจ็บแน่"*

ผมถอดกางเกงของเธอออกไปกองที่ปลายเท้า ขึ้น

● ติวเตอร์..

หนุ่มติววิชาสุดยอด ให้สาวเจ้า..คราง กระเส่าดังระงม

เมื่อปี'31 ผมเรียนอยู่ชั้น ม.6 ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง เพื่อน ๆ เรียกผมว่า *'โจ้'* แน่นอน นักเรียนอย่างผมถ้าไม่มีแฟน มันเป็นการเสียเชิงและอ่อนซ้อม หนุ่มอย่างผมขยันซ้อมซะด้วย เจอใครเป็นจีบคะ แต่ยังหาคนที่ถูกใจไม่เจอ จนกระทั่งสายตาไปสะดุดที่รุ่นน้องคนหนึ่ง เธอชื่อ *นก*

ผมเข้าไปตีสนิทกับเธอได้ไม่ยากนัก เพราะดูท่าทางเธอมีใจกับผมอยู่บ้าง คบกันได้ 4 เดือน เราเริ่มเที่ยวด้วยกัน การถูกเนื้อต้องตัวกันมันก็มีบ้างเป็นธรรมดา แต่มันไม่ใช่แค่นั้นเพราะใจผมคอยคิดหาโอกาสจะ *อึ๊บ* นกอยู่ตลอด แต่ดูเธอไม่ใช่สาวในยุคไฮเทคซะเลย ทั้ง ๆ ที่เดี๋ยวนี้ใคร ๆ พากันควบแท่งเนื้อไปถึงดวงจันทร์กันแล้ว *"พี่อย่าให้มันมากกว่านี้เลยนะ เรากำลังเรียนอยู่"* เธอมักจะพูดกับผมแบบนี้เสมอเวลาอยู่ใกล้กัน

โชคเข้าข้างผมจนได้ วันนั้นเป็นวันเสาร์ นกโทรมาหาผมที่บ้าน บอกว่าอยากให้ผมช่วยติวภาษาอังกฤษให้เธอ เผอิญวันนี้พ่อแม่ผมไปธุระที่ต่างจังหวัดกันหมด ผมจึงอยู่เฝ้าบ้านคนเดียว ตอนบ่ายนกแวะมาหาผมที่บ้าน เราติวตำราเรียนกันได้สักพัก เพื่อเป็นการคลายเครียดผมจึงเปิดวิดีโอเอ็กซ์ดู

ตอนแรกนกนั่งดูเฉย ๆ สักพักเริ่มมีอารมณ์คล้อยตามหนัง ผมจึงเริ่มเล้าโลมเธอ ทีแรกเธอขัดขืนเล็กน้อย แล้วก็ยอมตามใจ ผมจับเธอนอนลง ก่อนที่จะเริ่มบรรเลงเพลงรัก ด้วยการไซร้ใบหูเลื่อนมาถึงซอกคอ มือบีบเคล้นคลึงเต้า จนนกร้องครางออกมาไม่เป็นภาษา

ผมรุกหนักโดยไม่เปิดโอกาสทองหลุดมือ ผมถอดเสื้อผ้าเธอออก แม่คุณเอ๊ย.. อะไรมันจะขนาดนั้น ทั้งขาวทั้งอวบ เต้าของเธอขนาดกำลังพอดีมือ ปลายยอดแต้มด้วยเม็ดสีชมพู ไม่รอช้าผมทับร่างเธอ..กดจรวดซึ่งแข็งตัวเต็มที่ ยัดพรวดหมดลำ ติ๊กฉลาดเอาผ้าห่มมากัดไว้กันเสียงเล็ดลอด และน่าแปลกคราวนี้น้ำหล่อลื่นของติ๊กหลั่งออกมามาก ผมสาวเข้าออกราว 20 นาที ติ๊กก็เริ่มจิกเล็บกลางหลังผมแรงขึ้น จนผมรู้สึกแสบ ๆ แต่ช่วงนั้นผมกำลังจะถึงจุดสุดยอด ผมจึงไม่สนอะไรทั้งนั้น ติ๊กส่ายก้นไปมา ภายในของเธอตอดรัด *'แขนล่าง'* ของผมติ๊กดิ้นจนผ้าหลุดปาก แต่รีบประกบปากเธอไว้ และ..ลงท้ายผมตัวเบาอีกคำรบ

รุ่งเช้าผมได้ยินเสียงเด็กสาวสองคนสนทนากันดังนี้

"ติ๊กเธอมีเมนส์แล้วเหรอ"

"อืมม์..คงเพิ่งจะมีมั้ง ทำไมหนิงรู้ล่ะ"

"นี่ไง ผ้าปูที่นอนมีคราบเลือดด้วย"

"เดี๋ยวเราเอาไปซักให้นะ" คนทำเปื้อนพูดเสียงอ่อย ๆ

หนิงคงไม่รู้หรอกว่าคราบเลือดนั้นมันคืออะไรกันแน่ แต่ที่แน่ ๆ คราบนั้นมันน่าจะมีเลือดของผมผสมด้วย เพราะผมเองก็รู้สึกแสบ ด้วยไอ้น้องชายมัน *'ปากแตก'* เลือดยังกรังให้พี่ชายได้เห็น

ตกสาย ๆ หนิงไปซื้อกับข้าว ผมมีโอกาสคุยกับติ๊ก-- เธอกลัวตั้งท้อง แต่ผมถามว่ามีเมนส์ (รอบเดือน) หรือยัง ติ๊กส่ายหน้า ผมยิ้มและบอกเธอไปว่า *"ถ้ายัง ก็ไม่มีทางจะมีลูกได้ แต่ติ๊กเป็นไงบ้าง"* เธอหน้าแดงเหมือนกุ้งต้ม และพูดเบา ๆ ว่า *"บวมเลยค่ะ"*

และต่อจากนั้น ผมก็มีโอกาสเล่นรักกับติ๊กอีกไม่ต่ำกว่า 50 ครั้ง ความเจ็บไม่มี มีแต่ความสนุก เราสัญญากันไว้ว่าจะแต่งงานกันเมื่อเรียนจบ (ช่วงหลัง ๆ ติ๊กมีเมนส์--เธอจึงกินยาคุม) แต่ผมจะพยายามหาหนทางไป *'คร่อม'* เธอให้จงได้ในเร็ววันนี้ รอให้สอบเสร็จก่อนเถอะ เพราะไม่ได้คร่อมมาเกือบเดือนแล้วนี่ครับ

หนุ่มน้อยเมืองใต้

ใช้ลิ้นละเลงเลียทั้งซ้ายขวา ไล่ลงมาถึงเนินสามเหลี่ยมที่โหนกนูนมีขนปุกปุย ผมใช้นิ้วเขี่ยจนเจอปุ่มสวาทของเธอ เธอถึงกับร้องคราง *"โอ๊ว..เสียวจังเลยพี่โจ้..ซี้ด ๆ"*

นกหลับตาพริ้ม ผมจึงฝังหน้าลงบนเนินเนื้อก่อนจะใช้ลิ้นตวัดเลียปุ่มกระสันต์ เธอแอ่นกายรับ ปากร้องครางซี้ดซ๊าด *"พี่โจ้จ๋า..จะทำอะไรก็ทำเถอะนกจะขาดใจตายอยู่แล้ว อย่าทรมานนกอย่างนี้สิ..โอว์..ซี้ด"* ผมเองสุดจะทนเหมือนกัน เพราะไอ้น้องชายผมผงาดหัวรออยู่นานแล้ว ทันทีที่เธออนุญาต ผมขึ้นคร่อมเธอ แล้วจับจรวดจ่อหัวไปที่เป้าหมาย กดหัวจรวดลงนกถึงกับสะดุ้ง

"โอ๊ย...เบาๆพี่นกเจ็บ" ผมค่อย ๆ สอดเข้าไปใหม่ช้า ๆ แล้วดันแหวกร่องเนื้อลงไป คราวนี้มันลงไปจนมิดด้ามไม่เหลือซักมิล

"โอว์..พี่ดีจัง..เสียวดี" เธอร้องครางพลางแอ่นสะโพกรับพร้อมกับส่ายร่อนตาม สักพักเธอเกร็งตัวหน้าตาเหยเกมือจิกหลังผมแน่น แสดงว่าเธอเดินทางสู่ฉิมพลีซะแล้ว ผมจึงเร่งสปีดตามเธอไป คงเพราะรูเนื้อของนกตอดตุ๊บ ๆ และรัดรึงไม่ช้าผมก็ปล่อยกระสุนจากปืนพ่นน้ำเต็มร่องรูนก

ผมกับนกช่วยกันติวจนจบสามกระบวนวิชา หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เรามักจะแอบมาติววิชาตำรารักกันบ่อย ๆ จนผมเรียนจบม.6 ตอนนี้ผมกับนกไม่มีโอกาสเจอกันแล้ว เพราะผมเอ็น-ทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยได้ เราจึงห่างกัน แต่ผมยังนึกขอบใจที่นกเป็นตำราให้ผมทดลอง ส่วนเธอนั้น ไม่รู้ว่าป่านนี้เอาวิชาที่ผมติวให้ไปใช้ถึงไหนแล้ว เธอจะยังนึกถึงติวเตอร์ที่ชื่อโจ้อยู่รึเปล่านะ

โจ้ บางกะปิ

น้องเดือน

เมื่อปี 30 เพื่อนที่ทำงานเดียวกันชวนผมไปเที่ยวงานบุญบ้านเขาที่ *ชัยภูมิ* เพื่อนที่ไปด้วยกันก็มีแฟนกันหมดแล้ว จึงไปเป็นคู่ ๆ มีผมคนเดียวที่ยังโสดเลยต้องฉายเดี่ยว เราไปถึงก่อนวันงานหนึ่งวัน เพื่อนจึงพาไปตระเวนเที่ยวแถวนั้นก่อน ตอนเย็นผมไปเล่นน้ำที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง แต่จำชื่อไม่ได้แล้ว เพราะมีสิ่งที่น่าจดจำมากกว่าชื่อแม่น้ำ

ผมพบเด็กผู้หญิง 5-6 คน กำลังเล่นน้ำกันอยู่ ผมชักเริ่มอยากรู้จัก จึงว่ายเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อเริ่มผูกมิตร มีเด็กอยู่คนหนึ่งน่ารักมาก ผิวขาวจั๊วะเชียวล่ะ รูปร่างอวบอัดน่าฟัดชะมัด นี่ขนาดมีผ้าถุงปิดอยู่นะ ถ้าไม่มีจะขนาดไหน เธอทำท่าเหมือนไม่สนใจผม แต่แปลก ชอบแอบมองเวลาผมเผลอ ผมว่ายเข้าไปใกล้ ๆ เธอและชวนเธอคุย

"น้องทำอะไรจ๊ะ"

"งมหอย.." เธอสบตาผมก่อนจะตอบ

"มาพี่ช่วยงมนะ เออว่าแต่พี่ยังไม่รู้จักชื่อน้องเลย" เมื่อเห็นว่าเธอชักมีท่าทีกับผมบ้าง ผมจึงรุกหนักเพื่อไม่ให้เสียเวลา

"เดือน..จ้ะ"

ระหว่างที่คุยกัน ผมแอบจับมือเธอใต้น้ำหลายครั้ง แต่เธอไม่ว่าอะไร เพราะคงคิดว่าบังเอิญ ใกล้จะค่ำแล้ว ผมจึงชวนเธอกลับบ้านด้วยกัน เนื่องจากบ้านเราอยู่ทางเดียวกัน แล้วผมก็นัดกับเธอว่า *"คืนวันงานพี่ไปรับนะ"* เดือนพยักหน้ารับอย่างเอียงอาย

เมื่อถึงวันงาน เดือนมายืนรอผมที่หน้าบ้าน เธอนุ่งกางเกงขาสั้นสีดำ ใส่เสื้อยืดรัดรูป ทำให้เห็นเรือนร่างชัดเจน ผมอยากโผเข้ากอดเธอซะเดี๋ยวนั้น แต่ต้องหักห้ามใจไว้ก่อนต้องทำตามสุภาษิตที่ว่า *'ช้า ๆ ได้พร้าเล่มงาม'*

ผมชวนเธอเข้าไปในงาน หาที่นั่งใกล้ ๆ จอหนัง แต่เลือกที่ห่างจากสายตาผู้คนหน่อย หนังยังไม่ได้เวลาฉาย เราจึงนั่งคุยกันก่อน

"เดือนมีแฟนรึยัง" เดือนไม่ตอบเพียงแต่ส่ายหน้า ผมจึงพูดต่อ *"งั้นพี่ขอเป็นแฟนกับเดือนได้มั้ย"*

"พรุ่งนี้พี่ก็กลับกรุงเทพก็ลืมเดือนแล้ว"

"ไม่ลืมหรอก พี่จะเขียนจดหมายมาหา แต่วันนี้เดือนจะให้อะไรเป็นที่ระลึกกับพี่บ้าง"

"บ้านเดือนจน ไม่มีของมีค่าให้พี่หรอก"

"พี่ไม่อยากได้ของมีค่า พี่ขอเพียงได้จูบเดือนสักครั้ง พี่ก็

พอใจแล้ว" พูดจบผมก็ฝังรอยจูบที่แก้มขาวนวล เสียงน้องเดือนร้อง อุ๊ย..

หนังได้เวลาฉายแล้ว รอบข้างปิดไฟมืดมิด ผมดึงตัวเดือนเข้ามากอด เมื่อเห็นว่าเธอไม่ปัดป้อง และเพื่อไม่เป็นการเสียเวลา มือผมล้วงลงที่นาผืนน้อย ปากประกบปากกันเธอร้องโวยวาย ตัวเธออ่อนปวกเปียกเมื่อโดนรสจูบ ผมเลื่อนลงจูบที่เนินอก น้องเดือนพูดทันทีที่ปากเป็นอิสระ *"พี่ทำไมถึงทำกับเดือนอย่างนี้"* เธอลุกขึ้นจะเดินหนี แต่ผมไวกว่าคว้าแขนเธอไว้ และรวบตัวเข้ามากอด ระดมจูบแบบไม่ให้เธอตั้งตัวเรื่อยลงมาตั้งแต่ซอกคอ ติ่งหู เจอลูกนี้เดือนได้แต่ร้องครางเสียงกระเส่า

เมื่อโอกาสเป็นของผมจึงงัดไอ้หนูออกจากพันธนาการ จับมันถูไถที่นาผืนน้อย

หนุ่มขยุ้มสาวชื่อเดือนสะเทือนโรงหนัง--ความหลังที่ยังฝังใจจำ

ซึ่งตอนนี้ฉ่ำน้ำจนกางเกงในตัวนิดแฉะ มือข้างหนึ่งวนเวียนบดขยี้ติ่งเนื้อ อีกข้างหนึ่งขยำเนินอกอวบ เจอทีเด็ดหนุ่มกรุงอย่างผม เธอก็สิ้นฤทธิ์ ผมจับให้เธอเอนกายลงนอน แต่เธอกลับกระซิบบอกผมว่า *"พี่เดี๋ยวมีคนเห็น เราไปใต้ถุนบ้านดีกว่า ปลอดคนแล้วยังมีแคร่ด้วย"* ผมประคองเธอไปที่แคร่ เดือนนอนลงอย่างว่าง่าย เสื้อผ้าเราทั้งคู่หลุดออกเกือบจะพร้อมกัน ต้องทำเวลาหน่อย เพราะขืนชักช้ามีคนมาเห็นเข้าจะยุ่งตายห่.. ผมจับขาเธอแยกออก เพิ่งจะเห็นชัด ๆ ว่า นาผืนน้อยยังโล่งเตียน ไม่มีหญ้ารกเรื้อ คงมีตาน้ำเพราะซึมผ่านร่องรูออกมาจนเขิ้ม

หลักเขตที่พ่อให้มาตั้งแต่เกิด ปักลงตรงรอยแยกทันที น้องเดือนขยับตัวรับเหมือนกับเธอรู้งานอย่างดีมาก่อน ผมจึงแทงลงได้อย่างถนัด เดือนถึงกับสะดุ้งเฮือก *"พี่เอาออกเถอะ เดือนเจ็บ แต่เสียวดีนะ"* ผมไม่ฟังเสียงแล้ว ขยับเข้า ออกสักพัก เดือนก็หยุดพูด แต่ครางซี้ด..ซ้าด พร้อมกับบิดตัวเร่า ภายในเธอรัดรึงมาก ขยับไม่ถึงสิบห้านาที เดือนก็ร้อง *"โอ๊ย.. พี่..ช่วยเดือนด้วยออก..กแล้ว"* ผมจึงเร่งจังหวะเร็วขึ้นอีกและตามเธอไปติด ๆ

เดือนร้องไห้กระซิกซบกับอกผม *"กลับไปพี่ก็ลืมเดือน"* เธอต่อว่าผมด้วยน้ำตานองหน้าน่าสงสารมาก ผมต้องสัญญาว่าจะไม่ลืมเธอ นั่นแหละเดือนจึงเงียบ ผมจึงชวนเธอกลับบ้าน

ตอนเช้าเดือนมาส่งผมที่รถ เธอร้องไห้ไม่ยอมให้ผมกลับ เพื่อน ๆ พากันแซวผมยกใหญ่ *"ไอ้นี่มีอะไรดีวะ มาแค่สองวัน ทำเด็กร้องไห้ตามมาส่งเลย"* มันคงหารู้ไม่ว่า ผมแอบฝากรักไว้กับเด็กซะแล้ว ดูสิ.. ยังเดินขาถ่างอยู่เลย

เมื่อผมกลับมาอยู่กรุงเทพ เราเขียนจดหมายติดต่อกันทุกอาทิตย์ และเมื่อถึงงานพญาแล เดือนนัดให้ผมไปเที่ยว ผมจึงมีโอกาสฟาดเธออีกตั้งแต่สามทุ่มยันเที่ยงวัน เล่นเอาฟ้าเหลืองเลย ไม่ได้เที่ยวงานหรอก

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ผมเขียนจดหมายไปหาเธอ แต่เธอไม่ตอบ ไม่รู้ว่าหายไปไหน ไม่ยอมส่งข่าวมาบ้างเลย คงเจอของใหม่แล้วมั้ง ยังไงก็ตาม ถ้าอ่านเจอเรื่องนี้ในหนังสือ *เพ็ญพักตร์* เดือนรู้ไว้ด้วยนะว่า พี่ไม่เคยลืมน้องเดือนเลย

แจ้งชื่อ-ที่อยู่มาด่วน

๑

●สาวโรงงาน

ประสบการณ์เซ็กซ์ของผมเกิดขึ้นเมื่อได้มีโอกาสรู้จักกับ *นา* เธออายุเพียง 16 ปี แต่รูปร่างน่าฟัด น่าอัด น่ากระแทก นาทำงานที่โรงงานแห่งหนึ่งใน *จังหวัดขอนแก่น* เธออาศัยอยู่กับพี่ชายและพี่สะใภ้

ฝาบ้านเราติดกัน ประกอบกับนิสัยส่วนตัวของผมคือชอบแอบดูผู้หญิงอาบน้ำ จิตใจฝักใฝ่มักมากในการที่ได้แอบดูเนินเนื้อโหนกนูนของผู้หญิงตามร่องรูที่เจาะไว้ เมียใครที่เซ็กซี่เป็นเสร็จผม (ทางรู) หมด นาก็เป็นอีกคนที่ผมชอบดู เห็นอกอวบขาวมียอดแดงเรื่อ เนินโคกตรงหว่างขามีหญ้าปกคลุมพองาม แล้วผมต้องเล่นว่าวกับแม่นางทั้งห้าทุกครั้ง

เหมือนชายโสดทั่วไปแหละครับ ไม่มีเมียมาช่วย

คลายเครียด เสาร์-อาทิตย์ก็ไม่รู้จะไปไหน ข้างนอกบ้านมันร้อน นอนเปิดพัดลมโกรกดีกว่าเย็นดี แถมยังมี *เพ็ญพักตร์* ให้อ่านด้วย อ่านไปอ่านมาก็ได้เรื่อง ท่อนเอ็นขนาด 6.5/7 นิ้ว ก็ผงาดหัวแข็งโด่ ผมหารู้ไม่ว่านาแอบดูผมอยู่ ผมหันหน้าไปทางรูที่แอบเจาะเอาไว้ รูดขึ้นรูดลงได้ไม่นาน แม่นางทั้งห้าก็รีดพิษออกจากมังกร มันพ่นพิษสีขาวไหลย้อย ให้ตายเถอะ..ถ้าหูผมไม่ฝาด ผมได้ยินเสียงนาร้องครางลอดฝาห้องออกมา

เดือน พ.ค. 34 ที่ผ่านมา ผมแกล้งขี่รถเครื่องคู่ชีพไปแถว ๆ โรงงานที่นาทำอยู่ กะเวลาให้ใกล้กับตอนที่เธอเลิกงาน จะได้รับเธอกลับบ้านด้วยกัน แล้วฟาดซะ.. ผมเห็นนายืนรอรถอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่หน้าโรงงาน เมื่อผมชวนเธอกลับด้วย เธอช่างว่าง่ายจริง ๆ ซ้อนรถผมอย่างไม่ทันคิดว่า ความสาวเธอใกล้จะสิ้นด้วยน้ำมือผมแล้ว ระหว่างทางผมชวนเธอคุยไปตลอด บางครั้งก็แกล้งเบรครถแรง ๆ หน้าอกเธอกระแทกหลังผมหลายครั้ง หยุ่นดีพิลึก นี่ถ้าได้ใช้มือบีบเคล้นมันคงตื่นเต้นมากกว่านี้แน่

"นารู้มั้ยว่า นาทั้งสวยทั้งน่ารัก"

"พี่ทัพเนี่ย พูดอะไรก็ไม่รู้" เธออายหน้าแดงเป็นลูกตำลึงเชียว

"นาเรามารักกันมั้ย พี่รักนามานานแล้วนะ แต่ไม่มีโอกาสบอก" พูดจบผมก็จอดรถ แกล้งบอกว่าปวดฉี่

"พี่ทัพเสร็จรึยัง ทำไมฉี่นานจัง"

ผมแอบย่องเข้ามาทางด้านหลัง เพื่อไม่ให้เธอรู้ตัว รวบตัวเธอเข้ามากอด นาดิ้นหนีออกจากอ้อมกอดผม ผลักผมพัลวัน ปากก็ร้องห้าม

"พี่ทัพปล่อยนานะ อย่าทำกับนาอย่างนี้ เดี๋ยวใครมาเห็นเข้า นี่มันกลางแจ้งนะ" จากคำพูดของเธอทำให้ผมหยุดชะงัก จริงสินะนี่มันกลางแจ้ง

"นาจ๋า..พี่ขอโทษ พี่รักนามากจนห้ามใจไม่อยู่ เรากลับกันเถอะนะ พี่จะไปส่ง" ตอนแรกเธอไม่ยอมขึ้นรถ จนผมต้องสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรเธออีก เธอจึงยอม

"พี่ทัพไม่น่าทำกับนาอย่างนี้เลย คอยดูนะ นาจะฟ้องพี่ชาย"

"พี่ไม่กลัวหรอกว่านาจะฟ้องใคร พี่รักนา พี่ยอมตาย"

"เอาเถอะ นาไม่ฟ้องใครก็ได้ แต่พี่ขับรถเร็ว ๆ หน่อยสิ จะมืดแล้ว นากลัวโดนดุ"

"พี่เปลี่ยนใจแล้ว เราอย่ารีบกลับเลยนะ" ผมจอดรถ ไม่รอช้าตรงเข้าปล้ำเธอแบบจู่โจม กระชากเธอลงมาข้างทาง นาดิ้นต่อสู้ แต่มีหรือจะสู้แรงผู้ชายอย่างผมได้ เสื้อนอกเสื้อในถูกผมกระชากขาดติดมือ เผยให้เห็นก้อนเนื้อขาวนวลสองก้อน ปากงับเข้าที่หัวนม และดูดดื่มกินอย่างหิวกระหาย มือล้วงลงที่ร่องกลีบ ซึ่งชุ่มแฉะด้วยน้ำที่มีกลิ่นคาวสาว นาตัวอ่อนระทวยอย่างคนสิ้นฤทธิ์ ผมจึงถอดกางเกงตัวเองออก ท่อนเนื้อที่แข็งแกร่งดีด

สะเด็บสาวโรงงาน ซาบซ่านอุรา--โอ้ลันล้าสบายกิ๊น

ตัวออกตั้งเด่ แต่ยังก่อนยังไม่ถึงหน้าที่ของลูกชายสุดที่รัก ผมก้มลงใช้ลิ้นเลียตรงรอยแยกของร่องเนื้อ พร้อมกับดูดเน้นเม็ดละมุด เจอทีเด็ดแบบนี้ นาเริ่มขยับสะโพกตามจังหวะ จับขาเธอแยกออก ให้ไอ้หนูจ่อหัวที่ปากถ้ำ ค่อย ๆ ดันลงทีละนิด ช้า ๆ *"โอ๊ย..นาเจ็บ พี่เบา ๆ หน่อย"*

ผมชักออกแล้วใช้นิ้วแหวกตรงรอยแยกเพื่อนำร่องลงไปก่อน นาครางเสียงไม่ได้ศัพท์ *"พี่จะทำก็รีบทำเถอะ"* คราวนี้ผมดันเข้าไปใหม่ แต่ได้เพียงครึ่งท่อน นาจึงขยับตัวเพื่อช่วยเปิดทาง ผมกระแทกพรวดเดียว ทีนี้มันจมหายลงไปไม่มีเหลือแม้แต่กระเบียดนิ้ว นาส่ายสะโพกตามในขณะที่ผมสาวเข้า สาวออก ร่องรูนาช่างแคบเสียเหลือเกิน ชั่วเวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีผมกระฉูดน้ำรักรดร่องรูไหลย้อย นาเองก็เสร็จพร้อม ๆ ผม เพราะเธอจิกหลังผมแน่น จนรู้สึกแสบ

เมื่อผมถอนแท่งเนื้อออก นารีบคว้าเสื้อผ้ามาใส่ ปากก็พร่ำว่าผมไปตามเรื่อง ผมยอมรับผิดทุกอย่างแล้วพาเธอไปส่งที่บ้าน นาหลบหน้าผมอยู่สามวัน แต่เดี๋ยวนี้น่ะเหรอ..สบายมาก เพราะผมใช้ท่อนเอ็นกระแทกรูนาจนเป็นร่องบานโร่แล้ว แต่จนแล้วจนรอด..ผมก็ยังกลุ้มใจอยู่อีก ก็ไม่นานมานี้ ผมแอบดูที่รูเดิมนั่นแหละ ตอนแรกคิดว่าเป็นนา แต่กลับเป็นพี่สะใภ้เธอซะได้ โอ้โฮ..ของน้องว่าใหญ่ มาเจอของพี่มันยิ่งบะละฮึ่มเชียวล่ะ มันทำให้ผมเก็บมาคิดฝันทุกคืน ทำอย่างไรดีนะถึงจะมีโอกาสฟาดพี่สะใภ้เธอบ้าง

ม้าเทศ ขอนแก่น

♦อากิโกะ อาโอยูกิ
♦อายุ 27 ปี
♦แม่บ้าน

อากิโกะ แต่งงานมา 2 ปีแล้วค่ะ ช่วงที่อยู่กินกันใหม่ ๆ ครั้งข้าวใหม่–ปลามัน เราสองคนต่างรักกันมาก เข้าใจกันทุกเรื่อง ไม่เคยมีปากเสียงรุนแรงต่อกันเลย ฝ่ายหนึ่งโมโหอีกฝ่ายจะโอ๋

แต่พอทุกวันนี้ เหตุการณ์อย่างที่อากิโกะเล่ามาข้างต้น มันไม่มีอีกต่อไปแล้ว เพราะเดี๋ยวนี้เราทะเลาะกันหนัก ถึงขั้นใช้คำด่าทอที่หยาบคายต่อกัน แต่ที่รุนแรงมากที่สุดก็คงเมื่อต้นเดือนมิถุนายนที่ผ่านมาหยก ๆ นั่นเองค่ะ สามีของอากิโกะใช้ฝ่ามือตบที่หน้าของอากิโกะ และอากิโกะก็ใช้รองเท้าขว้างใส่หน้าเขาเป็นการโต้ตอบ ข้าวของในบ้านแตกเสียหายหลายชิ้น อากิโกะเสียใจมากจึงวิ่งออกจากบ้านทั้งที่อยู่ในชุดนอน ช่วงนั้นเป็นเวลาราวตีหนึ่งเห็นจะได้...ใจในขณะนั้นอยากจะไปให้ไกลจากบ้านมากที่สุด ผ่านตู้โทรศัพท์ก็อยากจะโทร.ไปหาเพื่อน แต่เห็นว่าดึกมากแล้วก็เกรงใจเพื่อน ๆ และที่สำคัญอากิโกะไม่ได้หยิบสตังค์ติดตัวมาเลยแม้แต่เยนเดียว เดินมาเรื่อย ๆ อากาศตอนกลางคืนช่างสดชื่น เสียงหมู่แมลงร่ำร้อง เดือนบนฟ้าแลสวย แม้จะเป็นข้างแรม ...อารมณ์ของอากิโกะค่อยดีขึ้นเป็นลำดับ แล้วอากิโกะก็ร้องเพลงแข่งกับแมลงกลางคืน บางช่วงก็ผิวปากด้วย

เซ็กซ์บทใหม่

แต่ขณะเพลิน ๆ นั้น อากิโกะ ก็ต้องหลบเข้าข้างทาง เพราะด้านหน้ามีรถเก๋งคันหนึ่งแล่นเปิดไฟสูงมายังอากิโกะ ด้วยสัญชาตญาณทำให้อากิโกะต้องรีบเอามือปิดที่ *'ของลับ'* เพราะอากิโกะไม่ได้ใส่ชุดชั้นในและชุดนอนก็บางเหลือเกิน อากิโกะเพิ่งรู้ตัวว่า ควรจะกลับบ้าน เพราะอยู่ในชุดไม่เหมาะสมที่จะมาเดินเทิ่ง ๆ นอกบ้าน

อากิโกะหันหลังให้เมื่อรถเก๋งคันนั้นแล่นใกล้มากเข้า แต่แทนที่เก๋งคันนั้นจะแล่นผ่านไป คนขับกลับจอดรถ และเปิดกระจกไฟฟ้ายื่นหน้ามาถามอากิโกะ

"สวัสดีครับ จะไปไหนครับ ...แถวนี้เปลี่ยวนะ ให้ผมอาสาไปส่งคุณที่บ้านนะครับ"

เจ้าของเสียงเป็นชายวัย 30 ตอนปลาย หน้าตาไม่ขี้ริ้ว แต่ดูจากวาจา การแต่งกาย และรถที่ใช้คือ *'เบ็นซ์'* ก็อาจจะพอบอกได้ว่า เขาน่าจะเป็นคนธรรมดามากกว่าเป็นขุนโจร อากิโกะอยากกลับบ้านเลยยอมขึ้นรถเขา แต่พอเขาถามว่า *"ทำไมต้องออกมาเดินนอกบ้านอย่างนี้"* อากิโกะก็สุดที่จะทนต่อไปได้ อากิโกะร้องไห้จนเขาต้องจอดรถข้างทางและถาม *"มีปัญหาอะไรบอกผมได้นะ ผมคงเป็นพี่ชายคุณได้ บอกมาเถอะครับ"* พูดพร้อมใช้มือลูบผมอากิโกะ ทำให้อากิโกะรู้สึกอบอุ่นเหมือนเด็กที่โดนแม่ตีและวิ่งเข้าไปหาอกหนาของพ่อผู้ใจดี

อากิโกะเล่าให้เขาฟังอย่างตรงไปตรงมา แต่พอเล่าเสร็จเขากลับพูดว่า *"ไม่น่าเกิดเรื่องเช่นนี้เลยนะ มีเมียสวย ๆ อย่างนี้น่าจะถนอมน้ำใจกันไว้...ทีแรกผมเห็นคุณก็คิดว่าคุณยังไม่แต่งงานเสียอีก"* ก่อนจะหันมาถาม *"แล้วบ้านอยู่ไหน...ผมจะไปส่ง"* อากิโกะว่า ยังไม่อยากกลับส่งลงแถว ๆ นี้ก็ได้ แต่เขากลับพูดเสียงดุ ๆ *"อย่างคุณ แต่งตัวเดินอย่างนี้ ถ้าเจอไอ้พวกจิตวิตถารมันดักฉุดเข้าข้างทางคุณจะทำอย่างไร...งั้นถ้าไม่กลับจะไปไหนก็บอกมา"*

อากิโกะรักทะเลมากที่สุดเลยตอบไปว่า *"อยากไปทะเลค่ะ"* เขาหัวเราะเมื่อฟังอากิโกะพูด

ประสบการณ์เสียวของ

ชาวปลาดิบ

ก่อนจะพูดเลียนเสียงเล็ก ๆ แบบเด็กตัวน้อย ๆ ว่า *"ปาย หาเลตอนมีคตื้อ...แล้วม่ายก้วนาง พรายหาเลเหรอ"* มันทำให้อากิโกะหัวร่อออกมาได้ เขาช่างเป็นคนที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ขันซะจริง

เมืองที่อากิโกะอยู่ไม่ไกลจากทะเลมากนัก ขับรถส่วนตัวไปใช้เวลาเพียง 30 นาทีก็ถึงแล้ว เมื่อมาถึงทะเลอากิโกะรีบลงรถไปสัมผัสหาดทรายและสายลมทันที แต่เขายังไม่ลง อากิโกะนึกขึ้นมาได้ว่า แสงไฟหน้ารถจับที่อากิโกะเต็มตัว อากิโกะจึงเดินมาบอกเขาว่าขอบคุณที่พามาส่ง คุณจะกลับเลยก็ได้ แต่เขากลับดับเครื่องยนต์แล้วเดินลงมาหาอากิโกะ

"ผมถามหน่อยคุณกล้าไปเรียกรถแท็กซี่ในสภาพอย่างนี้น่ะหรือ...คนอะไรไม่ใส่ชั้นใน..." อากิโกะแม้เพิ่งรู้จักเขาแต่ก็อดไม่ได้ที่จะหยิกเขา แต่อากิโกะหยิกเขาได้เพียงหมับเดียวเท่านั้น เขาก็รั้งตัวอากิโกะมาระดมจูบ อากิโกะพยายามดิ้นหนี แต่ดิ้นไม่ไหว เพราะตัวเขาใหญ่มาก เขาคงสูงราว ๆ 180 ซม. ในขณะที่อากิโกะเตี้ยกว่าเขาเกือบไม้บรรทัด

เขาโน้มตัวลงมาจูบแถวซอกคอ และมือของเขาก็ลูบไล้ไปทั่ว โดยเฉพาะบั้นท้ายของอากิโกะถูกมือเขาบีบจับเคล้นคลึง เขาค่อย ๆ เลิกชุดนอนและเริ่มใช้นิ้วล้วงแยงเข้าไปยัง *'อวัยวะเพศ'* ของอากิโกะ แล้วเขาก็กระซิบว่า *'ช่วยรูดให้เขาด้วย'* อากิโกะตอนนั้นเหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน ยิ่งเมื่อมือของเขาดึงมืออากิโกะไปสัมผัสแท่งเนื้อขนาดมหึมาซึ่งมันแข็งดุจขวดน้ำอัดลม ที่ปลายหัวของมันเยิ้มไปด้วยน้ำเหนียว ๆ

เขาทรุดตัวลง พร้อมซบหน้าที่หว่างขาของอากิโกะ แม้อากิโกะจะแต่งงานมาถึง 2 ปี แต่เรื่องโดนสามีใช้ลิ้น... อากิโกะไม่เคย เพราะสามีเขาไม่ทำให้นั่นเอง อากิโกะยืนแทบไม่อยู่ เมื่อเขาลากลิ้นไปมาที่ตรงปุ่มเสียว และยิ่งเขาระบายลมหายใจอุ่น ๆ พร้อมดูดปุ่มเสียว อากิโกะก็แทบหน้ามืดคล้าย ๆ อาการคนเป็นลมนั่นแหละค่ะ เขาเล่นปุ่มเสียวอยู่นานทีเดียว ก่อนจะใช้มือช่วยแหวกและห่อลิ้นให้เรียวแหลม...ยื่นเข้าไปใน *ช่องส่วนตัว* ของอากิโกะ

"พอเถอะค่ะ...ไม่...ไหวแล้ว"

แต่ไม่อาจระงับการลงลิ้นของเขาได้เลย อากิโกะเสียวมากขึ้นเมื่อตอหนวดของเขาตำเอา ๆ แถวหน้าขาและ *'กลีบดอกไม้'* เพียงแค่ยกแรกอากิโกะก็เสร็จสม แต่เขายังแน่นอน ...เขาชวนอากิโกะลงนอนกับพื้นทราย และตัวเขารีบถอดกางเกงก่อนจะขึ้นทาบ เมื่ออาวุธของเขาป๋วนเปี้ยนไปมาที่ปากทางเข้า แต่ยังเข้าไปไม่ได้ เพราะอากิโกะกลัวคนมาเห็นจึงหนีบขาไว้ เขาจึงหันมาโจมตีหน้าอกอากิโกะ พออากิโกะเผลอปลาทะเลตัวใหญ่ของเขาก็ถือโอกาสว่ายเข้าชมถ้ำซึ่งบัดนี้มีน้ำเอ่อนองเนือง ปลาทะเลตัวใหญ่ค่อย ๆ ว่ายแหวกเข้ามา แต่มันเล่นตลกกับอากิโกะ มันค่อยว่ายถอยหลัง อากิโกะคิดว่ามันคงจะกลับใจไปหากินที่อื่น แต่พอเผลอ (อีกแล้ว) มันก็ว่ายเร็วจี๋พรวดเข้าชนผนังถ้ำดังสนั่น

"ไม่เคยเจอของใครเด็ดเท่านี้เลย" เขาพูดกรอกหูอากิโกะ

"จะกลับบ้านแล้ว" อากิโกะบอก *"เดี๋ยวแฟนตามหา...มาพบเข้าจะเกิดเรื่องอับอายชาวบ้านไปทั่ว"* อากิโกะต้องการเลิกกับแฟนอย่างเงียบ ๆ ไม่ต้องการเลิกเพราะถูกหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ผัวจับเมียเล่นชู้ได้ แม้จะเลิกกับสามีอากิโกะก็คงไม่มาอยู่กับเขาคนนั้นเด็ดขาด แม้เขาจะรวย ใจดี และเก่งในเรื่องทำรัก เพราะอากิโกะไม่ต้องการแย่งสามีใครนั่นเอง เขาบอกว่าเขามีครอบครัวแล้ว และยังชวนอากิโกะไปเป็นบ้านที่สองของเขาอีกด้วย

ระหว่างทางนั่งรถกลับบ้านเขาพยายามตื๊อให้ตกลงแต่อากิโกะปฏิเสธ ก่อนรถย้อนเข้าเขตตัวเมืองเมื่อเวลาใกล้ฟ้าแจ้ง เขาขอ *'อัด'* อากิโกะที่ข้างทางอีกหนึ่งหน ซึ่งอากิโกะก็เต็มใจ และยังติดใจบทรักในรถที่นึกทีไรแล้วใจระทึกทุกครั้ง

อากิโกะไม่ได้บอกว่าอยู่บ้านหลังไหน เพียงแต่ขอที่อยู่เขาไว้ และไม่ให้เขาไปส่งที่บ้านด้วย นอกจากขอยืมค่ารถเขาเผื่อนั่งแท็กซี่กลับบ้าน กลับถึงบ้านสามีเมาฟุบหลับอยู่กลางบ้าน อากิโกะเข้าห้องน้ำและนึกถึงหน้าเขา...อดไม่ได้ที่จะช่วยตัวเองเป็นการปิดท้าย ก่อนจะซักชุดนอนที่เปื้อนทรายและรอยด่างดวงที่เกิดขึ้นเพราะน้ำเหนียวสีขาวขุ่นของเขา

อากิโกะคิดว่า จะโทรไปหาเขาเพื่อคืนเงินที่ยืมมาแต่ก็ต้องคิดหนัก เพราะเขาอาจคิดว่าอากิโกะใจง่ายเกินไป อาจจะมองอากิโกะเข้าข่ายอยากนอนกับเขามากกว่า ...คงต้องทิ้งระยะไปสัก 4 - 5 วัน แต่ถ้าเจอเขาแล้วอากิโกะจะทำอย่างไรดี ถ้าเขาจะสอนบทเรียนที่อากิโกะยอมรับว่าติดใจ คือการถูกเขาละเลงลิ้นที่ตรงนั้น

ประสบการณ์ เซ็กซ์ รอบโลก

● สุดสุขสันต์วันครบรอบ

เพื่อที่จะฉลองการครบรอบหนึ่งปีของการแต่งงานของเรา ฉันได้เตรียมแผนการสำหรับค่ำคืนที่โรแมนติคไว้ อาหารค่ำหรู ๆ เต้นรำ ดูหนัง และความรักแสนหวาน...

และฉันต้องผิดหวังมากทีเดียว เมื่อ *แกรี* โทรมาบอกว่าจะขอเอาเพื่อนของเขามาร่วมด้วยได้ไหม

ฉันโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงทีเดียวเมื่อได้ยิน เพราะเราคุยกันถึงเรื่องนี้มาตั้งร่วมสัปดาห์แล้ว แต่ แกรี บอกว่าเพื่อนของเขาซึ่งบังเอิญแวะมานั้นจะพักอยู่ในเมืองของเราคืนเดียวเท่านั้น ทั้งยังสัญญากับฉันว่าจะชดเชยความผิดพลาดครั้งนี้ให้ฉัน ฉันจึงจำใจยอมตาม

แกรี ต้องมารับฉันที่บ้านตอนหกโมงเย็น ฉันรีบอาบน้ำแต่งตัว และสวมชุดที่มั่นใจว่าเขาจะต้องชอบ ชุดดำไม่มีสายรั้งที่ไหล่ สวมถุงน่องและรองเท้าส้นสูงคู่ที่เขาโปรดปราน

พอหกโมงเย็น ฉันก็ได้ยินเสียงรถของ แกรี วิ่งเข้ามาจอด เขาวิ่งเข้ามาในบ้านหอบเอาขวดไวน์เข้ามาแชในตู้เย็น และบอกฉันว่าฉันดูสวยมากทีเดียว ฉันถามว่าเพื่อนของเขาอยู่ที่ไหนกันล่ะ แกรี บอกว่า *โรเบิร์ต* รอเราอยู่ที่ภัตตาคาร ทำให้ฉันอยากจะเอาอะไรรัดคอ แกรี ให้ตาย ๆ ไปเสียทีเดียว

แม้ว่าฉันจะขุ่นใจ และผิดหวังมากกับคืนนั้น แต่อาหารอร่อยอย่างวิเศษ ทั้งยังรับประทานได้มากกว่าปกติ ตั้งแต่อาหารเรียกน้ำย่อยจนถึงจานสุดท้าย..ทุกอย่างยอดจริง ๆ

ส่วน โรเบิร์ต นั้น ฉันต้องยอมรับว่า เขาทำให้ฉันประหลาดใจไม่น้อย เพราะเขาเป็นหนุ่มหุ่นสำอาง ร่างสูง มีมัดกล้ามน่าชื่นใจ แกรี ไม่เคยบอกฉันเลยว่า เขามีเพื่อนหล่อ ๆ แบบนี้

ขณะที่รับประทานอาหาร เราคุยกันถึงเรื่องสารพัน ดูเหมือนว่าทั้งฉันและ โรเบิร์ตมีบางอย่างคล้าย ๆ กัน นอกเหนือจาก แกรี ซึ่งสรุปแล้วก็คือ ทั้งฉันและโรเบิร์ต เราอยากจะเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์เช่นเดียวกัน

แกรี ขอตัวสักครู่หนึ่ง และบอกให้เราสั่งของหวาน พอ แกรี เดินจากไป โรเบิร์ตก็เอียงกายเข้ามาหาฉัน และบอกว่า ฉันสวยมากทีเดียว และทิ้งท้ายว่า หาก แกรี ไม่ใช่เพื่อนของเขาละก็...

นั่นคือจุดเริ่มต้น...

คืนนั้น เราเลิกล้มการไปดูหนัง และตรงดิ่งไปยังไนท์-คลับทันที ฉันดื่มไปสามสี่แก้ว และสลับคู่เต้นรำกับ แกรี และ โรเบิร์ต การเต้นรำกับ โรเบิร์ต ช่างทำให้ฉันเกิดความต้องการอย่างมาก ร่างของเราสัมผัสแนบชิดกันในขณะที่ แกรี ไม่เห็น แต่ไม่ว่าอย่างไร โรเบิร์ต ปฏิเสธไม่ยอมเต้นรำในจังหวะสโลว์กับฉัน โดยที่เขาบอกว่าฉันเป็นภรรยาของ แกรี

จนกระทั่งเวลาสองนาฬิกาของเช้าวันใหม่ เราจึงกลับบ้าน ฉันเหนื่อยมากทีเดียว แต่ความรู้สึกก็ยังบอกว่ามันยังขาดบางสิ่งอยู่ แกรี ชวนเราลงไปยังชั้นล่างเพื่อดูหนัง.. และนั่นแหละงานครบรอบหนึ่งปีของการแต่งงานอย่างแท้จริงของเราจึงเริ่มต้นขึ้น

แกรี เอาวิดีโอเทปม้วนหนึ่งที่ฉันไม่เคยดูออกมาใส่ในเครื่องและเมื่อเขาเปิด...ฉันแทบจะไม่เชื่อสายตาทีเดียว เพราะมันเป็นหนังพอร์โน

แกรี นั่งลงบนโซฟาข้าง ๆ ฉัน เอาแขนโอบรอบร่างของฉัน สายตาของฉันจับจ้องอยู่ที่จอภาพ ไม่ค่อยแน่ใจว่าฉันเองตื่นเต้นกับหนัง หรือว่าออกจะกระดากใจที่ต้องดูหนังโป๊ทั้ง ๆ ที่มี โรเบิร์ต อยู่ด้วย

สิ่งหนึ่งที่ฉันไม่ได้สังเกต

แต่แรกคือ หนุ่มทั้งสองคนต่างก็จ้องมองดูฉันมากกว่าจะดูหนัง ไม่นานนัก แกรี ก็บอกว่าพอแล้ว ได้เวลาที่เราควรเข้านอน

แกรี เดินจูงมือโอบกอดฉันขึ้นห้องนอน พอเข้าในห้องฉันก็เริ่มบทรักทันทีเพราะความอยากจน แกรี ต้องปรามให้ใจเย็น ๆ พร้อมกับหงายร่างของฉันลงบนที่นอนและจูบซอกซอนซุกไซ้...ฉันนอนหงายพริ้มตา มอบทุกอย่างให้แก่ แกรี ฉันดูดดื่มปลายลิ้นของเขาราวกับว่ามันคือองคชาติอันเล็ก ๆ ส่วนมือของ แกรี ก็วนเวียนอยู่บนปทุมถันสองข้างของฉัน บางครั้งก็ใช้ปลายนิ้วเคล้นปลายจะงอยของมันเบา ๆ

แกรี รู้ว่าฉันต้องการให้เขาสอดใส่จนแทบจะทนไม่ไหวแต่เขายังคงยั่วเย้าฉันด้วยมือที่สัมผัสไปบนร่างของฉันจนทั่วทุกซอกมุม จนที่สุดเขาก็เคล้นคลึงอยู่บนเนินสวาทของฉัน ฉันอ้าขาออกเต็มที่และครวญคร่ำให้เขาเริ่มการสอดใส่ มือของฉันช่วยเขาปลดซิปกางเกง และล้วงเอาองคชาติของเขาออกมาลูบคลำและรูดขึ้น ๆ ลง ๆ เราฟอนเฟ้นคลึงคลำสัมผัสกันอยู่เช่นนั้นร่วม ๆ ครึ่งชั่วโมง...

ทันใดนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงของ โรเบิร์ต ว่า

"พวกคุณจะเล่นกันอยู่อย่างนี้ตลอดคืน หรือว่าจะร่วมรักแน่.."

พอลืมตาขึ้นมอง ฉันตกใจจนพูดอะไรไม่ออก เพราะโรเบิร์ต นั่งอยู่ที่ปลายเตียง กำลังจ้องมองดูเราทั้งสอง จากรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาฉันรู้ดีว่าเขาพอใจกับฉากรักของเรา

"ไม่เป็นไรหรอกครับ" เขาบอก *"ผมแวะเข้ามาราตรีสวัสดิ์เท่านั้น"*

แต่ก่อนที่ฉันจะผลัก แกรี ออก แกรี กลับกดร่างของฉันลงบนเตียง ขาทั้งสองของฉันยังคงอ้าอยู่อย่างนั้น และก่อนที่ฉันจะทันหุบมัน แกรี ก็ดึงชั้นในของฉันรูดออก ..ฉันบอกได้อย่างเดียวว่ามันอาจเป็นคืนที่พิสดารและวิเศษที่สุดของฉัน

ขณะที่ โรเบิร์ต จ้องดูเรา แกรี ก็กำลังใช้นิ้วมือสอดใส่เข้าสู่ร่องสวาทของฉันเข้า ๆ ออก ๆ เขาเอานิ้วกลางแหย่แยงเข้าสู่ภายใน และสัมผัสกับ จีสปอต ของฉัน..ตามด้วยนิ้วชี้และอีกนิ้วหนึ่ง...และไม่นานนักนิ้วทั้งสี่ของเขาก็เข้าไปสัมผัสอัดแน่นอยู่ภายในช่องสังวาสของฉัน พร้อมกับนิ้วหัวแม่มือที่เร่งเร้าปมสวาทของฉันไม่ขาดระยะ มันทำให้ฉันกระสันจนแทบคลั่งทีเดียว..

แกรี เอามือออกจากโยนีของฉันแล้วพูดขึ้นว่า *"เรามาแสดงอะไรมัน ๆ ให้เขาดูดีกว่า.. ผมว่าผมอยากให้คุณดูดให้ผม.."*

แกรี หงายร่างลงบนเตียง ฉันขึ้นคร่อมร่างของเขาในท่า 69 และในขณะที่เขาเลียลิ้นไล้อยู่ตรงกลีบเกสรของฉัน ฉันก็ปลดกางเกงของเขาออก และล้วงเอาท่อนเนื้อออกมา ...ฉันเหลือบตาไปมองดู โรเบิร์ต อย่างเชิญชวน แล้วจึงบรรจงจูบปลายองคชาติของ แกรี อย่างถนอม..

แกรี ใช้ปลายลิ้นสร้างความรัญจวนให้ฉันทุกหลืบและภายในร่องสวาท..มันช่าง

วิเศษยิ่งเมื่อเขาใช้ริมฝีปากขบปมสวาทของฉันไว้เบา ๆ มันเสียวซ่านลึกล้ำจนฉันอยากจะกรีดร้องออกมา

ฉันต้องการตอบสนองความสุขให้เขาบ้าง จึงเริ่มดูดหัวองคชาติของเขาอย่างหนักหน่วง จน แกรี บิดกายแอ่นสะโพกรับอย่างรุนแรง จนหัวองคชาติของเขากระแทกเพดานปากของฉัน มันทำให้ฉันแทบสำลัก แต่ฉันจะหยุดอยู่แค่นั้นไม่ได้...

ฉันมัวแต่จมอยู่ในห้วงการให้ความสุขแก่ แกรี จนไม่ได้สังเกตว่า โรเบิร์ต ได้ถอดเสื้อผ้าของเขาออก เมื่อฉันบังเอิญมองไป จึงเห็นเขาเปลือยกายนั่งอยู่บนเก้าอี้ และส่งยิ้มให้ฉัน ฉันมองไปยังกึ่งกลางร่างของเขา และแทบไม่เชื่อสายตาตนเองเมื่อพบว่า เจ้าท่อนเนื้อที่กำลังชูชันชี้เพดานห้องอยู่นั้นจะมโหฬารและอวบอ้วนขนาดนั้น ฉันไม่เคยเห็นของใครใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย ...มันอาจยาวกว่า ๙ นิ้ว..ทั้งยาวและอวบอ้วน ซึ่ง โรเบิร์ต เองก็อดใจไม่ไหวที่จะใช้มือลูบไล้องคชาติของตนเอง

อันที่จริง ฉันปรารถนาที่จะชื่นชมกับองคชาติที่งดงามเช่นนั้นบ้าง แต่ แกรี บอกให้ฉันหันไปหาเขา ฉันไม่อยากทำให้สามีของฉันผิดหวัง คราวนี้ แกรี จัดให้ฉันอยู่ในท่วงท่าใหม่ เขานอนหงายบนที่นอนให้ฉันหมอบอยู่ตรงกลางหว่างขาของเขา และทำรักด้วยปากให้เขาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งท่านี้ฉันรู้ดีว่า มันทำให้ โรเบิร์ต ได้ชมง่ามกลีบของฉันที่เผยออ้าอยู่อย่างเชิญชวนเต็มตาทีเดียว...

ฉันไม่รู้ว่า โรเบิร์ต ก้าวขึ้นมาบนเตียงตั้งแต่เมื่อใด รู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อมือของเขาจับสะโพกงามของฉัน และความรู้สึกคับแน่นที่ถูกสอดใส่เข้าทางด้านหลังจนอึดอัดคับ...ฉันเกือบจะร้องลั่นเพราะความตกใจระคนตื่นเต้น แต่ แกรี รวบศีรษะของฉันเข้าแนบกับอกของเขาและกระซิบว่า

"ไม่ต้องตกใจ โรเบิร์ตไม่ทำให้คุณเจ็บหรอก...เขาจะทำให้คุณมีความสุข..."

ฉันได้แต่พยักหน้ารับ เพราะมันเป็นจริงอย่างที่ แกรี

บอก...องคชาติของ โรเบิร์ต ช่างสร้างความหฤหรรษให้แก่ฉันอย่างยิ่งทีเดียว

แกรี รวบร่างของฉันไว้ในอ้อมแขนของเขา ขณะที่ โรเบิร์ต พยายามสอดใส่เข้าสู่ร่องหลืบบีบกระชับรัดตัวของฉันอย่างนุ่มนวล เพราะรู้ดีว่าของเขามโหฬารขนาดไหน ไม่นานนักฉันก็เริ่มรู้สึกเสียวสบาย และเขาเองก็สามารถกระแทกกระทั้นเข้าออกไปได้เป็นจังหวะตามที่เขาปรารถนา

มันเหมือนกับความฝันที่กลายเป็นความจริง ฉันมีของเล่นที่แสนวิเศษถึงสองดุ้นผู้ชายสองคนที่เป็นเจ้าของมัน และรู้ดีว่าควรจะใช้มันอย่างไร ฉันเชื่อว่าคืนนั้นเราลองร่วมรักกันกว่า ๕๐ ลีลา จนในที่สุด แกรี บอกว่า เขารู้ดีว่าฉันจวนเจียนจะถึงจุดสุดยอดแล้ว จึงอยากให้ฉันทำอย่างที่ฉันต้องการ

แกรี นอนหงายบนเตียง องคชาติของเขาชี้โด่ขึ้นข้างบน มันดูแข็งแกร่งและตรงแน่ว..ฉันเองก็รู้ดีว่าเขาต้องการให้ฉันทำอย่างไร..ฉันอ้าขาและขึ้นนั่งคร่อมอยู่บนร่างของเขา แกรี จับสะโพกของฉันให้จ่อตรงกับองคชาติของเขา แล้วจึงกดสะโพกของฉันให้สวมลงกับท่อนเนื้อที่คอยท่าอยู่แล้ว..แกรี พูดถูก..มันเป็นท่วงท่ารักที่ฉันโปรดปรานมากที่สุด

จังหวะที่ แกรี ขยับกายกระแทกขึ้น ๆ ลง ๆ โรเบิร์ต ก็ใช้มือฟอนเฟ้นเต้าอวบของฉัน บางครั้งปลายนิ้วของเขาจะวนไปรอบฐานหัวนม บางครั้งลิ้นและฟันของเขาจะเลียและขบหัวนมของฉันเบา ๆ มันทำให้ความรู้สึกของฉันทะยานแล่นจนยั้งไม่หยุด รู้สึกถึงความเสียวซ่านที่แผ่ซึมซาบนับจากปลายเท้าขึ้นมาเรื่อย ๆ อาการซู่ซ่าของกระแสเลือดที่วิ่งพล่านก่อนที่ฉันจะถึงจุดไคลแมกซ์...

ผลที่สุด แกรี ก็กระฉูดความรักของเขาเข้าสู่โยนีของฉันอย่างสุดพลัง ฉันสะบัดหน้าและส่งเสียงกรีดอย่างสมใจรัก..อีกครั้งหนึ่งที่ฉันได้รับความสุขอย่างแสนวิเศษและเข้มข้น ฉันเอนกายลงนอนบนที่นอนอย่างเหนื่อยอ่อน...หมดเรี่ยวแรงที่จะขยับ แต่ก็ทราบดีว่ายังมีภาระที่ต้องจัดการให้กับ องคชาติ อีกแท่งหนึ่ง...

"ถึงคราวของคุณแล้วละ" ฉันบอก โรเบิร์ต *"คุณไม่รังเกียจใช่มั้ย หากคุณจะทำต่อหน้าสามีของฉัน"*

โรเบิร์ต ยิ้ม และกล่าวว่า *"เมียของแกมีนมที่สวยเหลือเกิน"* พร้อมกับปรายตามอง แกรี *"ฉันยอมเสียทุกอย่าง ขอให้ได้ร่วมรักกับเธอเท่านั้น..."*

"เอาเลย..." แกรี ตอบ *"ฉันคิดว่าเธอเองก็คงชอบ..."*

แกรี พูดถูก ฉันนอนหงายบนเตียง ให้ โรเบิร์ต ก้าวขึ้นคร่อมร่างของฉัน เอาองคชาติของเขาถูไถไปมาบนหน้าอกและเต้าอวบของฉัน บางครั้งเขาจะเอาหัวนมของฉันประกบถูไถลำเนื้อที่แข็งแกร่งของเขาไปมา ฉันเงยหน้าขึ้นมองเพื่อจะดูให้ชัดตา แต่ละครั้งที่เขาถูไถลำลึงค์ เขาจะสอดใส่มันเข้าทางร่องอกอวบของฉัน และดันมันขึ้นมาจนเกือบถึงคางของฉัน ฉันอ้าปากรอรับและใช้ปลายลิ้นสัมผัสตวัดไปบนหัวองคชาติของเขา โรเบิร์ต หลับตาพริ้มอย่างมีความสุข...

ฉันและ โรเบิร์ต อยู่ในลีลานั้นนานนับนาที ฉันทราบดีว่าเขาต้องการหลั่งแต่เขายังกลั้นไว้เพื่อความสุขของฉัน...เขาสอดใส่เข้า ๆ ออก ๆ อยู่ระหว่างซอกนมของฉันราวกับคนบ้าคลั่ง แต่ละครั้งที่ลำลึงค์ของเขาเข้ามาใกล้ปากของฉัน ฉันจะยั้งมันไว้และดูดดื่ม

ขณะที่ฉันคิดว่า เขาจะทำแบบนั้นตลอดคืน เขาก็ลุกขึ้นคุกเข่าคร่อมร่างของฉัน และรูดลำลึงค์ของเขาอย่างมันมือ ฉันรวบเอวของเขาเข้าหาฉันในเวลาเดียวกันกับที่เขากระฉูดความเหนียวเหนอะไปทั่วทรวงอกของฉัน..ฉันอ้าปากรอรับหยาดหยดที่กระเซ็นซ่านสู่ใบหน้าของฉันให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้..รสชาติของมันช่างสุดยอดจริง ๆ

เมื่อ โรเบิร์ต เสร็จกิจของเขา เขาพยายามจะลุกไปจากฉัน แต่ฉันดึงร่างของเขาไว้ รวบลำลึงค์ไว้ในมือ และยัดมันเข้าสู่ปากของฉัน พร้อมกับดื่มด่ำอย่างอร่อยปากจนกระทั่งลำลึงค์ของเขาปราศจากคราบความรัก...

จากนั้น เราต่างก็หลับผลอยไปในอ้อมแขนของกันและกันทั้งสามคน เรื่องนี้เกิดขึ้นมาร่วมปีหนึ่งแล้ว...ฉันสงสัยเหลือเกินว่าในปีนี้ แกรี จะมีอะไรที่พิเศษสำหรับฉันอีก

ชื่อและที่อยู่ปกปิด

☆☆☆☆☆☆☆☆

เรื่องสั้น : บนเส้นทางสายเซ็กซ์

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

โดย : *ตะวัน ตุ้มทอง*

เซ็กซ์ ที่ไม่ปรารถนา

กลิ่นคาวเลือดผสมกลิ่นยา ส่งกลิ่นตลบอบอวลภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ *สมศรี* พยายามลืมตาขึ้นกะพริบถี่ ๆ เพื่อให้คุ้นเคยกับแสงสว่างภายในห้อง สองขายังคงอยู่บนขาหยั่งเพื่อแหวกอ้าให้ *หมอศักดิ์* ซึ่งทุกคนที่มาใช้บริการเรียกอย่างนั้น *ทำการกำจัดมารหัวขนให้*

สมศรีมองดูสภาพตัวเองในขณะนี้ มันช่างน่าสมเพชและทุเรศนัยน์ตาตัวเองเป็นที่สุด ทั้งที่ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกของเธอ แต่ทุกครั้งที่ผ่านมามันเกิดขึ้นจากสิ่งที่เธอเรียกว่า *ความรัก* แต่ครั้งนี้มันเกิดขึ้นจากความกักขฬะ ความเห็นแก่ตัว และความใคร่ที่เป็นตัณหาหน้ามืด จากชายที่เธอไม่ปรารถนาและสุดจะเกลียดชัง

เมื่อจบการศึกษาที่สู้อุตส่าห์ฟันฝ่าด้วยความมานะพยายาม เธอจึงกลับบ้านหวังนำความภูมิใจมาสู่ผู้เป็นพ่อและร่วมงานในโรงเรียนอนุบาลเล็ก ๆ ที่พ่อเธอได้บุกเบิกขึ้น ในอำเภอหนึ่งทางเขตภาคเหนือ แม้มันจะดูไม่ใช่ความหรูหรา และมีความก้าวหน้าเท่าไร แต่มันก็เป็นความรู้สึกที่ภาคภูมิใจในการได้มาร่วมทำงานกับผู้ให้กำเนิด บ้านเกิดของตัวเอง

สภาพของโรงเรียนเป็นอาคารติดพื้น ทางด้านหน้ากั้นเป็นสองห้องเรียน ทางด้านหลังจัดส่วนเป็นที่พักสำหรับพ่อกับ ฉวี แม่เลี้ยง และของสมศรี--ถัดจากอาคารหลังนี้ไปทางด้านหลังสุดติดริมรั้ว เป็นโรงเก็บรถและห้องพัก *นายแกะ* หนุ่มร้างเมียเพราะทิ้งเมียหรือเมียทิ้งไม่มีใครรู้ ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งภารโรงและคนขับรถรับส่งนักเรียน

นอกจากทำหน้าที่สอนแล้ว สมศรียังต้องรับผิดชอบงานต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เป็นตั้งแต่ครูใหญ่ยันครูน้อย และงานธุรการ โดยมี *ประภา* ครูสาวผู้สวมวิญญาณทอมเป็นผู้ช่วย ส่วนฉวีแม่เลี้ยงวัน ๆ ก็ขลุกอยู่กับพ่อ ที่พอสมศรีกลับมาช่วยงาน ก็ปล่อยมือไม่ยอมทำอะไรไปอีกคน...นอกจากทำรัก บางวันกลางวันแสก ๆ เด็กนักเรียนออกเต็มส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว แต่ทั้งคู่ก็หาสนใจไม่ ปิดประตูเติมรักกันทั้งวัน สมศรี ประภา และ นายแกะ ต่างก็รู้และได้ยินเสียงเพรียกของความสุขเสมอ เมื่อเวลามีความจำเป็นต้องเข้าห้องน้ำที่อยู่ใกล้ ๆ ห้องนอนของทั้งสอง

แม้งานจะหนักและทุกอย่างต้องมาลงที่เธอ สมศรีไม่เคยบ่น คงตั้งใจทำงานด้วยความรัก และเข้าใจถึงสภาพของพ่อที่เป็นพ่อหม้ายมานานปี เมื่อมาเจอฉวีที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ จึงเป็นธรรมดาที่ต้องหมั่นขยันเติมรัก และก็เพิ่งจะมีโอกาสได้อยู่กันสองต่อสองมากขึ้นเมื่อเธอกลับมาช่วยงาน

ทุกวันหยุด ถ้าสมศรีไม่มีธุระจะต้องไปจับจ่ายซื้อของ เธอก็จะไม่ไปไหน จะอยู่บ้านทำงานบ้านต่าง ๆ ที่คั่งค้างให้เรียบร้อย แล้วก็จัดเตรียมเรื่องการเรียนการสอนในอาทิตย์ต่อไป ประภาเคยชวนเธอไปค้างที่บ้านซึ่งอยู่ในตัวจังหวัดหลายครั้งเพื่อเที่ยวเตร่เปิดหูเปิดตาบ้าง แต่เธอก็ปฏิเสธเพราะรู้ว่าถ้าไปค้างกับประภาอะไรจะเกิดขึ้น ขนาดอยู่ในโรงเรียน เวลาไม่มีใครเห็นประภาก็พยายามหาโอกาสเคาะแคะ และทำทีทำท่าเพื่อหวังให้สมศรีเคลิบเคลิ้มหลงคารมอยู่เสมอ

--หลังจากจัดการงานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว สมศรีรู้สึกร้อนและเหนียวตัว จึงเข้าห้องผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าออก

☆☆

จากร่างกาย เพื่อเตรียมตัวจะไปอาบน้ำ - ทันทีที่พันธนาการเหล่านั้นหลุดพ้นจนเหลือร่างที่เปลือยเปล่า เธอรู้สึกถึงความเป็นอิสระลืมความเมื่อยล้า อดเผลอใจหันไปส่องกระจกสำรวจสัดส่วนต่าง ๆ ของเธอเสียไม่ได้

แม้ปีนี้จะผ่านวัยเข้าสู่เบญจเพสแล้ว แต่ใบหน้าที่อ่อนกว่าวัยทำให้เธอดูน่ารักเหมือนสาวรุ่นอายุยังไม่ถึงยี่สิบ สองเต้าอวบอิ่มชูช่อแดงระเรื่อ...ไม่หมองคล้ำ ทั้งที่เธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ เธอเคยผ่านชายที่เธอรักจนยอมมอบกายใจให้เขาเมื่อครั้งยังเรียนอยู่ จนเธอต้องไปกำจัดมารหัวขนที่คลีนิคหมอศักดิ์มาแล้วถึงสองครั้ง เพราะความเผลอไผลในการกินยา

หันซ้ายหันขวามองดูสัดส่วนของตัวเองแล้ว อดเอามือลูบคลำสัมผัสความเต่งตึงดูด้วยความภาคภูมิใจไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อการลูบไล้มาถึงที่บริเวณหน้าท้องและต่ำลงมาที่เนินหลังเต่า ภาพแห่งความสุขกับ *สมชาติ* อดีตหวานใจที่ต้องกลายเป็นของคนอื่นไปเพราะเขาเชื่อพ่อแม่และยอมทำตามใจพ่อแม่ด้วยการแต่งงานกับเจ้าสาวที่ท่านหาให้...แล้วปล่อยให้เธอชอกช้ำใจผ่านเข้ามาในความรู้สึก มันวาบ...หวิว และเป็นสุขอย่างที่สุดยากหาสิ่งใดมาเปรียบได้ในยามนั้น

เธอใช้นิ้วน้อยสอดแยงเข้าไปย้อนอดีตแห่งความสุขนั้น แหย่เข้าแหย่ออก...จนรู้สึกชุ่มโชกที่นิ้วและทนยืนอยู่ต่อไปไม่ไหว จึงเปลี่ยนใจยังไม่ไปอาบน้ำแต่นอนลงกลับพื้นจินตนาการจากความสุขเก่า ๆ เก็บเอามันมาใช้ดักดวงความสุขใหม่อีกครั้งในวันนี้ เธอใช้เวลาดักดวงและสร้างความสุขให้กับตัวเองจนเต็มอิ่ม แล้วจึงลุกขึ้น

> *สมศรี..ได้แต่นอนน้ำตานองหน้า มองดูความกักขฬะของมันที่ควักออกมาแล้วทิ่มแทงเธออย่างเมามัน*

คว้าผ้าเช็ดตัวนุ่งกระโจมอกไปอาบน้ำตามที่ตั้งใจ

ความสุขอีกอย่างหนึ่งของคนเราคือ การอาบน้ำ บางคนจะใช้เวลาช่วงนี้อย่างเนิ่นนาน อาบไป ขัดสีฉวีวรรณไป ครวญเพลงประกอบไปอย่างเปี่ยมสุข สมศรีก็เช่นกัน เธอบรรจงขัดสีฉวีวรรณส่วนต่าง ๆ ด้วยความสุขพร้อมกับเสียงเพลงที่ฮัมไปเรื่อยเท่าที่นึกได้ จบเพลงบ้าง ไม่จบบ้าง กว่าจะสิ้นขบวนการก็เกือบชั่วโมง จึงกระโจมอกออกมา

"ว้าย!" ทันทีที่เปิดประตูออกมาเธอก็ต้องตกใจ เพราะมีแขกไม่ได้รับเชิญมายืนจังก้าอยู่ ตั้งสติได้จึงมองดูอีกที

"โธ่...นึกว่าผี นายแกะน่ะเองมายืนทำอะไรอยู่ที่นี่?"

"เอ้อ...อ้า..." มีเพียงเสียงเอ้อ...อ้า หลุดออกมาจากลำคอหนุ่มร้างเมีย ซึ่งยืนจ้องเขม็งอยู่ที่อกอวบโชว์ความขาวผ่องออกมานอกผ้าเช็ดตัว

"จะเข้าห้องน้ำหรือ? ขยับไปซิหนูจะได้ไป"

"เอ้อ...เอ้อ...เปล่า"

"อ้าวแล้วกัน แล้วมายืนทำไม หลีกทางไปหนูยิ่งหนาว ๆ อยู่" พูดแล้วสมศรีก็เดินหน้าเข้าชิดแล้วใช้มือแหวกทางเพื่อให้พ้นไปจากสายตาและท่าทีหิวกระหายของชายหนุ่มที่เธอสังเกตเห็น และชักไม่แน่ใจว่าตลอดเวลาที่เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าและแอบหาความสุข จนกระทั่งการอาบน้ำเสร็จภาพต่าง ๆ เหล่านี้คงจะต้องไม่พ้นจากสายตาของนายแกะเป็นแน่ เพราะมีหลายครั้งที่เธอรู้สึกผิดสังเกต แต่ก็คิดว่าช่างเถอะอยากดูก็ดูไป แต่คราวนี้มันไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว

ทันทีที่มือของเธอทำท่าแหวกออก เจ้าแกะก็สวมวิญญาณโหดฉุดเธอเข้ามากอดรัดไว้ แล้วพยายามระดมจูบไปที่ใบหน้า แต่เธอปัดป้องดิ้นรน และร้องด่า

ยิ่งดิ้นแทนที่จะหลุดพ้นกลับดูเหมือนยิ่งถูกกอดรัดอย่างแน่นหนาขึ้น

เสียงด่าเหมือนเสียงยั่วยุที่จุดประกายไฟแห่งตัณหาให้แก่มันเพิ่มขึ้น

มันใช้ความกำยำของรูปร่างที่ใหญ่โตกว่า จับร่างของเธอที่เวลานี้เปลือยเปล่ากดลงนอนที่พื้น ตบฉาด...อย่างแรงที่ใบหน้า จนสมศรีอึ้ง...ชาอ้าปากร้องไม่ไหว เท่านั้นยังไม่พอหมัดรุ่น ๆ ซึ่งกำแน่นทุบลงที่ท้องเธอราวกับกำลังใช้ฆ้อนทุบหินผา ทั้งจุก...เสียด เวลานี้สมศรีจึงสิ้นฤทธิ์ ไม่สามารถดิ้นรน หรือส่งเสียงด่ามันได้อีกต่อไป ได้แต่นอนน้ำตานองหน้า มองดูความกักขฬะของมันที่ควักออกมา แล้วทิ่มแทงเธออย่างเมามัน

สองมือของมันตะโบมบีบขย้ำอยู่ที่อกอวบอย่างไม่ปราณี เธอเจ็บสุดจะทนแต่ก็ไม่สามารถดิ้นรนหรือร้องขอความปราณีจากมันได้ มันเปลี่ยนจากการขย้ำบี้ จับสองขาช้อนขึ้นซอยถี่ยิบจนสุดสมใจก่อนคลายพิษแห่งความหื่นกระหายหลั่งรดเต็มเบ้า...แล้วลุกหนีไป

สมศรีค่อย ๆ ลุกพยุงกายขึ้น กลับเข้าห้องน้ำอีกครั้งเพื่อชำระล้างคราบไคลแห่งความชั่วร้ายของมันออก อยากจะร้องไห้ให้กับตัวเองแต่น้ำตาไม่มีจะไหล เธอรีบชำระล้างแล้วกลับเข้าห้องก่อนที่พ่อกับฉวีแม่เลี้ยงของเธอจะกลับมา

เธอคงต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เพราะถ้ารู้ถึงพ่อเรื่องคงรุนแรงและลุกลามมากกว่านี้ เธอจึงยอมเจ็บช้ำและเก็บงำมันเอาไว้ โดยหวังจะให้เรื่องทุกอย่างยุติลงเพียงเท่านี้

แต่แล้วเหตุการณ์ก็หาเป็นเช่นนั้นไม่ ทุกครั้งที่มีโอกาสนายแกะจะมาดักรอเธออยู่ที่หน้าห้องน้ำ แล้วก็บุกโจมตีเธอทุกครั้ง เพียงแต่มันไม่ต้องทำรุนแรงกับเธอแบบครั้งแรก ซึ่งเธอก็ไม่รู้จะขัดขืน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

มันอย่างไร เพราะถ้าขัดขืนมันไปก็จะต้องเจ็บตัวมากขึ้น จึงคิดเสียว่าช่างมันเถอะ... ยอมให้มันทำเสีย พอมันหมดความรุ่นง่านคลายพิษออกมาแล้วก็แล้วกัน

ซึ่งแทนที่มันจะเข้าใจและเห็นใจ หรือร้องขอการเสพสุขกับเธอแบบดี ๆ ด้วยความเต็มใจด้วยความรักที่นุ่มนวลชวนฝันจากเธอ มันกลับคิดว่าการที่เธอยอมมันเป็นเพราะชอบรสรักของมันในแบบนี้ ทุกครั้งที่มันบุกโจมตีเธอ จึงต้องบรรเลงบทบาทกันบนพื้นในห้องน้ำบ้าง หน้าห้องน้ำบ้าง แล้วแต่โอกาสหรือจังหวะที่มันจะเข้ามา

สมศรีเองต้องทนกับความกักขฬะ เห็นแก่ตัว และหื่นกระหายของมันอยู่นานนับเดือน และเมื่อย่างเข้าเดือนที่สามเธอจึงเริ่มมีอาการที่แน่ชัดของการเกิดสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ขึ้นในท้อง ความกลัดกลุ้มแห่งจิตใจเริ่มขึ้น

เธอพยายามหาเหตุผลต่าง ๆ มาอ้างกับผู้เป็นพ่อเพื่อขอเดินทางเข้าทางเข้ากรุงเทพฯ โดยอ้างว่าจะไปสมัครงาน แม้จะถูกคัดค้านอย่างไรเธอก็ไม่ฟัง จึงใช้วิธีการแอบหนีออกมาในกลางดึก ทั้งเดิน ทั้งวิ่ง กลัวแสนกลัว พยายามไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไปได้ แล้วแอบซุ่มหลับนอนอยู่ในละเมาะป่าข้างทาง จนรุ่งเช้าจึงออกหารถเข้าตัวจังหวัด เบิกเงินทุกบาทที่มีอยู่ในธนาคารแล้วมุ่งสู่กรุงเทพฯ

มาถึงคลีนิคหมอศักดิ์ตั้งแต่เช้า และจำได้ว่าหมอศักดิ์ได้เริ่มกรรมวิธีการกำจัดมารหัวขนที่เธอไม่ต้องการตั้งแต่ก่อนเที่ยง เมื่อเหลือบดูนาฬิกาที่ข้างฝาขณะนี้เกือบบ่ายแล้ว แสดงว่าเธอคงจะหมดสติเพราะทนความเจ็บปวดไม่ไหว หมอศักดิ์เห็นเธอยังไม่รู้สึกตัวจึงออกไปข้างนอก ปล่อยให้เธอนอนค้างอยู่อย่างนี้

เมื่อจัดการตัวเองให้พ้นจากสภาพนอนอ้าอยู่บนขาหยั่งเรียบร้อยแล้ว เธอก็มานอนพักอยู่ที่อีกเตียงหนึ่งอย่างคุ้นเคย

เสียงบานประตูบังตาเปิดเข้ามา

"ฟื้นแล้วเหรอ...นอนอยู่นั่นแหละยังไม่ต้องลุก" หมอศักดิ์เอ่ยถามขณะที่เดินมายังเตียงที่เธอนอน

"เข็ดหรือยังล่ะ บอกตั้งหลายครั้งแล้วว่าให้ระวัง อย่าให้มันเกิด...หรือชักชินแล้ว"

สมศรีไม่มีคำตอบเธอคงนอนสงบนิ่ง และพยายามคิดว่า หลังจากที่นี่เธอจะไปไหนดี...หรือจะกลับบ้านไปพบกับความกักขฬะของมันอีก!!!

ตำรับรัก ซู่หนี่

เรียงเรียบโดย : ธันว์ ธนูธร

บทที่ 31
คุณประโยชน์ต่ออวัยวะภายใน
(3 ใน 8 คุณประโยชน์)

คุณประโยชน์ที่ 3 ของ 8 คุณประโยชน์ ได้แก่ *คุณประโยชน์ต่ออวัยวะภายใน*

ฝ่ายหญิงนอนตะแคง งอขาทั้งสองข้าง เพื่อเน้นยกสะโพกให้โดดเด่นชัดเจนขึ้น

ฝ่ายชายก็นอนตะแคง แล้วจู่โจมจากด้านหลัง โดยการใช้เครื่องหยังสอดใส่เข้าสู่เครื่องอิน 36 ครั้งจึงหยุดการกระทำ

การปฏิบัติการดั่งนี้ จะทำให้ฝ่ายชายมีจิตสงบและระบบหายใจราบเรียบ ขณะเดียวกันก็เป็นการรักษาโรคความเย็นภายในร่างกายของฝ่ายหญิงได้อีกด้วย

สมควรจะปฏิบัติการดั่งนี้ วันละ 4 ครั้ง โดยไม่ต้องให้มีการหลั่งเกิดขึ้น จะต้องปฏิบัติการติดต่อกันทั้งหมด 20 วัน ก็สามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บดังที่กล่าวมาแล้ว

เกร็ดคาวฉาวโฉ่ จาก วรรณคดี

โดย : รัชชา

1

◆◆◆◆◆◆◆

ชีวิตคู่ที่เป็นจุดเริ่มต้นก่อให้เกิดมนุษย์ เป็นเรื่องราวในแต่ละถิ่นแต่ละที่ซึ่งจะมีกฎระเบียบหรือข้อปฏิบัติแตกต่างกัน การดำเนินชีวิตคู่ในกลุ่มหรือสังคมนี้ อาจยอมรับแบบหนึ่ง แต่ในอีกกลุ่มหรืออีกสังคมจะเป็นไปในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งในความเป็นไทยของเรายอมรับแบบ *ผัวเดียว-เมียเดียว*

หากลองไปพลิกประวัติศาสตร์ดูจะเห็นว่า ความเป็นจริงในเรื่องนี้มีการพยายามกล่าวไว้ เพื่อหวังเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของคนรุ่นต่อไป แต่จะกล่าวและยกย่องเฉพาะฝ่ายหญิง ส่วนฝ่ายชายกลับเป็นลักษณะตรงกันข้าม คือยิ่งมากเมียมากนางเอก จะเป็นพระเอกที่แมนสมชาย ถูกกล่าวถึงและเป็นสัญลักษณ์ของคนมีฝีมือในเรื่องรัก

เกร็ดชีวิตคู่ตั้งแต่เริ่มรักแรกพบ จนสมสู่..สมใจ..ครอบครองกัน มักถูกผู้ที่เป็นกวีนำมาดัดแปลงเสริมแต่งด้วยจินตนาการ แล้วผูกเป็นเรื่องบันทึกไว้ในบทวรรณกรรม ถ่ายทอดถ่ายเทออกไปทั้งที่ดีและไม่ดี สุดแต่กวีแต่ละท่านเอ่ยอ้าง

ดังที่กล่าวแล้วว่า ชายที่มากเมียมากนางเอกจะถูกยกย่อง โดยเฉพาะพระเอกในวรรณคดีหลายคน เช่น *ขุนแผน* และ *จะเด็ด* เป็นต้น แต่ในทางตรงข้ามหญิงที่มากชู้หลายผัว นางเอกที่หลายใจจะถูกประณามและกลายเป็นสัญลักษณ์ของหญิงชั่ว

หญิงชั่วที่ถูกกล่าวไว้ในวรรณคดี เพราะมากชู้หลายผัวนี้ต้องยกให้ *นางวันทอง, นางกากี* และ *นางโมรา* ซึ่งชื่อของนางเหล่านี้นอกจากจะเป็นสัญลักษณ์แล้ว ยังใช้เป็นคำด่าที่ผู้หญิงไทยเราเข้าใจและไม่มีใครอยากได้ยิน หรือเอาไปเปรียบเทียบด้วย ส่วนใครจะฉาวโฉ่คาวโลกีย์กว่ากันนั้น เราจะมาดูกันแล้วให้ท่านช่วยตัดสิน

นางพิมพิลาไลย หรือ *นางวันทอง* หวานใจคนแรกของ *ขุนแผน* พระเอกยอดนักรักจากเสภาเรื่อง *'ขุนช้าง-ขุนแผน'* สัญลักษณ์ของชายชาตรีผู้พิชิตนารีทั้งหลาย เป็นหญิงงามขนาดไหนลองพิศดูก่อน

เลี้ยงมาก็ได้ห้าขวบปลาย
รูปกายงามยิ่งพริ้งเพรา
ทรวดทรงส่งศรีไม่มีแม้น
อรชรอ้อนแอ้นประหนึ่งเหลา
ผมสลวยสวยขำงามเงา ฯ

พลายแก้ว, ขุนช้าง และ *นางพิมพิลาไลย* เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก แต่ต้องมีเหตุแยกย้ายกันไปอยู่คนละทิศคนละทาง มาพบกันอีกทีก็ตอนเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาวแล้ว

เณรใจบึกบึกนึกเป็นครู่
เหมือนเคยเล่นกับกูจำได้
ชื่อว่าสีกาพิมพิลาไลย
สาวขึ้นสวยกระไรเพียงบาดตา ฯ

เป็นการพบกันครั้งแรกของ พลายแก้ว กับ นางพิมพิลาไลย ซึ่งตอนนั้น พลายแก้ว กำลังบวชเป็นสามเณร และทั้งที่บวชเป็นสามเณรอยู่ พลายแก้ว ก็ได้ฟัน นางพิมพิลาไลย โดยมี *นางสายทอง* เป็นสื่อให้ก่อนที่จะแต่งกัน ซึ่งก็เกือบจะไม่ได้แต่งเพราะ เจ้าขุนช้าง พยายามจะช่วงชิงพิมพิลาไลย ที่หลงรักมานานไป ดีที่ พิมพิลาไลย ร้อนใจชวน สายทอง ไปหา เณรพลายแก้ว จัดการสึกออกมาก่อน และก็เกือบจะไม่ได้แต่งอีก เพราะระหว่างทางจะกลับบ้าน พลายแก้ว ก็พิชิต นางสายทอง แม่สื่อแม่ชักเสียอีกคน จนทำให้ พิมพิลาไลยโกรธ แต่กลัวความจะแตกเรื่องที่ตัวเองแอบให้ พลายแก้วเจาะไข่แดงไปแล้ว จึงยอมเออออยุติได้

ความพยายามของ ขุนช้าง ไม่จบง่าย ๆ เมื่อ พลายแก้ว ออกไปรบ ขุนช้าง จึงทำอุบายมาหลอกว่า พลายแก้วตายในสนามรบแล้ว นางพิม-

พิลาไลย ซึ่งเปลี่ยนชื่อมาเป็น นางวันทอง แล้วในตอนนั้น จะต้องถูกทางการริบเอาไปเป็น ม่ายหลวง หากไม่รีบยกให้ตน เสียก่อน *นางศรีประจัน* หลงเชื่อ จึงบังคับให้ นางวันทอง แต่ง กับ ขุนช้าง

ถึงจะแต่งกับ ขุนช้าง แล้ว แต่ นางวันทอง ก็ไม่ยอม ให้ขุนช้างฟัน จนเหตุการณ์ พลิก เมื่อ พลายแก้ว ที่ชนะ ศึกกลับมาและได้เป็น 'ขุน-แผน' แต่ขนึบเอา *นางลาวทอง* มาด้วย จนเกือบลงมือลงไม้ กับ นางวันทอง เพราะ นาง วันทอง เถียงสู้ นางลาวทอง ไม่ได้ ขุนแผน พยายามจะห้าม ศึก แต่ทำไปทำมากลับกลาย เป็นการร่วมทะเลาะด้วย และ เกือบจะชักดาบออกมาทำร้าย นางวันทอง ทำให้นางเสียใจจะ ผูกคอตายแต่ขุนแผนก็ไม่สนใจ คงพา นางลาวทอง ขึ้นช้าง กลับไปเมืองกาญจน์

ความรู้สึกของขุนแผน ตอนนั้นรังเกียจนางวันทอง ขนาดไหนดูซี...

เมื่อขุนช้างสู่สมเข้าชมได้
เป็นกินน้ำเห็นปลิงทุกสิ่งไป
จะคืนรักเข้ากระไรให้รำคาญ

แต่ตอนหลัง ขุนแผน ก็ ไปบังคับให้ นางวันทอง มา กับตน จนได้ลูกชายคนหนึ่งคือ *พลายงาม* ซึ่งตอนคลอด พลาย-งาม ขุนแผน อยู่ในคุก และ นางวันทอง ก็ถูก ขุนช้าง ฉุด คร่าเอามาอยู่ด้วยอีกครั้งหนึ่ง เรื่องวุ่นวายระหว่าง ขุนแผน ขุนช้าง นางวันทอง และมี พลายงาม เข้ามาเกี่ยวด้วย เป็นเหตุให้ นางวันทอง ถูก พระพันวษากริ้วมาก และหา ว่า นางวันทอง มักมาก เนื่อง จากไม่กล้าตัดสินใจเลือกใคร ระหว่าง ขุนช้างกับ ขุนแผน จึงทรงสั่งประหารชีวิตเสีย

ใครผิดใครถูก...และ วันทองเธอสองใจจริงหรือไม่ ..? จะตัดสินอย่างไรดี แต่ถ้า หากสมมติว่า เหตุการณ์นี้เกิด ขึ้นในยุคนี้ เชื่อว่าคงไม่บาน ปลายลุกลามไปได้ขนาดนั้นแน่ เพราะ ขุนช้าง คงไม่สามารถ โกหกว่า ขุนแผน ตาย

ในสนามรบแล้ว เนื่องจากยุค นี้ไฮเทคแค่ยกหูโทรศัพท์หรือ ใช้วิทยุพูดกันนิดเดียวก็รู้เรื่อง แล้ว อยู่มุมไหนของโลกก็มี สิทธิ์รับรู้กันและกันได้ในพริบ ตา ถือเป็นโชคไม่ดีของ นาง วันทอง ก็แล้วกันที่เกิดเร็ว ไปหน่อย

จากเรื่อง *'จันทโครพ'* นิทานชาดกยอดฮิตที่นิยมเอา มาเล่นเป็นลิเกตลกสั้น ๆ บ้าง หรือเป็นมุขตลกตามเวทีต่าง ๆ บ้าง เราจะไปดูเรื่องคาว ๆ ของ *นางโมรา* ที่พระฤาษีเสก ขึ้นมาจากขนนกยูง ให้อยู่ใน ผอบซึ่งมอบให้ จันทโครพ ศิษย์รัก โดยห้ามเปิดดูกลาง ทางเป็นอันขาด แต่ จันทโครพ ก็แอบเปิดดูก่อนที่กลางป่า จึง ได้พบกับ นางโมรา แล้วถึง ขั้นหลงรักนางอย่างสุดสวาท บาดใจ จึงไม่รอช้าจัดการอึ๊บ นาง ณ ที่นั้นเลย

ยังไม่ทันถึงบ้านถึงเมือง ความงามของ นางโมรา ก็ เป็นเหตุให้เจ้าหัวหน้าโจรที่พอ เห็นนางเข้าจึงเกิดความคิดที่ว่า

พิศดูโฉมยงนางนงลักษณ์
ดวงพักตร์ผ่องใสวิไลตา
กำเริบรักรัดรึงตรึงดวงจิต
ยิ่งคิดก็ยิ่งเสน่หา
จำจะฆ่าผัวเสียเอาเมียมา

ดังนั้น จึงดักปล้นเพื่อ ชิงตัว นางโมรา ในขณะที่ เหตุการณ์กำลังนัวเนียอยู่นั้น จันทโครพ ก็ตะโกนให้ นาง โมรา ช่วยส่งพระขรรค์ให้ แต่ ไม่รู้ว่าเจตนาหรือไม่ นางโมรา กลับส่งด้ามพระขรรค์ให้โจร จันทโครพ จึงจบชีวิตลงอย่าง ง่าย ๆ และ นางโมรา ก็เสร็จ เจ้าโจรแบบง่าย ๆ เหมือนกัน

เจ้าโจรเมื่อได้คิดเกิดนึก กลัวและไม่แน่ใจนางโมรา เท่าไร พอฟันเรียบร้อยแล้วจึง แอบหนีไปปล่อยให้ นางโมรา ผจญกรรมอยู่กลางป่าคนเดียว

เรื่องจึงร้อนไปถึง พระ-อินทร์ ต้องแปลงร่างเป็นเหยี่ยว ใหญ่คาบเนื้อชิ้นเบ้อเริ่มมาจิก กินต่อหน้า นางโมรา ซึ่งกำลัง หิวโซ นางโมรา เห็นดังนั้นก็ เข้าไปเอ่ยปากขอเนื้อกินบ้าง จึงถูกลองใจถามว่าถ้าหากให้ เนื้อแก่นางแล้ว จะได้รับอะไร ตอบแทนบ้าง โดยทำทีเป็นปิ๊ง ในความงามของนางเข้าให้

นางโมรา ก็หลงกลยอม โอ.เค. เท่านั้นแหละ พระอินทร์ ฉุนหาว่า นางไม่มีความละอาย จึงกลับคืนร่างเดิมแล้วสาปให้ นางกลายเป็นชะนีส่งเสียงร้อง โหยหวนดัง *'ผัวโหวย ๆ ๆ ๆ'* ลั่นป่า

เรื่องนี้ท่านว่าคนที่ควร ถูกติคือ

'ต้องโทษฤาษีอวดมีฤทธิ์
เนรมิตไม่พิถีพิถัน
อันผิดชอบหรือจะรู้ได้โดยพลัน
จึงสร้างนารีไม่ทันอบรม'

จริง ๆ แล้วเราก็ไม่รู้ ว่าตอนที่ฤาษีสร้างนางขึ้นมา ได้อบรมหรือเปล่า แต่ที่แน่ ๆ คือพอพ้นจากผอบออกมา จันทโครพ ก็เล่นสอนบท พิศวาสให้แก่นางแล้ว เรื่อง แบบนี้มันเป็นยิ่งกว่าของเสพ-ติด ใครได้ลิ้มลองเข้าไปแล้ว จะต้องติดอกติดใจ ครั้งเดียว ไม่มีพอแน่ และการที่ต้องอยู่ ในสภาพแบบนั้น พระอินทร์ ท่านก็ไม่น่าจะมาลองใจด้วย เรื่องนี้เลยจริงไหม

จากเรื่องของสองนางใน วรรณคดีสองเรื่อง จะเห็นว่า แต่ละนางก็เจอกันเพียง แค่สองผัว กลับโดนประณาม และได้รับโทษอย่างทารุณ เรา ยังมีเรื่องราวของอีกนางคือ *กากี*

แต่จะฉาวโฉ่แค่ไหนต้อง ติดตามตอนต่อไปนะ

กลเม็ดเพด็จสาว

แนะโดย : อาจารย์เป้า แห่งสำนักกามะศิลา

จีบสาวเด็ก

โลกสร้างให้ชายกับหญิงเกิดมาคู่กัน เหมือนพระอาทิตย์คู่กับพระจันทร์ กลางวันคู่กับกลางคืน พายคู่กับเรือ จนไปครกต้องคู่กับสาก และอีกหลาย ๆ คู่

เมื่อบังคับให้เกิดมาคู่กันแล้วยังงี้ จะไปปฏิเสธทำไมมีว่า ชายเมื่อพบหญิงที่ต้องใจจะไม่เกิดความรักใคร่ จนถึงขั้นที่มีความอยากจะได้เสียกันต่อไป แต่การที่คนเราจะมารักกันโดยที่ไม่เคยสัมผัสความใกล้ชิด หรือสร้างวิถีทางของความรัก ความเห็นอกเห็นใจกันมาก่อนเลยนั้น มันเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก

ธรรมชาติสร้างผู้หญิงมาให้เป็นคนอ่อนหวาน รักนวลสงวนตัว การที่จะแสดงออกต่าง ๆ ในด้านของความรัก อย่างชนิดที่เรียกว่า *โจ๋งครึ่ม* นั้น มันเป็นเรื่องของ*หญิงแพศยา* เท่านั้น!

ดังนั้นฝ่ายที่มีความจำเป็นต้องเป็นฝ่ายเสนอ หรือแสดงออกถึงอารมณ์ความรักก่อน ก็ต้องเป็นหน้าที่ของฝ่ายชาย เพราะธรรมชาติ สร้างให้เป็นฝ่าย ที่มีความรู้สึกที่เร็วและหนา

ภาษาของความรักเรียกกลวิธีของการเอาใจสตรีเพศหลายอย่าง อาทิ *หาบ*, *ตื๊อ* หรือ *จีบ* ซึ่งในคำหลังถือว่าเป็นคำพูดที่เข้าใจกันโดยทั่วไป แม้ในแวดวงของวัยรุ่นประเภท ขิง ทั้งหลาย

การจีบสาว เป็นกลเม็ดที่อาจจะถือได้ว่า เป็นศาสตร์ที่จะต้องศึกษา เพื่อการหวังผล ไม่ใช่เพื่อการสูญเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ หรือใช้เวลามากเกินไป จนเรียกว่าเป็นการสิ้นเปลือง

การเสนอแนะกลวิธีจีบสาวนี้ จึงเป็นการแนะแนวทางหวังผล ประเมินได้ว่าไม่ต่ำกว่า 99.99% เหลือไว้เพียง 1% สำหรับ เอ็กซิเดนท์

ก็คงจะต้องเริ่มกันตั้งแต่กลวิธีของการพิจารณาสาว ที่เราจะเข้าไปทาบ เราต้องแบ่งประเภทของสาว เอาไว้ก่อนได้เป็น 3 ประเภท คือ *สาวเด็ก*, *สาวรุ่น* และ *สาวใหญ่*

สาวเด็ก อายุระหว่าง 13-16 ปี *สาวรุ่น* อายุระหว่าง 17-20 ปี และ *สาวใหญ่* นั้นถือกันว่า ปูนอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป นี่เป็นการแยกประเภทอย่างทันสมัยที่สุดตามยุค เพราะเดี๋ยวนี้เด็กอายุ 13 ปีก็เริ่มออกเดทกับเพื่อนชายเสียแล้ว เด็กสาวที่มีอาการทางร่างกาย *เบา* จะเริ่มมีเมนในวันครบอายุ 13 ปี ทีเดียวแหละ

ส่วนที่กำหนดอายุว่าสาวอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไปถือว่าเป็นสาวใหญ่แล้วนั้น เพราะในยุคปัจจุบันนี้ ผู้หญิงสาวที่ครองโสดมาจนอายุ 21 ปีไม่มีคู่นั้น ถือว่าเป็นการสิ้นท่า รอความชราเข้ามาเยี่ยมเยียนถามหาได้แล้ว

ความรู้สึกนี้ อาจจะสวนทางกับโบราณบ้าง แต่มันก็เคลื่อนคล้อยไปตามยุคตามสมัย เป็นไปตามครรลองของชีวิตยุคอวกาศ ที่อะไรต่อมิอะไรนั้น...มันจะต้องรวดเร็วปรู๊ดปร๊าดไปหมด อายุมันจึงต้องสาวเร็ว แก่เร็ว ไปตามยุคนั้นแหละ

เมื่อเราแยกประเภทของสาวออกมาได้แล้ว คราวนี้ก็จะมาถึงกลวิธีดำเนินการมัดหัวใจเธอไม่ให้ดิ้นหลุดไปไหนกันได้แล้ว

อย่าลืมว่า เวลาเป็นของมีค่า เพราะฉะนั้น กลวิธีนี้จึงไม่ใช่กลวิธีถ่วงเวลา แต่ต้องรวดเร็ว เร่งรีบ และ รวบรัดให้มากที่สุด และสภาพความเป็นไปของสาวแต่ละประเภทก็จะต้องใช้เวลาที่ไม่เหมือนกัน

เอาละขอรับ บัดนี้ก็มาถึงเวลาที่จะต้องลงมือ *เสี้ยมสอน* กันแล้ว

ก่อนอื่น ขอบอกว่าท่านจะเป็นใคร อายุเท่าไหร่ ก็ไม่สำคัญ ถ้ากระทำการตามแผนนี้แล้ว รับรองว่า มีช่องทาง *สำเร็จ* ทุกราย

ขอเพียงแต่ท่านต้องเป็นชายที่ ครบอาการสามสิบสอง มีสติสัมปชัญญะ ถึงจะมีอบายมุขบ้าง ก็มิเป็นที่น่ารังเกียจอย่างไร ส่วนวิธีการแสดงออก ในสภาพนอกและ

สภาพในนั้น มันเป็นเพียงเทคนิคที่หลอกกันได้

จะขอเริ่มที่กลวิธีจีบสาว ในวัย *สาวเด็ก* ซะก่อน

อย่างที่บอกแล้วว่า สาวเด็ก มีอายุระหว่าง 13-16 ปี ซึ่งพูดได้ว่า เป็นวัยที่ยัง เพิ่งหย่านมแม่ เด็กวัยนี้จะติดผู้ใหญ่ แต่ใจแตกง่าย ถ้าหากว่าสามารถ *แกะ* เอาตัวเธอออกมาจากผู้ใหญ่ได้ รับรองว่า ไม่มีผิดหวัง

การเริ่มต้นด้วยการเข้าหาผู้ใหญ่ ผูกใจไม่ให้เกิดความระแวงหวาดหวั่น สร้างความเชื่อใจให้ผู้ปกครองของเธอ เป็นบันไดขั้นต้น ที่จะเดินไปสู่จุดหมายของความสมหวังได้ง่าย

ในชั้นแรก ๆ ไม่ควรจะแยกตัวเธอออกมาจากหมู่พวก พี่น้อง อย่างรวดเร็ว จะทำให้เธอระแวง ไม่ไว้วางใจ จะทำให้แผนการล้มเหลวได้ง่าย การเริ่มต้น จึงควรจะเริ่มจากหมู่คณะของเธอก่อน เช่น ชวนไปกินข้าว...ก็ไปเป็นคณะ ชวนไปเที่ยว...ก็ไปเป็นครอบครัว เธอจะเอาพี่-เอาน้องไปกี่คนอย่าไปสน หรือทำท่ารังเกียจ เป็นอันขาด

ดังนั้นในข้อนี้ เนื่องจากต้องมีภารกิจ ที่ต้องเลี้ยงคนเป็นจำนวนมาก ๆ ท่านจะต้องใจกว้าง อย่าทำตัวเป็นคน *ขี้ตืด* แคะไม่ออกเป็นอันขาด แล้วถ้าจะหันมาถามอาจารย์ว่า แล้วผมจะเอาเงินที่ไหนมาถลุงเล่นได้ทีละแยะ ๆ เล่า จะกินเข้าไปมื้อ ๆ นึงยังไม่ค่อยมี อาจารย์ก็เห็นจะต้องบอกว่า ถ้าไม่มีเงิน ก็ไม่ต้องริจีบสาว...นะซีโว้ย!!

วิธีหาเงินโดยสุจริตนั้น มันเรื่องเล็ก ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ต้องหามาโดยสุจริตอย่าไปทุจริตเขามา จะติดตารางหัวโตซะเปล่า ๆ

ขั้นแรกง่าย ๆ ก็ขอเงินพ่อ มาใช้ก่อนซีจ๊ะ เสร็จแล้วค่อยหาทางเอาไปคืนแกทีหลัง รับรองไม่มีพ่อคนไหน ที่จะปฏิเสธลูกชาย ไม่ให้หาเมียหรอกขอรับ

เอาละ เมื่อตัดสินใจ ที่จะต้องไป ยกโขยง ญาติวงศ์-

พงษา เธอออกมายังงี้ ก็ต้องคำนวณทุนค่าใช้จ่ายเอาไว้ด้วย *ผู้หญิงญาติมาก* โดยปกติอาจารย์ ไม่แนะนำให้ไปจีบ เพราะมี *ศัตรูความรัก* เยอะ แต่ถ้าตั้งใจจะเอาจริงก็ต้องเอาวิธีแก้ก็คือ พยายามไปหาเธอ อาทิตย์เว้นอาทิตย์เป็นพอเหมาะ

หญิงสาววัยเด็กนั้น จากประสบการณ์ที่เคยประสบมา ส่วนใหญ่ชอบของกำนัล ประเภทตุ๊กตาสวย ๆ หรือเครื่องประดับเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่ค่อยมีค่าเท่าไหร่ก็ได้ นับว่าเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งทีเดียว

บางสาวนั้นชอบดูหนัง บางคนดูวันละ 3-4 โรงก็มี ชนิดที่เดินเข้าโรงโน้น ออกโรงนี้ ทั้งวัน ตั้งแต่รอบเช้าไปยันรอบค่ำ เราก็ต้องตามใจเธอเหมือนกัน แม้บางเรื่องเราจะเคยดูมาแล้ว ก็อย่าพยายามไปค้านเธอเป็นอันขาด

สาวเด็กส่วนใหญ่สนใจกินไอศครีม เรียกว่าชอบกินเป็นชีวิตจิตใจ แล้วต้องเป็นร้านประเภทช็อป ทั้งหลายเสียด้วย ถึงว่าท่านจะอายุมาก จนเลยวัยที่จะไปนั่งกินไอศครีมแล้ว ควรทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย นึกว่าพาลูกสาวไปกินก็แล้วกัน หรือถ้าเธอเรียกเราว่า อา ว่าน้า ก็คิดว่าเป็นหลานแล้วกัน

พยายามที่จะต้องไปเยี่ยมเยียน ยังบ้านของเธอ กินข้าวที่บ้านของเธอพร้อมหน้าพ่อ แม่ พี่ น้อง ของเธอ ให้ได้สักเดือนละครั้งก็ยังดี เพราะผู้ใหญ่จะได้สังเกตท่าทีของเราไปด้วย นับว่าเป็นการเก็บคะแนนไปในตัว

วันใดที่คุณสามารถแยกเอาเธอออกไปเดทได้สองต่อสอง วันนั้น เป็นวันแห่งความ...ใกล้สำเร็จของคุณแล้ว

ถ้าอาจารย์ ลุ้น มาให้ถึงเพียงนี้ แล้วไม่มีปัญญาสานต่อ ก็เอาหัวไปทิ่ม (.....) หมาตายเสียเถิด

เรื่องของกลวิธี *จีบสาวรุ่น* ติดเอาไว้ *แนะ* กันฉบับหน้าก็แล้วกัน!

เรื่องสั้น ชาบช่าน อารมณ์

สุดท้ายของไพรำ

หล่อนบรรจงแต่งตัวและยอมเสียเวลาอยู่หน้ากระจกบานนั้นนานเป็นพิเศษ ...นานอย่างไม่เคยนานมาก่อน

เริ่มต้นด้วยการทารองพื้นสีเนื้อซึ่งเป็นครีมข้น หลังจากนั้นก็ทาแก้มด้วยสีแดงอมส้มที่บริเวณโหนกแก้มเรื่อยขึ้นไปทางขมับ ทำไฮไลต์ด้วยครีมสีอ่อนตรงใต้นัยน์ตา สันจมูก และบริเวณที่เห็นสมควร แล้วจึงเกลี่ยให้เนียนก่อนจะตบด้วยแป้งฝุ่นอีกที แล้วจึงไปทำสีที่เปลือกตา แล้ววาดปากให้ได้รูปอย่างคนชำนาญการแต่งหน้าคนหนึ่ง

จริงนั่นแหละ สีสันมันทำให้หล่อนดูดีขึ้นอีกโขทีเดียว

สำหรับเผ้าผม...หล่อนแวะทำมาก่อนหน้านี้แล้วจากร้านเสริมสวยปากตรอก

ไพรำ เลือกชุดที่จะแต่งออกจากตู้ เวลากลางค่ำกลางคืนอย่างนี้ใช้สีเข้มนักก็มืดไป อ่อนนักก็สว่างโพล่ง ดูไอ้ที่มันเป็นดอกเป็นดวงถ้าจะดีที่สุด

เสร็จกระบวนการแต่งตัวซึ่งทำให้หล่อนสวยผิดหูผิดตาแล้ว ก็น่าจะถึงกระบวนการประทินกลิ่นเป็นอันดับต่อมา

ด้วยเงินเดือนไม่กี่พันบาทในยุคของแพงลิบลิ่วอย่างนี้ ไหนจะค่าเช่าบ้านที่ปาเข้าไปเดือนละพันสาม แรก ๆ ก็พันเดียว...ต่อมาเมียเจ้าของบ้านขอขึ้นราคาครั้งละร้อยสองร้อยอ้างว่าอะไรก็ขึ้น น่าแปลกตรงที่ว่าเป็นลูกค้าเก่าแก่แท้ ๆ ที่น่าจะผ่อนปรนไม่ก็ลดลงไปเพราะหากินกันมานานถึงห้าปีเจ็ดปี แต่กลับไม่มีหัวคิด ขอขึ้นราคาด้วยเหตุผลอย่างที่ว่าไปแล้ว ไอ้จะย้ายไปอยู่ที่อื่น ราคามันก็ไม่หนีกันเท่าไหร่ แถมจะวุ่นวายตอนขนของเข้าไปอีก เลยต้องยอมเลยตามเลย ถือเสียว่าทีใครทีมันก็ค่อยทำใจได้

ก็กับเงินเดือนไม่กี่มากน้อย แต่บนโต๊ะเครื่องแป้งของหล่อนออกจะคับด้วยขวดเล็กขวดน้อยมีชื่อเก๋เป็นภาษาฝรั่งเศสที่หล่อนอ่านไม่ออก แต่พอบอกคนขายได้ เช่น ฌอง ฟาตู, อีฟ แซงต์โลรองต์, อีฟ โรเช, ปิแอร์ บาลแม็ง, แกลเกอเฟลอร์, ชาแนล สารพัดยี่ห้อและสารพัดกลิ่น แต่ละขวดราคาก็พันกว่าบาทขึ้นไปทั้งนั้น

คนมีเงินเดือนมากกว่าและรวยกว่าถึงกับออกปากเหมือนคนไร้การศึกษาและไม่มีมารยาท เมื่อได้กลิ่นน้ำหอมจากกายหล่อนด้วยรู้ราคาค่างวดของมันดี

"ชอบกลิ่นมันค่ะ...ทำไงได้" ไพรำให้เหตุผลสั้น ๆ

ตามตำราเขาว่า ให้แตะน้ำหอมตรงขมับ หลังใบหูที่ข้อพับ และข้อมือเป็นจุด ๆ เพราะตำแหน่งเหล่านี้จะขจรกลิ่นได้ดีกว่าที่อื่นและกลิ่นจะอยู่นานกว่าที่อื่น--เท่านี้ไพรำเห็นว่าน้อยไป แล้วที่บัวตูมสองดอกตรงแผงอกเล่า จะใจจืดไม่แต่งแต้มให้เขาได้ชื่นใจเวลาฟอนเฟ้นมันเลยหรือ

หล่อนทำอย่างที่คิดก่อนจะหลับตาลงด้วยความรู้สึกบางอย่าง...

เขาว่าผู้หญิงที่เหงือกเขียวมันจะมีหัวนมดำ...ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น! แต่ช่างมันเถอะ เข้าได้เข้าไฟแล้วกำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม ผู้ชายที่ไหนก็คงไม่รังเกียจ

เหลือบตาไปดูที่จอทีวีซึ่งเปิดวิดีโอทิ้งไว้...

ไพรำถึงกลับต้องกลืนน้ำลาย--หล่อนจำชื่อนางเอกไม่ได้ แต่ก็ยอมรับว่าเธอสวยไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว เมื่อสักครู่เธอขยับเล่นรักอยู่กับตัวเอกตัวหนึ่งซึ่งไพรำโปรดปรานคือ *ทอม ไบรอน* หน้าตาเขาดูเป็นเด็กดี แล้วลีลาการข่มก็เหลือร้ายจริง ๆ จนนึกอยากให้มาทำอย่างนั้นกับหล่อนบ้าง ถึง...หรือแม้ว่าจะติดเอดส์เพราะเขาเล่นหนังสำส่อนออกอย่างนั้น ปลอกเปิกอะไรก็ไม่ใส่ไพรำก็ไม่รังเกียจ...ตายเป็นตาย

แต่ขณะนี้นางเอกสาวคนสวยกำลังขึ้นร่วมรักกับไอ้หนุ่มอีกคนหนึ่ง มีผู้หญิงอีกคนเป็นผู้ช่วยอยู่ข้าง ๆ

ไพรำรู้สึกวาบหวาม

△△

ขณะบอกตัวเองว่า *'เหมือนงวงช้าง'*

วีดีโอม้วนนี้ชื่อแปลเป็นไทยว่า *สัตว์จำพวกกิ้งก่า* หรือตามภาษาเขาว่า *คาเมเลี่ยน*

เอาเถอะ...ยังไงเสียวันนี้หล่อนก็ต้องได้เล่นบทนี้เหมือนนังคนสวยคนนั้นเหมือนกัน ชั่วแต่ว่าผู้ชายของหล่อนมันจะหล่อสู้ไอ้ทอมไบรอน และไอ้หนุ่มหน้าออกอิตาเลียนคนนี้ไม่ได้เท่านั้น!

และถึงจะไม่ *'เหมือนงวงช้าง'* ด้วยขนาดคนไทยมันย่อมเยาว์ก็เห็นจะไม่กระไรนัก

แล้วก็ว่าไม่ได้--เงาในกระจกบอกชัด ๆ ว่าหล่อนเพริดพริ้งขนาดไหน จะไม่มีฝรั่งมังค่าพลัดมาติดเสน่ห์หล่อนเอาเลยเทียวหรือ

ไพรำรู้สึกใจเต้นขณะน้ำลายเหนียว...

เสร็จสมกันไปแล้ว...ดึงกระโปรงลงมาเท่านั้นก็สิ้นเรื่อง ไอ้ผู้ชายก็รูดกางเกงขึ้นแล้วเดินตามกันออกมาเหมือนฝูงเป็ด หลังจากปล่อยให้พระเอกทอมของไพรำนั่งเป็นเบื้ออยู่คนเดียวที่โต๊ะอาหาร หล่อนเอื้อมมือไปปิดวีดีโอแล้วเปิดดูรายการปรกติซึ่งกำลังจะเสนอข่าว

ก๋วยเตี๋ยวผัดซีอิ๊วที่ซื้อติดมือเข้ามาตอนออกไปทำผมเย็นชืด แต่ไม่เป็นไร...แค่กินกันตายจะเอาอะไรนักหนา

"ไปไหนคะพี่...แหม...ทั้งสวยทั้งหอม" คนบ้านใกล้กันร้องทักเมื่อหล่อนพลิ้วกายออกจากบ้านเมื่อตอนสองทุ่มครึ่ง

"ไปงานค่ะ...เด็ก ๆ นอนแล้วหรือ"

"ยังเลยค่ะพี่...ดูทีวีกันแหม...น้ำหอมอะไรคะกลิ่นแปลกแล้วหอมจัง" แม่ลูกสองผู้อวบอ้วนยังติดใจสงสัย

"อีฟ แซงต์ ค่ะ...พี่ไปนะคะ"

หล่อนบอกอย่างภาคภูมิก่อนจะขอตัวเดินจากไป

กระโปรงตัวบนถูกถกสูงขึ้นไป กางเกงในถูกรูดลงมา แล้วสองขาของหล่อนก็ถูกจับถ่างออกจากกัน

สวย...คืนนี้หล่อนสวยแน่ ขนาดคนเห็นกันอยู่ทุกวันยังออกปาก นับว่าหล่อนผ่านบันไดขั้นสำคัญมาได้แล้วขั้นหนึ่ง

แล้วไหน ๆ ก็ลงทุนแต่งสวย ทำหอมถึงปานนี้แล้วเรื่องอะไรจะไปเกาะมอเตอร์ไซค์ให้มันวุ่นวาย เดินมันไปเรื่อย ๆ ผู้คนจะได้ชื่นชมเป็นบุญตากันสักวัน--ประมาณหนึ่งกิโลหรือกว่านั้นเล็กน้อยที่หล่อนผ่านฝูงชนซึ่งหันมามองจนเหลียวหลัง หล่อนออกมารอรถปรับอากาศที่ป้ายรถเมล์

สามทุ่มครึ่ง...ราตรียังเยาว์นักสำหรับการนั้น รถคันสุดท้ายที่ออกจากต้นทางซึ่งอยู่ไกลออกไปมาถึงจุดนั้นพอดี--อีกแล้วไหมล่ะ ทั้งคนขับ ทั้งกระเป๋าหญิง ทั้งคนโดยสาร หันมองหล่อนเป็นตาเดียว--แต่นางคนเก็บค่าโดยสาร ก็โดยสารรูปอย่างนั้น อาชีพอย่างนี้จะมีความคิดอะไร ด้วยคำพูดที่ *"ไม่รู้ใส่น้ำหอมอะไร ฉุนเป็นบ้า"*

ก็อาจจะจริงสำหรับเนื้อที่จำกัดบนรถโดยสาร แต่จะทำไงได้ ไพรำจึงแกล้งทำไขสือเหมือนไม่ได้ยินคำวิจารณ์ที่ลอยลมมา

รถแล่นผ่านถนนมืด ๆ เข้าสู่ตัวเมือง ขณะที่หล่อนก็ล่องลอยไปกับความคิดฝันของตัวเอง

ว่าโดยอายุ...หล่อนผ่านเลขสี่มาแล้วสองสามปี...

"แต่ดูพี่ไม่แก่เลยจริง ๆ นะคะ หนูเสียอีก แค่สามสิบเป็นอีเพิ้งไปแล้ว คนไม่มีลูกไม่มีผัวได้เปรียบก็ตรงนี้ ร่างกายไม่ทรุดโทรม ใจก็สบาย อย่างพี่นี่บอกว่าอายุน้อยกว่าหนูใคร ๆ ก็ต้องเชื่อ"

ก็จริง...ไม่ว่าใครก็พูดอย่างนี้ อาจเป็นได้อีกโสตหนึ่งที่ว่าหล่อนเป็นคนตัวเล็ก

แต่หนูเอ๊ย...ความสาวความสวยมันจะกระไรเล่า มันก็เหมือนดอกไม้ที่ไม่เคยรู้จักแมลง เสียเวลาไปวัน ๆ โดยไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่รู้ว่ารสสวาทจากน้ำมือชายมันดีวิเศษอย่างไร เป็นแต่ก่อนที่ความเจริญในเทคโนโลยียังไม่มีมาก ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีวิดีโอที่จะหาหนังที่ถ่ายให้เห็นคนหนุ่มคนสวยมาสังวาสกันให้ดูจนปิ่มว่าจะได้กลิ่นกันเลย อย่างนี้มันก็คงไม่กระไรนัก มาเดี๋ยวนี้มันง่ายไปหมด ไอ้เรื่องที่ไม่เคยได้รู้ไม่เคยได้เห็นก็กลับได้เห็นได้รู้ มันช่างเหมือนก่อกองไฟเผาตัวเองเสียจริง ๆ จะนั่งจะนอนก็ไม่เป็นสุข

และที่ออกมาอย่างนี้ก็ไม่เพราะฤทธิ์วีดีโอหรอกหรือ?

หล่อนเตลิดไปกับความคิดจนลืมสังเกตป้ายที่จะลง รู้ตัวเมื่อกระเป๋าหญิงเดินมาสะกิด...

"ถึงแล้วพัฒน์พงศ์...จะลงตรงไหน"

"ถึงแล้วหรือ...ลง...ก็ลงตรงนี้ซี มาพัฒน์พงศ์จะให้ไปลงตรงไหน" ประโยคหลังหล่อนหันไปแว้ดใส่เพราะรู้สึกขัดหู

หล่อนได้ยินนางกระเป๋ารถหัวเราะตามหลังมา

ไพรำข้ามถนนจากฝั่งเหนือไปสู่ที่ ๆ มีแสงไฟวับ

อโกโก้สาวสองสามคนในลักษณะเกือบจะไม่นุ่งอะไรเลยยืนบิดกายไปมาเข้ากับจังหวะเพลง...

"ขอ...มาร์ตินี่ร็อค" หล่อนบอกบ๋อย

ก็ไม่รู้จะดื่มอะไร เบียร์ถึงดีกรีจะอ่อนกว่าเหล้าแต่ก็เนื้อทั้งนั้นไม่กี่แก้วก็เมา เหล้าก็แรงไปถึงจะมีมิกเซอร์ มาร์ตินี่แหละดี เหมือนกินยาธาตุใส่น้ำหวาน--ผู้คนข้างในช่างคับคั่งดีจัง ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมีทั้งหนุ่มและไม่หนุ่ม มีทั้งไทย ทั้งฝรั่ง...นิโกรก็มี...

หล่อนนึกถึงวิดีโออีกแล้ว!

"ไพรำ...บุคลิกอย่างเธอนี่ผู้ชายธรรมดา ๆ ไม่กล้าหาบหรอก"

△△△△△△△△△△△△△△△△△△△△

เพื่อนสนิทของหล่อนหลายคนบอกอย่างนี้...

อาจจะจริง...เพราะไม่ว่าใคร หันมามองหล่อนอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ถอนใจยาวผละไป

หล่อนนั่งอยู่ในนั้นจนล่วงตีสองแล้ว ก็ยังหาเพื่อนผู้ชายใจกล้ามาคุยด้วยไม่ได้ นึกขัดใจขึ้นมาเลยเรียกบ๋อยคิดบิลล์แล้วเดินออกมาเรียกแท็กซี่ให้ไปส่งบ้าน

"ครั้งสุดท้ายแล้ว...จะไม่มีครั้งต่อไปอีกแน่ ๆ"

หล่อนบอกกับตัวเองอย่างมั่นใจ

"แม้นแผ่นดินสิ้นชายที่พึงเชย อย่ามีคู่เสียเลยจะดีกว่า"

หล่อนยกกลอนของสุนทรภู่ขึ้นมาปลอบใจ

"จอดตรงนี้แหละ..."

ไพรำบอกคนขับให้จอดที่ปากทาง...หล่อนอยากเดินเล่นสักครู่เพื่อเป็นการประกาศเสรีภาพของตัวเอง หล่อนจะไม่ตกเป็นทาสของตัณหาอีกต่อไป...

แล้วไอ้เทป คาเมเลี่ยนอะไรนั่น หล่อนก็จะฌาปนกิจมันเสียให้รู้แล้วรู้รอด ไม่ปล่อยให้มาเป็นหนามยอกอกอีกต่อไป

พวกมอเตอร์ไซค์รับจ้างแถวใต้ต้นโพธิ์ปากทางหันมองดูหล่อน แต่ไพรำไม่สนใจ หล่อนก้าวเท้าเดินไปบนถนนเปลี่ยว ร้านรวงปิดเงียบมีแต่แสงไฟหน้าร้านเปิดสว่าง เลี้ยวตรงหัวมุมผ่านตลาดศาลเจ้า แล้วออกสู่ทางเปลี่ยวที่ไม่มีร้านรวง จะมีบ้านคนก็อยู่ลึกเข้าไป

แล้วหล่อนก็ตื่นจากภวังค์ เมื่อมีมือแข็งแรงของใครไม่รู้กระชากหล่อนเข้าข้างทาง อีกมือถืออะไรแหลม ๆ จ่ออยู่ที่คอหอย

"ไม่อยากตายก็อย่าแหกปาก!!"

ใจของหล่อนเต้นระทึก...

กระโปรงตัวบนถูกถกสูงขึ้นไป กางเกงในถูกรูดลงมา แล้วสองขาของหล่อนก็ถูกจับถ่างออกจากกัน

แล้วอะไรแข็ง ๆ *'เหมือนงวงช้าง'* ทั้งใหญ่ทั้งยาวก็ถูกดันเข้าไปในหลืบเนื้อที่อยู่หว่างขาทั้งสอง

หล่อนรู้สึกทั้งเจ็บทั้งปวด...

ไอ้คนนั้นเหมือนจะรู้มันหยุดหน่อยหนึ่งรอจังหวะแล้วค่อยขยับช้า ๆ ก่อนจะโยกต่อถี่ ๆ

หล่อนเสร็จไอ้คนนี้ ยังมีอีกคน และอีกคนตามติดมา...

สามหรือสี่เห็นจะได้ก่อนที่หล่อนจะหมดสติไป--มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อตอนสาย ๆ ที่มีแสงแดดส่องลงมา หล่อนได้ยินเสียงคนพูด...

"คนเดี๋ยวนี้มันเหลือเกินเหี้ยจริง ๆ คลำดูไม่มีหางก็เอาแล้ว ดูเอาเถอะง่อยเปลี้ยเสียขาอย่างนี้ก็ไม่ละเว้น หน้าก็ปรุเป็นข้าวตังหาสวยหางามอะไรไม่ได้ โธ่...ง่อยเอ๊ยง่อย...เวรกรรมอะไรก็ไม่รู้"

แต่...ไม่มีใครรู้หรอกว่าไพรำคิดอย่างไร ดีใจหรือเสียใจ

♀

2 นาทีกับสาวเพ็ญพักตร์

ยุภาดา จิตหรรษา

ประมาณปี 2532 ใครที่เป็นแฟน *นิตยสาร หนุ่มสาวมินิ* อย่างเหนียวแน่น...แบบไม่ยอมให้พลาดแม้ฉบับเดียว คงเคยได้ชมภาพชุดของ *ยุภาดา จิตหรรษา* เมื่อครั้งเป็นนางแบบชุด 2 ให้กับ *หนุ่มสาวมินิ ฉบับที่ 63* ไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งภาพชุดเมื่อครั้งนั้นของเธอถูกบันทึกลงบนแผ่นฟิล์มโดยช่างภาพนาม *แวง ขไม* และหลังจากที่เธอเป็นนางแบบให้กับ หนุ่มสาวมินิ แล้ว...ภาพนู้ดของเธอที่ถ่ายกับช่างภาพคนอื่น ๆ ก็ถูกนำไปลงในหนังสือหลายต่อหลายเล่ม รวมไปถึงปฏิทินของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ในปี '32 และปี '33 ด้วย

สาเหตุนึงที่ทำให้ *ทราย* หรือ ยุภาดา จิตหรรษา มีงานค่อนข้างมาก ก็เพราะ...เธอเป็นนางแบบอยู่ในสังกัดของ *ที.เอ็น.แฟชั่นเฮ้าส์* ซึ่งมี *ติ๋ม ชีตรอง* คอยดูแลเรื่องงานต่าง ๆ ให้อยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเดินแบบ การถ่ายแบบ และการเป็นเพื่อนคุยกับนักธุรกิจทั้งหลาย

หากพิจารณากันจริง ๆ แล้ว ทราย อาจเป็นคนที่ไม่สวยเด็ดขาดขนาดนางงาม แต่มองดูแล้วมีเสน่ห์ชวนให้หลงใหล สิ่งที่คุณอาจจะสะดุดความรู้สึกเป็นอย่างมากก็คือ เรือนร่างและสัดส่วนงามอวบอิ่ม ซึ่งเน้นให้เห็นความสวยสดในทุกอณูเนื้อของเธอ ไม่ว่าจะเป็น สะโพกหรือเชิงกรานที่รับกับต้นขา รวมทั้งเรียวน่องงามได้รูป

ระยะเวลากว่า 2 ปี นิด ๆ อาจทำให้เธอดูเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อน แต่การเปลี่ยนไปของเธอนั้น...เป็นไปในแง่ดีมากกว่า เพราะเธอดูสวยขึ้น ดูมีเสน่ห์ชวนให้อยากรู้จัก และอยากอิงแอบแนบแน่นแบบแลกเลือดแลกเนื้ออย่างเหลือเกิน

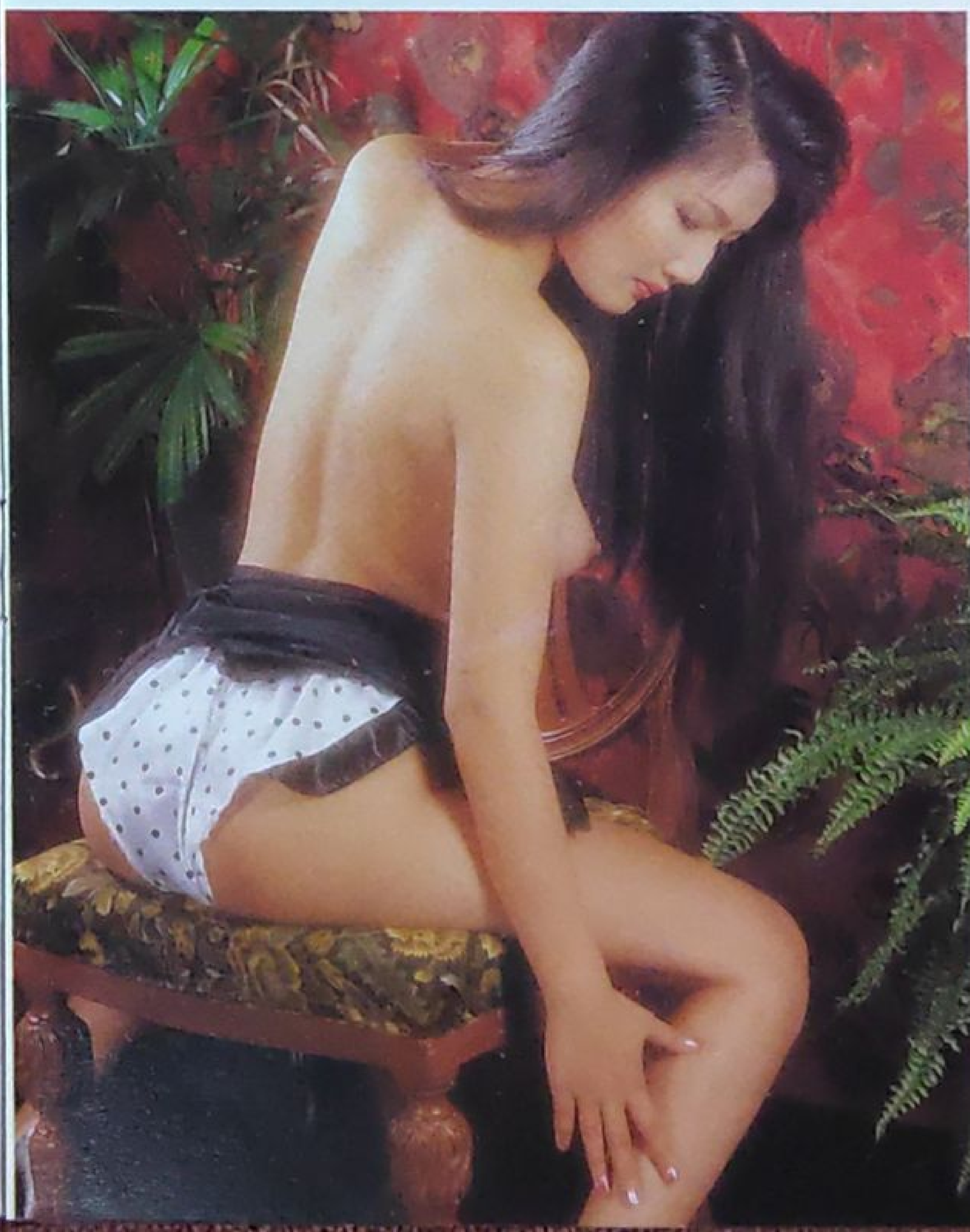
คุณล่ะ...เพ่งพิศรูปภาพของเธอกับงานเป็นนางแบบนู้ดครั้งใหม่ให้กับ เพ็ญพักตร์ แล้ว...รู้สึกอย่างไรบ้าง?--ถ้าเป็นอย่างประเภทชอบแลกหยดหยาดเหงื่อกันละก็ ลองหมุนโทรศัพท์ไปที่หมายเลข 271-0773 หรือ 278-2482 ดูซิ...อาจมีอะไรดี ๆ รออยู่

แต่ถ้าอยากได้ภาพแบบเด็ดขาดบาดตาเอาไว้แนบกายแนบใจตลอดไปละก็...อย่าลืมภาพชุดพิเศษของเธอรอคุณอยู่ที่ *'เพ็ญพักตร์'* เท่านั้น!

♀

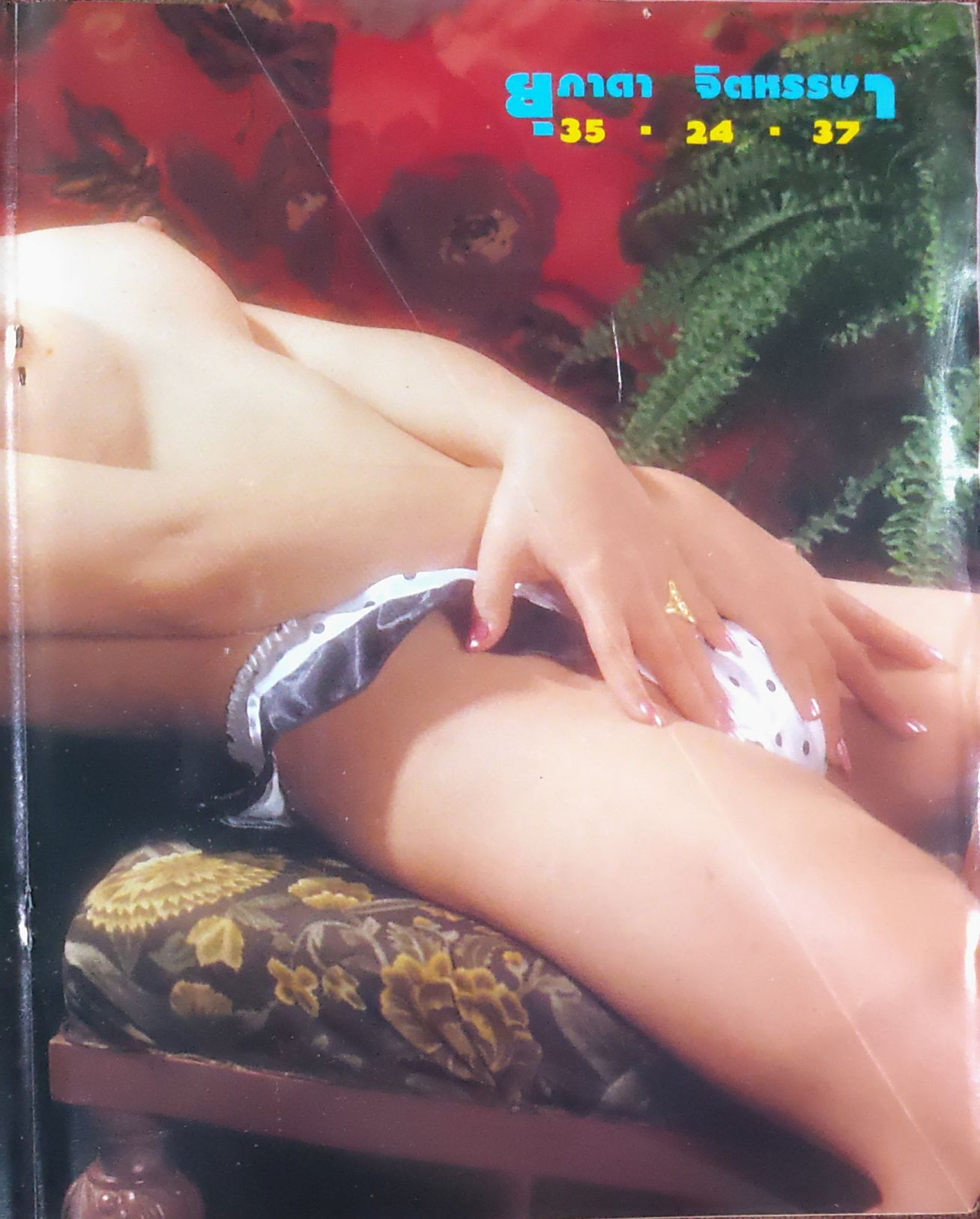

ยุภาดา จิตหรรษา
35 · 24 · 37

ยุภาดา จิตหรรษา
35 · 24 · 37

ส่วน เพื่อความสะใจของคุณ

หญิงสาว สวย เซ็กซี่ น่ารักไปทุกสัดส่วนอย่าง *ยุภาดา จิตหรรษา* เชื่อแน่ว่าความสะดุดตาขนาด *35-24-37* คงสร้างความประทับใจฝังแน่นในส่วนลึกของคุณและคุณคงอยากเห็นสัดส่วนที่ล้ำลึกกว่านี้ซึ่งเปิดเผยไม่ได้ เรามีภาพชุดพิเศษสุดจำนวน 2 ชุด (1 ชุดมี 5 ภาพ ทั้ง 2 ชุดภาพไม่ซ้ำกัน) เป็นภาพสีขนาดจัมโบ้ (4 นิ้ว × 6 นิ้ว) โชว์ความงามที่เร้นลับกระจะตา...เพื่อเติมความฝันของคุณให้เป็นจริง

เพียงกรอกรายละเอียด *ชื่อ* และ *ที่อยู่* ของท่านอย่างชัดเจน พร้อมทั้งส่ง *ตั๋วแลกเงิน* หรือ *ธนาณัติ* ราคา 60 บาท ต่อภาพชุดพิเศษ 1 ชุด *(ไม่รับเงินสดและเก็บเงินปลายทาง)* จ่าหน้าซองถึง *นพดล รณชัย ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300*

คุณจะได้รับภาพสวยหลังจากที่ใบสั่งของคุณถึงมือเราภายใน 10 วัน (หากถึงกำหนดแล้วยังไม่ได้รับ กรุณาทวงถามภายใน 10 วันถัดมา)

ภาพชุดพิเศษ

ยุภาดา จิตหรรษา

บันทึกสาวเพ็ญพักตร์

ชื่อ ยุภาดา จิตหรรษา

ชื่อเล่น ดาค่ะ

วันเกิด 22 ธันวาคม 2510 จังหวัด ลำพูน

วัยสาว 24 สัดส่วน 35-24-37 สูง 158

จุดสวย หน้าอก และ เรียวขา

จุดเสียว ซอกคอ

ผู้ชาย มีความรับผิดชอบ ร่าเริง ที่สำคัญ โสด

ความฝัน อยู่กับครอบครัวที่อบอุ่น

บรรยากาศชวนสยิว กลางสวนดอกไม้ ในฤดูหนาว

ที่ทำงาน –

โทร. –

บัตรสั่งภาพนางแบบ

เพ็ญพักตร์ ประจำฉบับที่ 94

ชื่อ.......................................นามสกุล.......................................

บ้านเลขที่.......................................ซอย.......................................

ถนน.......................................ตำบล.......................................

อำเภอ.......................................จังหวัด.......................................

รหัสไปรษณีย์.......................................

ต้องการภาพสีขนาดจัมโบ้ของ *ยุภาดา จิตหรรษา* ชุด A.....ชุด ชุด B.....ชุด (1 ชุดมี 5 ภาพ ทั้ง 2 ชุดภาพไม่ซ้ำกัน/ราคาชุดละ 60 บาท) รวมทั้งหมดจำนวน...ชุด พร้อมกันนี้ได้ส่ง *ตั๋วแลกเงิน* หรือ *ธนาณัติ* เป็นเงิน..........บาท มาด้วยแล้ว (เป็นสมาชิกเพ็ญพักตร์ หมายเลข..............ขอส่วนลด 10%)

เริ่มปี 2535 กับ *"หนังเด็ด"* สุดเฉียบที่ *คมกริช* คัดและสรรหามาเสนอให้คุณ ๆ ได้พิจารณา เพื่อตัดสินใจเลือกไว้ดูยามเบื่อหรือยามเซ็งเพียงคนเดียว ไม่ก็อาจจะดูกันเป็นกลุ่ม ๆ ระหว่างพรรคพวกเพื่อนฝูง หากสนใจก็สั่งซื้อมาได้ในราคาม้วนละ 400 บาท โดยส่ง *ธนาณัติ* หรือ *ตั๋วแลกเงิน* มาในนาม *นพดล รณชัย ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300* รับรอง *"หนังเด็ด"* สุดดีถึงมือคุณเร็วไว

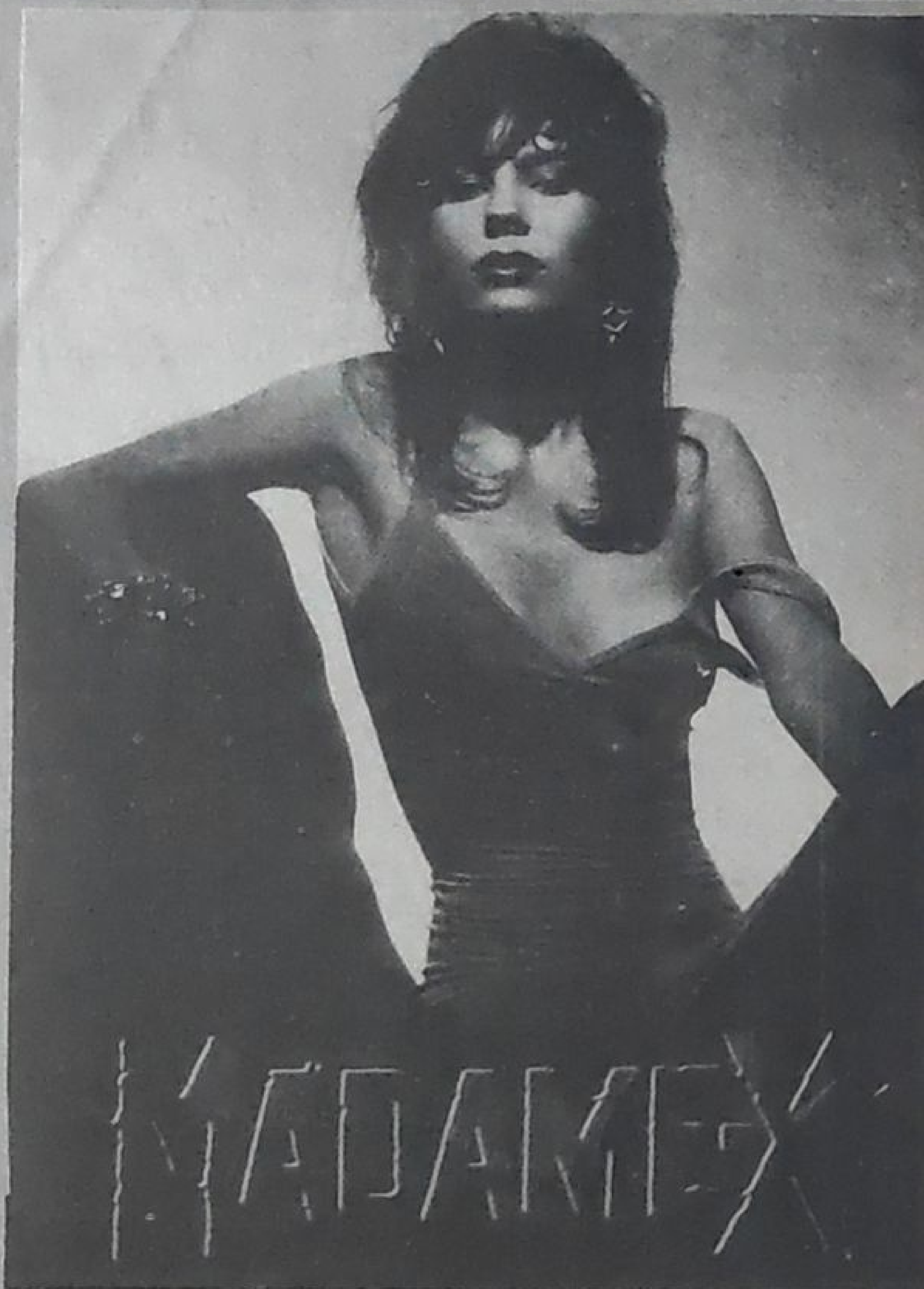
มาดาม เอ็กซ์
MADAME X

ผู้อำนวยการสร้าง : *เอ็กเซ็กคิวทีฟ วิดีโอ*

ผู้กำกับการแสดง *จิม เอนไรท์*

ดารานำฝ่ายหญิง : *เดวอน เชอร์, พอลล่า ไพรซ์, ราเวน เคซีย์*

ดารานำฝ่ายชาย : *จอน โดว์, โจอี้ ซิลเวร่า, อีริค ไพรซ์*

'มาดามเอ็กซ์' อาจเป็นเรื่องราวที่ทันสมัยกับบ้านเรา เพราะเป็นเรื่องของสตรีเพศที่ออกจากบ้านทำการทำงาน ส่วนเพศชายนั้นก็อยู่บ้านปัดกวาดทำความสะอาดล้างถ้วยชาม และทำอาหารรอท่า..ตามด้วยการบำเรอสาว ๆ ด้วยกามา

จึงสรุปได้ว่า เป็นเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด เพราะสักวันผู้ชายบ้านเราอาจต้องทำตัวอย่างที่คนใหญ่คนโตบางคนในบ้านเราแนะนำ จึงต้องดูไว้ก่อนว่าเกิดเป็นชายในยุคนี้ควรเก่งการบ้านการเรือนประเภทไหน และควรบำเรอกามให้ผู้หญิงกันยังไงไม่งั้นอาจอดตายหาผู้หญิงเลี้ยงไม่ได้

เริ่มต้นกันด้วยอินโทรฯ ที่หนุ่ม ๆ ต้องมายืนเรียงแถวให้คุณนายชม เพื่อจะเลือกเอาไปบำเรอกามา แล้วเปิดฉากด้วยรักแบบเลสเบี้ยนชนิดร้อนแรงระหว่างสาวผมดำร่างสล้างงาม และเด่นตาด้วยปทุมถันอวบล้น เธอคือ *ราเวน* และสาวผมบลอนด์ที่สะสวยจนสะท้านทรวงเธอคือ *เคซีย์*

ฉากแรกนี้ น่าจะยกย่องได้ว่าเป็นฉากรักเลสเบี้ยนซึ่งร้อนแรงที่สุดในบรรดาหนังยุคนี้ คุณจะผวากับภาพที่ราเวนทำรักด้วยปากและมือให้กับเคซีย์อย่างมันปากมันมือจนสาวเคซีย์พลิกกายขึ้นประกบร่างของราเวน และดูดดื่มความหวานฉ่ำของปลายปทุมตามติดด้วยบทรักด้วยปากของเคซีย์ ที่ทำให้สาวราเวนถึงกับกระดุกเพราะปลายลิ้น

จากนั้นสองสาวก็พลิกแพลงลีลามาเป็น 69 ปิดท้ายด้วยบทจูบที่หวานชื่น...

แล้วถึงฉากที่คุณจะสยองใจเมื่อ *มาดามเดวอน* คนงาม เปลือยอกออกมาเลือกหนุ่ม ๆ ของเธอมาบำเรอกามด้วยความดุ

มาดามเลือกเอา *จอน โดว์* ต่อหน้า *พอลล่า ไพรซ์* พอเลือกได้ก็ไล่หนุ่มอื่นออกไป จับพ่อจอนมานั่งเก้าอี้ และทำรักด้วยปากให้ แล้วจึงให้จอนทำรักด้วยปลายชิวหาให้บ้าง จึงตามด้วยบทสอดใส่ในท่วงท่าที่มาดามนั่งอยู่บนสตูลและหนุ่มจอนยืนขยับ ปิดฉากด้วยด็อกกี้สไตล์ที่หนุ่มจอนหลั่งรดบนสะโพกของมาดาม

ฉากนี้มุมกล้องเน้นให้เห็นการทำรักด้วยปากอย่างได้

มุม...ด้วยภาพใกล้ชิด ทั้งยังจับภาพการสอดใส่ทั้งสองลีลาได้อย่างเต็มอารมณ์

คั่นอารมณ์ด้วยการพูดคุยของสี่สาวที่เลือกกันว่าจะเอาหนุ่มคนไหนเป็นนายบำเรอ แล้วจึงตัดเข้าฉากร่วมรักของ *โจอี้* กับ *สาวเคชีย์* ที่สุดแสนโรแมนติค ด้วยการให้แสง ลีลาการเล้าโลม การทำรักด้วยปากของโจอี้ ที่คุณอาจต้องเลียนแบบการใช้ปลายชิวหา การสอดใส่ในท่วงท่าที่สาวนั่งเก้าอี้...ส่วนชายยืนโขยก ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสไตล์การกำกับของ *จิม เอนไรท์* ปิดท้ายด้วยการสอดใส่ในลีลากายกรรมยกล้อ และด็อกกี้สไตล์ที่สาวเสียวซ่านจนต้องนอนคว่ำจนโจอี้หลั่งราดรดบนสะโพกงาม ๆ

ตัดไปยังฉากที่สาวราเวนกลับจากทำงานมาถึงบ้านพบหน้าจอน โดว์ กำลังสวมชุดชั้นในของผู้หญิงทำความสะอาดบ้าน แม่ราเวนดวาดแหวใส่สองสามคำ แล้วจับให้จอนทำออรัลรักให้บนโซฟาจนสมใจ จึงจับนายจอนถอดเสื้อผ้าและทำออรัลให้บ้างจนอิ่ม ตามด้วยการที่สาวราเวนจับให้นายจอนและข่มขยับทั้งหน้าหลัง และพลิกแพลงเป็นท่วงท่ากวางต้องเหลียว จบด้วยการสอดใส่แบบชายบนหญิงล่างชนิดยกล้อหนึ่งข้าง จนนายจอนของเราหลั่งความสุขบนเนินหนั่นสุดเสน่ห์

สลับอารมณ์ให้ลดความรุ่มร้อนลง...หรืออาจโหมกระพือให้คุณกระสันมากขึ้นด้วยฉากรักเลสเบี้ยนสุดสวยระหว่าง *เดวอน* และ *พอลล่า* ที่งดงามด้วยสีสันของออรัลรัก แล้วแม่เดวอนก็โยนหมวกเคาบอยและรองเท้าบู๊ตให้กับสาวพอลล่าไปหาความสุขกับ *อีริค*

ฉากสุดท้ายนี้ คุณจะเห็นบทรักหลายลีลาจากมุมกล้องสวย และบทบาทการแสดงอย่างสุดฝีมือของสาวพอลล่าและหนุ่มอีริค ชนิดเป็นไคลแมกซ์ของเรื่องทีเดียว

'*มาดาม เอ็กซ์*' เป็นหนังเรื่องหนึ่งที่คุณไม่ควรพลาด เพราะดาราสาว ๆ ที่นำมานั้นล้วนมีความงามระดับ *นางแบบเพ็นท์เฮ้าส์* โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 4 สาวมีรสนิยมใกล้เคียงกันคือการตัดเล็มเส้นใยไหมจนเหลือเพียงน้อยนิดเปิดเผยให้คุณได้ชมกลีบเกสรอย่างลึกล้ำ

มุมกล้องจากฝีมือการกำกับของ จิม เอนไรท์ จัดว่าแปลกกว่าคนอื่น เพลงประกอบจัดว่าพอใช้ อาจให้ความเด่นได้ 3 ดาวครึ่ง

จะมีข้อเสียตรงที่ว่าเนื่องจากเป็นหนังที่แปลงระบบจาก NTSC เป็น PAL ภาพบางตอนอาจพร่ามัวนิด ๆ บางตอนก็ชัดคม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการให้แสงขณะถ่ายทำ เพราะบางครั้งเหมือนกับว่าให้แสงจ้าจนเกินไป

สรุปกันว่า คุณจะเพลินอารมณ์กับเรื่องนี้ในคุณภาพของภาพและเสียงประมาณ 80-85% ในเสียงภาษาอังกฤษ ความยาว 80 นาที

● จากนั้นจะแถมท้ายด้วยเบื้องหลังการถ่ายภาพของนางแบบสาวไทยสวย ๆ ประมาณ 5-6 นาง ชุดที่ 2 ไม่ขอบรรยายรายละเอียด บอกได้ว่าเป็นการบันทึกภาพของนางแบบนู้ดเหมือนกับดูภาพลับเฉพาะเพียงแต่เป็นภาพลับเฉพาะที่มีสีสัน

การถ่ายทำวิดีโอนู้ดชุดนี้เป็นลักษณะของเบื้องหลัง การถ่ายทำที่มีการบันทึกภาพแบบสติลล์ไว้เพื่อลงพิมพ์ในหนังสือลับเฉพาะประเภทอัลบั้มด้วย เท่าที่เห็นก็มีวางจำหน่ายกันลับ ๆ ในบ้านเรา ราคาขูดเลือดซิบ ๆ และคาดว่าภาพชุดเด็ด ๆ นั้นคงถูกส่งออกไปพิมพ์เป็นอัลบั้มในฮ่องกงอย่างแน่แท้

เมื่อหามาได้ จึงเอามาให้เป็นกำไรต่อสายตาของคุณ ๆ ในคุณภาพของภาพและเสียงประมาณ 70-75% ไม่กล้าให้มากกว่านี้ ซึ่งในบางทีคุณภาพอาจถึง 80% ด้วยซ้ำ

ต้องบอกว่า การขึ้นต้นและการลงท้ายในการบันทึกเทปให้คุณนั้นอาจห้วน ๆ ไปบ้าง เพราะเราตัดทอนบางสิ่งที่ไม่จำเป็นออก

และที่สำคัญ คุณจะได้ชมความงามอย่างมโหฬารของสาวหนึ่งที่คุณอาจตะลึงเมื่อเธอนอนหงายแขม่วหน้าท้องจนเห็นความนูนใหญ่ของหนั่นเนื้อสะดุดตา

รายละเอียดอื่น ๆ เหมือนกับที่กล่าวมาแล้ว

ໃ

กระดังงา
ไขปัญหา SEX

♦ถึงพี่กระดังงาที่น่ารัก

พี่กระดังงา ครับ ผมมีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่งที่อยากขอร้องให้พี่ช่วย อย่างเดียวเท่านั้น เพราะว่าผมนั้นก็เป็นแฟนของ *เพ็ญพักตร์* ด้วยอีกคนหนึ่ง ติดตามซื้อมาโดยตลอดจนกระทั่งถึงเล่มที่ 60 ที่ติดตามซื้อเพราะว่า *เพ็ญพักตร์* นั้นมีนางแบบสวยน่ารักถูกใจ ยิ่งเป็นนางแบบคนที่ชื่อ *ชลิดา ปัทมวดี (ลิลลี่)* อิ่งเจ้ง นอกนั้นก็เป็นภาพนางแบบชุดย้อนหลังฉบับที่ 37 ผมเลยตัดบัตรและเขียนชื่อ ที่อยู่ พร้อมกับส่งตั๋วแลกเงิน 2 ชุด ชุดละ 50 บาท รวม 100 บาท ส่งมาในนามของ *นายนพดล รณชัย* ก็ส่งตามที่อยู่ที่มีในหนังสือนั้นแหละ ส่งมาเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2533 จนกระทั่งป่านนี้ยังไม่ได้รับรูปเหล่านั้นเลย พี่*กระดังงา* ช่วยตอบให้ผมทราบด้วย หรือว่าเป็นเรื่องหลอกกินฟรี หรือว่า...เป็นด้วยเหตุผลอื่น ๆ อีกนานับประการ ยังไงยังไงก็ไม่อยากบ่น ผมว่ารอดูไปอีกสักพักเป็นดีกว่านะ

พี่กระดังงา จ๋า.. ที่ผมร้อนใจในเรื่องนี้เพราะว่าผมอยากเห็นตรงนั้น ของเธอว่าจะสวยสักขนาดไหน สวยขนาดของพี่กระดังงาได้มั้ยน้อ..อยากรู้จริง ๆ ว่าของพี่กระดังงานั้นใหญ่มากมั้ย.. ขนเยอะหรือเปล่า เคยบวชมันมั่งหรือเปล่า แล้วนอกจากนั้นพี่กระดังงามีภาพแบบเด็ด ๆ เผ็ดจี๋จนถึงกึ๋นบ้างไหม แบ่งส่งมาให้ผมมั่งสักรูปสองรูป รับรองว่าคนอย่างผมเป็นส่งสตางค์ไปให้ ไม่มีหรอกเรื่องที่ว่าจะเบี้ยวเหมือนกับนายนพดล รณชัย

ผมขอรบกวนพี่กระดังงาเพียงแค่นี้เท่านั้น อยากให้พี่ตอบเร็ว ๆ และขอโทษด้วยนะที่ใช้กระดาษแบบไม่สุภาพเขียนมาหาพี่ ที่ทำแบบนี้เพื่อเป็นการประหยัดไงล่ะ

ท้ายสุดขอให้สุข สวย รวยกะตังค์ แฟนเป็นตัน จงเป็นของพี่กระดังงาเพียงคนเดียวนะครับ

แฟนพี่คนเดียว
เปลี่ยน/สงขลา

คุณเปลี่ยนที่รัก

เชื่อว่ากว่าจดหมายฉบับนี้จะนำลงตีพิมพ์ใน เพ็ญพักตร์ คุณคงเป็นตากุ้งยิง เพราะนั่งดูนอนดูตรงนั้น ของชลิดา ไปหลายต่อหลายรอบ เผลอ ๆ ป่านนี้รูปเธออาจจะยับเยินจนเกินแก้แล้วก็ได้มั้ง เรื่องการอมเงินที่แฟน ๆ เพ็ญพักตร์ ส่งมาสั่งซื้อรูปนางแบบนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด แต่ถ้าเป็นเรื่อง อมอย่างอื่นที่อมแล้วซ่านเสียวละก้อ..อาจจะพอมีบ้าง แต่ไม่ถี่นักนะยะ แล้วทางนายนพดล รณชัยเค้าฝากบอกมาด้วยว่า การจัดส่งรูปไปให้แก่ผู้ที่สั่งมานั้น เป็นหน้าที่ของอีกแผนกหนึ่ง คือว่าทาง เพ็ญพักตร์ นั้นแบ่งหน้าที่กันทำ เพราะเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่คนเราจะทำทุกอย่างได้ราวกับมียี่สิบมือ รับรองได้เลยว่าเราทำงานกันเป็นหน้าที่ ไม่มีเสียละเรื่องก้าวก่ายหน้าที่ซึ่งกันและกัน (เพราะถ้าก้าวก่ายแล้วทำให้เหนื่อยกว่าปกติ แถมเงินเดือนก็เท่าเดิมเสียด้วย)

เป็นอันว่าหลังจากที่ได้อ่านคำตอบเหล่านี้แล้ว คงหายโมโหนะจ๊ะ พี่กระดังงาว่าคุณควรหาทางรับจดหมายที่ส่งมาถึงคุณโดยตรงจะดีกว่า เพราะรู้ ๆ อยู่แก่ใจตัวเองมิใช่หรือว่า ภาพชุดอย่างที่คุณสั่งซื้อมานั้นเป็นภาพลับเฉพาะที่หาซื้อยากมากในเมืองไทย แล้วถ้าบังเอิญที่มีใครสักคนหนึ่งเซ็นรับจดหมายคุณไว้ยามที่คุณไม่อยู่บ้าน แล้วคนเราบางคนนั้นสันดานค่อนข้างเสียสนิท กล่าวคือชอบสอดรู้สอดเห็นในเรื่องของชาวบ้าน ครั้นเปิดออกดูและเห็นว่าเป็นรูปแบบเผ็ดถึงกึ๋น สันดานชอบ อม จึงกำเริบอย่างกะทันหัน เรื่องมันเลยเป็นเช่นที่คุณเขียนมาต่อว่าต่อขานนั่นแหละ

สิ่งเหล่านี้ใช่ว่าเป็นเรื่องการแก้ตัว แต่เป็นคำชี้แจงให้ทราบเพื่อว่าแฟนคนอื่น ๆ จะได้เข้าใจไปด้วย จดหมายฉบับนี้อาจจะยาวไปสักนิด คิดว่าคงไม่เซ็ง--

ทีนี้ก็เป็นเรื่องของเราสองคนที่จะต้องมาลุยกันให้รู้ดีรู้ชั่ว เพราะเท่าที่อ่านมานั้นรู้สึกว่าคุณนั้นมีความสงสัยเสียจริง ๆ ว่าของกระดังงานั้นใหญ่รึเปล่า..

แฮ่ม--ใหญ่ไม่ใหญ่ฝ่ามือเดียวปิดไม่มิดนั่นแหละค่ะ แต่เรื่องเส้นไหมใยอ่อนที่ถามมาด้วยความสงสัยนั้นก็มีพองาม รับรองว่าไม่รกเรื้อเสียจนเสือทั้งตัวเข้าไปแอบซ่อนได้อย่างกับคนอื่นเขาหรอก แล้วไม่ยอมบวชด้วย เพราะยังจิตปกติดี อีกอย่างไม่เคยมีสัตว์ประเภทดูดเลือดกินมาอยู่อาศัยด้วย จึงไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องจับบวช เรื่องรูปที่ดุเด็ดเผ็ดมันสะท้านกึ๋นนั้นมีเพียบ แต่ไม่เคยคิดที่จะเอาไปแจกจ่ายให้ใครดู เพราะว่าเป็นเรื่องที่ส่วนตั๊ว-ส่วนตัวจริง ๆ แบบว่าขอก็ไม่ให้ ซื้อก็ไม่ขายงั้นแหละ แล้วเรื่องเงินนั้นอย่านำเอามาพูดกับพี่เป็นอันขาด เพราะเท่าที่มีอยู่ทุกวันนี้ก็กลุ้มใจเป็นบ้าเป็นหลังอยู่แล้ว เพราะว่ามันเอาแต่งอกขึ้นมาทุกวันจนกระทั่งจะท่วมตัวตายอยู่แล้ว

รัก
กระดังงา

♦สวัสดีครับพี่กระดังงา

ผมติดตาม เพ็ญพักตร์ มาตั้งแต่ฉบับที่ 46 ขอชมว่า พี่กระดังงา ตอบจดหมาย

ได้เฉียบจริง ๆ แถมเจ็บเอามาก ๆ เสียด้วย แล้วอยู่มาจนถึงวันนี้ผมก็เกิดมีปัญหามาให้พี่ช่วยตอบเหมือนกับคนอื่น ๆ ที่พากันเขียนมา

1. ผมอายุ 18 ปี สูง 163 ซม. ขนาดลำกล้องยาว 5 นิ้ว ความยาวรอบวง 4 นิ้วครึ่ง พี่ว่าขนาดของผมนั้นเล็กเกินไปหรือเปล่าครับ

2. ผมเคยร่วมเพศมาประมาณ 4-5 ครั้ง แต่สงสัยว่าทำไมสายสองสลึงของผมยังไม่ขาด

3. จุดขาว ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ลำคอนั้นใช่ท่อขับของเสียหรือเปล่า

4. พี่กระดังงาคงเซ็กซี่น่าดู

5. บก.นั้น---ใหญ่จริงหรือเปล่า สงสัยว่าเป็นราคาคุย (ขอโทษด้วยนะครับ บก.)

6. การที่เราใช้ซอกคอติ่งหู แล้วใช้มือลูบคลำตามจุดต่าง ๆ ของร่างกายแล้วจะทำให้ผู้หญิงคนที่เราลูบคลำนั้นมีอารมณ์หรือเปล่า หมายถึงอารมณ์เซ็กซ์

7. ผมมีไฝอยู่ที่ส่วนหัวของไอ้นั้น อยากทราบว่าจะเป็นอันตรายไหม

8. ผู้หญิงที่ร่วมเพศกับสุนัขนั้นมีจริงหรือเปล่า ที่ถามนี่รวมถึงผู้ชายที่ร่วมเพศกับสุนัขด้วยนะครับ

9. พี่กระดังงาสูงเท่าไหร่ บอกหน่อยนะ ขอร้องละครับ

10. พี่กระดังงาไม่คิดที่จะแต่งงานใหม่อีกครั้งหรือครับ

สุดท้ายนี้ขอให้พี่กระดังงาจงสวยและเซ็กซี่ตลอดไปนาน ๆ

รักมั่งนะครับ
นายนิวส์เรียว

คุณนิวส์ที่รัก

พี่กระดังงานั้นติดตาม เพ็ญพักตร์มาตั้งแต่เล่มที่หนึ่งนั่นแน่ะ.. แฮ่ม คุยทับซะเลย

ขอบคุณและขอบใจหลายๆ เด้อ.. ที่อุตส่าห์กัดฟันขมมาว่าพี่ตอบจดหมายได้ทั้งเฉียบและเจ็บ

รายการต่อไปนี้คือการตอบคำถามที่คุณถามมาด้วยความสงสัย แหม-- เล่นเสียหลายข้อเชียวนะ

1. ถ้าเอาไปเทียบกับคนที่เขายาวตั้งเจ็ดแปดนิ้วก็นับว่าของคุณน่ะเล็ก แต่คนที่ใหญ่ยาวขนาดนั้นน่ะ จัดว่าเป็นคนที่ค่อนข้างพิเศษและหายาก ยกเว้นแต่ว่าเป็นชาวอินตะละเดียและชาวต่างชาติ เช่น ฝรั่งเป็นต้น สำหรับขนาดคุณนั้นไม่เล็กไม่ใหญ่ ขนาดพอดี๊พอดีเชียวละ

2. ไม่ทราบว่าตอนที่ไปร่วมเพศกับสาว ๆ นั้นคุณพกเครื่องรางไสยศาสตร์ประเภทยิงฟันไม่เข้าไปด้วยรึเปล่า

3. ไม่ทราบค่ะ ทางที่ดีให้รีบไปเปิดให้คุณหมอจริง ๆ ที่หมายความว่าไม่ใช่หมอนวดคูขะ ถามมาแบบนี้ตอบไม่ถูก เพราะตัวเองไม่มีในสิ่งที่คุณถามมา ครั้นไปขอดูของ บก. ก็กลัวว่าจะโดนบาทายันกระเด็นออกมา ฐานที่ทะลึ่งเกินขนาด

4. ไม่อยากจะคุยเลยว่าในเพ็ญพักตร์ เนี่ย-- กระดังงาทั้งสวยและเซ็กซี่เป็นที่สุด

5. เห็น บก.คุยว่าไซส์ขนาดกระบอกข้าวหลามนะ ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นราคาคุยรึราคาจริง เอาไว้ให้เห็นด้วยตาตัวเองก่อน จะเอามาแฉให้ฟัง

6. เรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้หญิงคนนั้นเขามีจิตใจรักใคร่เราด้วยรึเปล่า ถ้ารักละก้อ--ไม่มีปัญหา จะมีก็แต่ตัณหาเรื่องเดียวเท่านั้น แต่ถ้าคุณเป็นคนที่สาวเกลียดละก้อ-- เธอก็มีอารมณ์เหมือนกัน เพียงแต่ว่าเป็นอารมณ์ที่อยากเตะอยากถีบมากกว่าอย่างอื่นน่ะ--

7. ไม่รู้จ้า.. เรื่องแบบนี้มันต้องถามหมอที่เรียกว่านายแพทย์นั่นแหละ แต่เห็นเค้าว่ากันว่า อันชายใดที่มีไฝตรงนั้น เวลาที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงใด หญิงนั้นจะหลงใหลไม่รู้ลืมเชียว ว้าว--อะไรจะขนาดนั้น

8. มีจริงค่ะ เพียงแต่ว่าเขาไม่ทำกันอย่างโจ๋งครึ่มเท่านั้น ที่เห็นบ่อย ๆ เห็นจะเป็นการโชว์ที่เรียกว่าเซ็กซ์โชว์ มักมีการนำเอาสุนัขเข้ามาร่วมการแสดงในเรื่องพรรค์หยั่งงี้ด้วย แต่สำหรับผู้ชายที่ร่วมเพศกับสุนัขนั้น มีจริงและเป็นข่าวเกรียวกราวในหน้าหนังสือพิมพ์เสียด้วย ข่าวอื้อฉาวที่ว่านั้นคือข่าวอีแดงเฉลิมเขตร ไงล่ะ--

9. พี่สูง 160 ซม. จัดว่าค่อนข้างเตี้ยไปสักนิดหนึ่ง แต่เป็นเตี้ยที่เก๋ไก๋ร้ายกาจและเสน่ห์แรงนะคะ

10. คิดเหมือนกัน แต่ยังหาคนที่ถูกใจไม่ได้น่ะซี้ เพราะแต่ละรายที่พบเจอนั้น ท่าทางเหมือนจะสมัครมาเป็นลูกชายพี่กระดังงามากกว่าเป็น ผอ.สระอัว แบบว่าเด็ก-เด็กนั่นแหละ มันเซ็งว่ะคุณเอ๋ย..

ขอบคุณอีกครั้งหนึ่งนะคะที่อวยพรมาแบบนี้ รู้มั้ยว่าเป็นคำอวยพรที่ชอบที่ซู้ด---

รัก
กระดังงา

มาดอนน่า
เธอคือดอกไม้หรือยาพิษ

"คุณคิดว่าฉันคือใคร?"

"ฉันรู้ดีว่า มีหลายคนคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงที่บ้าอำนาจ บ้าเงิน บ้าเซ็กซ์ บ้าผู้ชาย ทำทุกอย่างเพื่อความดังและเงิน พวกเขาจะต้องต่อต้านและขัดขวางทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันทำ ฉันไม่คิดว่าคนพวกนั้นจะเข้าใจฉัน และเขาจะไม่มีวันเข้าใจฉันด้วย เพราะเขาเป็นพวกปิดหูปิดตาและไม่พยายามที่จะเข้าใจเลย ลองว่าเขามีอคติกับฉันตั้งแต่แรกเริ่ม มันก็ยากที่จะไปเปลี่ยนแปลงความคิดของเขา เขาไม่พยายามที่จะเข้าใจว่าที่ชีวิตฉันขมวดเกลียวมาเป็นผู้หญิงโรคจิตอย่างที่พวกเขาเรียกกัน...นั่นมันเป็นเพราะสาเหตุอะไร?"

"แต่ฉันรู้...ฉันรู้ดีว่าที่ฉันกลายมาเป็นอีนังมาดอนน่าอย่างนี้ได้เป็นเพราะอะไร เพราะเหตุผลข้อเดียวเท่านั้น 'แม่' ไงล่ะ เพราะฉันไม่มีแม่ การตายของแม่เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในชีวิตของฉัน แม่ตายไปเมื่อฉันอายุ 6 ขวบ และนั่นคือจุดสำคัญที่พลิกผันเปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันทั้งชีวิต ถ้าแม่ยังอยู่ฉันแน่ใจว่าฉันคงไม่เป็นแบบนี้แน่ ฉันคงไม่มีนิสัยห่าม ๆ ระห่ำๆ แบบผู้ชายอย่างนี้ ฉันคงไม่ก้าวร้าวและไม่เป็นคนทะเยอทะยานรุนแรงอย่างนี้ แม่คงจะสอนให้ฉันรู้จักกับมารยาทของกุลสตรีหรือความอ่อนหวานแบบผู้หญิงหรืออะไรทำนองนั้น...ซึ่งฉันไม่เคยมีเลย การตายของแม่เป็น

บทสุดท้าย

'แรงผลักดัน' ยิ่งใหญ่ซึ่งทำให้ฉันมีพลังที่จะต่อสู้ ฉันตั้งมั่นไว้ในใจว่าฉันจะต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุด ฉันจะต้องเก่งที่สุด เด่นที่สุด ฉันจะต้องเป็นนักเรียนที่เก่งที่สุด ได้คะแนนดีที่สุด ฉันจะต้องเป็นนักร้องและเป็นนักร้อง

ที่ดังที่สุด ฉันจะเป็นนักเต้น และฉันก็จะต้องเป็นนักเต้นที่เก่งที่สุด ฉันจะต้องเป็นบุคคลผู้หนึ่งที่โด่งดังและมีชื่อเสียงที่สุดในโลก โลกจะต้องรู้จักและรักฉัน เห็นไหม-ว่าฉันทำได้สำเร็จหมดทุกอย่าง นั่นก็เพราะ 'แม่' แล้วเห็นไหม-เดี๋ยวนี้ฉันโด่งดังมีชื่อเสียงมีอำนาจ-ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันใฝ่หามาตลอดชีวิต และสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งฉันไม่เคยนึกฝันเลยว่าฉันจะได้มันมาครอบครองอย่างล้นเหลือ...สิ่งนั้นคือ 'เงิน' ยังไงล่ะ"

"แล้วคุณรู้ไหม...มันเหมือนเรื่องตลกที่บ้าที่สุด ฉันเริ่มมีความรู้สึก 'ผิด' ฉันรู้สึกผิดที่มีเงิน 'เยอะ' เกินไป อาจจะเป็นเพราะชีวิตในวัยเด็กของฉัน ฉันเกิดมาในครอบครัวคนชั้นกลางที่มีลูกยั้วเยี้ยถึง 8 คน และเรายากจน แต่เมื่อมาถึงวันนี้ฉันมีเงินร่ำรวยมหาศาล มันทำให้ฉันรู้สึกไม่ค่อยดี เพราะฉันคิดว่าฉันไม่สมควรที่จะได้เงินเหล่านี้เลย แม้ว่าฉันจะได้มันมาด้วยน้ำพักน้ำแรงและลำแข้งลำขาของฉันเอง ฉันทนไม่ได้ที่ตัวเองจะนอนเสวยสุขบนกองเงินกองทองในขณะที่ทั้งพ่อและพี่น้องทุกคนยังคงไม่มีเงินจนกรอบอยู่อย่างเดิมนั่นเอง ฉันเกิดความรู้สึกประหลาดๆ ขึ้นมาในใจว่า ไม่แน่ในวันหนึ่งอาจจะมีใครมาแย่งชิงเอาเงินทั้งหมดของฉันไป ฉันกลัวว่าจะกลับไปจนแบบเดิมอีก ความรู้สึกนั้นหลอกหลอนให้ฉันกลัวอยู่เสมอ และมันทำให้ฉันยิ่งต้องทำงานหนักหาเงินอยู่ตลอดเวลา"

"แล้วใครล่ะที่คิดว่าคนร่ำรวยมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกอย่างฉันนี่ชีวิตคงมีแต่ความสุข เปล่าเลย! เพราะความจริงแล้วมันกลับกลายเป็นตรงกันข้าม แม้ฉันจะมีเงินมีชื่อเสียง แต่ฉันก็ 'ไม่มี' ความสุขเลย คุณเรียกมันว่าความสุขหรือเวลาที่คุณไปไหนมาไหนโดยที่มีสายตาของคนรอบข้างจับจ้องอยู่ตลอดเวลา คุณคิดว่าคุณมีความสุขหรือเมื่อคุณได้อ่านหนังสือพิมพ์ที่เขาพากันเขียนโจมตี ด่าคุณด้วยคำพูดที่เหมือนถูกตบหน้าว่า-แกมันก็แค่อีกะหรี่!...อีกะหรี่! แล้วคุณจะมีความสุขหรือเมื่อคุณมีเงินมีชื่อเสียง แต่คุณไม่มีเพื่อน ไม่มีผัว ไม่มีลูก คุณต้องนอนเหงาเล่นรัก

กับตัวเอง เพราะถูกผัวทิ้งและไม่มีผู้ชายคนไหนอยากจะเอาคุณมาทำเมีย นั่นหรือคือ 'ความสุข'?"

"ชีวิตของฉันเป็นชีวิตที่มีแต่ความทุกข์ เดี๋ยวนี้ฉันไม่สามารถทำอะไรหลาย ๆ อย่าง ตามที่ฉันอยากจะทำ แต่ก่อนฉันเป็นคนที่ชอบออกไปเดินเล่นดูผู้คนตามถนน แต่เดี๋ยวนี้ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้อีกแล้ว แม้แต่ในความคิดมันก็เป็นไปไม่ได้ พวกคุณไม่เข้าใจหรอก คุณรู้จักฉันว่าเป็น 'คนดัง' แต่คุณไม่รู้ว่าการเป็นคนดังนี่มันมีผลร้ายอย่างไรบ้างต่อชีวิต มันเปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันทั้งชีวิต ฉันคงไม่มีวันกลับไปเป็นอย่างนั้นได้อีกแล้วตลอดชั่วชีวิตนี้"

"หากคุณจะถามฉันว่า ฉันเป็นคนที่มีความสุขหรือเปล่า? ฉันตอบได้เลยว่า-ไม่ใช่...ฉันเป็นคนที่มีแต่ความทุกข์ ฉันต้องต่อสู้อยู่กับปีศาจร้ายมากมายที่เข้าสิงสู่ทำร้ายจิตใจ ความรู้สึกเลวร้ายต่าง ๆ ที่วนเวียนอยู่ในใจของฉันตลอดเวลา แต่ฉันอยากจะมีความสุข ฉัน 'เคย' มีความสุขอยู่บ้างนะที่คุณเห็นฉันทำโน่นทำนี่อยู่ไม่หยุดหย่อน นั่นก็เพราะว่า การได้ทำอะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ อาจทำให้ฉันรู้สึกสนุกสนานและมีความสุขขึ้นมาได้บ้าง อีกอย่างหนึ่งก็เพื่อบรรเทาความเหงาของฉัน ฉันจะพยายามทำตัวให้มีความสุข พยายามทำตัวให้สนุกสนาน เพราะฉันรู้ว่าแท้จริงแล้ว...ชีวิตคือเรื่องเศร้า...ฉันคิดเช่นนั้นจริง ๆ"

"ฉันคงไม่ประสบความสำเร็จโด่งดังฮือฮาอย่างทุกวันนี้เป็นแน่...หากฉันไม่ทำตัวเป็นสาวเซ็กซี่แล้วเอาเรื่องเซ็กซ์มาทำให้ตัวเองเป็นจุดสนใจ ฉันโด่งดังขึ้นมาได้ก็เพราะใช้คำว่า 'เซ็กซ์' เป็นใบเบิกทางโดยแท้ ก็ฉันรู้ตัวว่าฉันเป็นคนเซ็กซี่มีเสน่ห์ดึงดูดใจทางเพศ แล้วทำไมฉันจะต้องปิดบังมันด้วยละ ฉันก็เอาพรสวรรค์ของฉันอันนี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ฉันสนใจมาก ฉันคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศอยู่มากทีเดียว"

"ฉันคิดอยู่เสมอว่าฉันอยากจะเป็นผู้ชาย และมันคงวิเศษสุดเลยทีเดียวถ้าฉันจะเป็นคนที่มีทั้ง 'สอง' เพศอยู่ในคน ๆ เดียวกัน เพราะฉันจะได้มีทั้งความอ่อนหวานและความเข้มแข็ง ฉันอยากเป็นเกย์ เพราะพวกเขาทำให้ฉันทึ่ง คุณคงรู้นะว่าฉันชอบพวกนี้ ฉันมีเพื่อนที่เป็นเกย์เป็นโขยง แล้วฉันก็ชอบพวกเขาจังเลย ส่วนใหญ่พวกนี้ล่ะที่เป็นเพื่อนสนิทในชีวิตของฉัน"

"เรื่องความตายก็เป็นเรื่องที่ฉันสนใจและเฝ้าวนเวียนค้นหาคำตอบอยู่ตลอดเวลา อาจเป็นเพราะฉันไม่รู้ว่าเมื่อตายแล้วเราจะไปไหน ฉันกลัวความตาย ฉะนั้นเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ฉันจึงต้องใช้ชีวิตนี้ให้คุ้มค่าที่สุด ข้อดีของการเป็นศิลปินนั่นก็คือ ผลงานของศิลปินสามารถยืนยงอยู่ได้ชั่วนิรันดร์ แม้ว่าตัวของเขาจะตายดับไปแล้ว แต่ผลงานที่เขาสร้างขึ้นยังคงเป็นอมตะ เช่นเดียวกับฉันที่ได้สร้างอะไรทิ้งไว้ให้แก่โลกมากมาย อย่างน้อยเมื่อฉันตายไป...ก็ตายตาหลับ และจากโลกนี้ไปด้วยความรู้สึกภูมิใจ...ที่ว่า อย่างน้อยฉันก็ยังมีผลงานทิ้งไว้ และที่สำคัญคือฉันตายไปอย่างไม่เสียชาติเกิด"

"ฉันคิดว่าฉันโชคดีที่ได้ทำอาชีพอย่างนี้ เพราะเป็นอาชีพที่ได้เปิดเผยความเป็นตัวของตัวเองออกมาได้มากที่สุด และฉันคิดว่า ฉันได้ช่วยเหลือผู้อื่นไปมากมายทีเดียว ฉันคิดว่านั่นเป็นหน้าที่ของฉัน ฉันถึงบอกว่าฉันโชคดีที่ได้มายืนอยู่บนตำแหน่งนี้ ฉันมีเงิน มีอำนาจ ฉันอยู่อย่างสุขสบาย ฉันจึงอยากจะช่วยเหลือผู้อื่นบ้าง พวกคนในแวดวงเขาจะต้องบอกว่า-คุณไม่เห็นจำเป็นที่จะต้องทำแบบนั้นเลย มันไม่ใช่หน้าที่ของคุณ คุณรวยแล้ว คุณเพลิดเพลินกับความรวยของคุณไปดีกว่า แล้วคุณจะไปวุ่นวายทำตัวให้มีปัญหาทำไม?"

"แต่นั่นไม่ใช่นิสัยของฉันที่จะทำอย่างนั้น ฉันชอบช่วยเหลือผู้อื่น แล้วฉันก็ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ โดยที่ไม่ได้อยากจะให้ใครมาชมเชยหรือให้ใครมายกย่อง ฉันก็จะเป็นของฉันแบบนี้ ฉันอาจจะเคยถูกเข้าใจผิดมาแล้ว...แต่ถึงตอนนี้คุณคงเข้าใจฉันได้ดีขึ้น"

ผู้หญิงคนนี้เธอคืออะไร?!

'ดอกไม้' หรือ 'ยาพิษ'?

หาก 'ดอกไม้' เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายของความสวยงาม และ 'ยาพิษ' เป็นเสมือนตัวแทนของความชั่วร้าย เธอก็เปรียบประหนึ่ง-ผู้หญิงพันธุ์ดอกไม้สีทองซึ่งกอปรด้วยความงดงามของกลีบดอกเนินเนื้อที่แย้มยิ้มท้าทายและอวลอายของกลิ่นหอมรัญจวนเร้าใจ หากแต่ซุกซ่อนไว้ด้วยเขี้ยวเล็บแห่งความดุร้ายและหนามแหลมคมฤทธิ์รุนแรง

ฉะนี้แล้ว--มาดอนน่า--เธอก็คือดอกไม้งามแฝงพิษร้าย!

ตาเถรกับยายชี

โดย : เหรียญเงิน

เถรกล่ำเป็นเถรที่มีคนรู้จักดีที่สุดในหมู่บ้าน เพราะตอนที่บวชอยู่นั้นแกมักจะเป็นพระที่นอกคอก นอกพระวินัย แต่ไม่รุนแรงจนถึงกับต้องจับสึก แค่ทำให้เป็นที่รำคาญแก่พระร่วมวัดเสมอมาเท่านั้นเอง ในที่สุดเจ้าอาวาสก็ทนไม่ไหวจำเป็นจำใจเจรจาให้เถรกล่ำสึกไปเป็นฆราวาสเสีย จะได้หมดเรื่องหมดราวเสียที เถรกล่ำก็ออดอ้อนเพราะไม่รู้ว่าเมื่อสึกออกไปแล้วจะหากินอะไร ในที่สุดตกลงกันได้ว่าเถรกล่ำจะต้องสึกแต่ยอมให้อยู่ในวัดได้

เถรกล่ำจึงนุ่งขาวห่มขาวอาศัยอยู่ในกุฏิร้างหลังหนึ่งที่ไม่มีพระมาพักอาศัยอยู่นานแล้ว และแกก็มีความสุขอยู่ได้ด้วยบารมีวัดพอสมควร

ไกลออกไปจากบริเวณวัดไม่มากนัก เป็นเขตที่อยู่ของแม่ชีทั้งสาวและแก่ อย่างไรก็ดีที่ว่าเป็นเขตของแม่ชีนั้นหาได้เป็นเขตที่กั้นรั้วชัดแจ้งไม่ คงเป็นอาณาเขตที่รู้ ๆ กันอยู่มิได้เป็นเขตที่ห้ามหวงโดยเด็ดขาด ดังนั้นผู้คนในเขตวัดและคุ้นหน้าคุ้นตากันอยู่ในเขตวัดจึงไปมาหาสู่กันได้ แต่ไม่ค่อยมีคนผ่านเข้าไปบ่อยนัก จึงจัดว่าเป็นอาณาเขตที่เงียบสงบ ถ้าจะมีก็คงมีแต่เถรกล่ำจอมยุ่งแต่ผู้เดียว ที่มักจะวุ่นวายหาโอกาสคอยแวะเวียนเข้าไปในเขตนั้นเท่าที่จะมีโอกาส

วันหนึ่ง เถรกล่ำมองซ้ายมองขวาไม่เห็นมีใครอยู่ใกล้เคียงแล้ว จึงลอบเข้าไปยังเรือนพักของแม่ชีหลังหนึ่งที่หมายตาไว้นานแล้ว แกลอบมองดูแม่ชีสาวใหญ่เจ้าของเรือนอยู่อย่างเงียบ ๆ

แล้วภาพที่เห็นก็คือ แม่ชีเจ้าของห้องที่เป็นสาวใหญ่นั่งอยู่กลางห้อง สวมผ้านุ่งเพียงผืนเดียวไม่ได้ใส่เสื้อ แถมยังถลกผ้านุ่งขึ้นมาจนถึงสะดือเหยียดขามาทางที่แกกำลังแอบดูอยู่ซะด้วย

แม่ชีสาวใหญ่ นมใหญ่ เพราะแกมีลูกมาถึงสองคนแล้ว แต่หนีผัวมาบวชชี หล่อนกำลังเอามือลูบไล้นูนเนื้อตรงหว่างขาเล่นอยู่ ดวงตาเหม่อลอยปรือ ใจคงจะคิดไปถึงรสชาติที่ผัวเคยให้ความสุขแต่ครั้งก่อน หล่อนคงเสียดายอยู่ครามครันที่หนีมาบวชเสียได้ ยิ่งคิดก็ยิ่งถู ยิ่งถูก็ยิ่งมัน เลยทำให้ร่างที่อวบอัดสั่นไหวบิดตัวไปมาจนอกอวบ ๆ สั่นกระเพื่อม

เจ้าเถรถึงกับตาลุกแล้ว สิ่งอื่น ๆ ก็สุกตามไปด้วย!

แม่ชี ถูหว่างขาเล่นอยู่ครู่หนึ่งก็ลุกขึ้นยืน เล่นเอาหัวใจของเถรหายวาบด้วยความเสียดาย ขณะที่แกกำลังจะถอยกลับอยู่แล้ว ก็พอดีเห็นแม่ชีเดินไปหยิบมีดโกนที่ข้างฝาแล้วเดินกลับมานั่งที่เดิม คราวนี้นั่งถ่างขาออกกว้างไปกว่าเดิมซะอีก เถรกล่ำถึงกับตะลึงมองตาค้าง น้ำลายเหนียวติดลำคอ เมื่อมองเห็นอะไรต่อมิอะไรที่ซ่อนอยู่ในหว่างขาของแม่ชีที่แดงกล่ำฉ่ำไปด้วยความสมบูรณ์เต็มที่

"ไม่น่ามาบวชชีเลย พับผ่าซิ" เถรรำพึงอยู่ในใจ พร้อม ๆ กับหาที่กำบังตั้งหลักจ้องตาเป๋ง ผ่านรูฝาห้องไปที่รอยผ่าตรงหว่างขาของแม่ชี

แม่ชีเอากระดาษมาลองก้นตรงใต้หว่างขา แล้วบรรจงเอามีดโกนวางลงที่เหนือเนินปาดกลุ่มขนที่รกรุงรังออกทีละนิดทีละหน่อย โกนแล้วก็หยิบขึ้นมาพิจารณาดูก่อนจะวางลง แล้วก็โกนส่วนที่เหลือต่อไป เถรกล่ำจ้องเขม็งแทบจะร้องตะโกนออกมาว่า--*"โกนให้เอาไหม"*

แม่ชีกระทำการโกนอยู่พักใหญ่จนดูสะอาดเกลี้ยงเกลาดีแล้วจึงเอามือลูบไล้ไปมา จนในที่สุดก็เกิดความรู้สึกที่เพลิดเพลินไปอีกแบบหนึ่ง ทำให้ร่องรูเกิดมีน้ำซึมออกมาจนชุ่มฉ่ำไปหมด ขณะที่แม่ชีกำลังจะเอานิ้วเข้าไปซุกซ่อนไว้ในหว่างขา เถรกล่ำก็พอดีถึงจุดแห่งการลืมตัว สิ่งที่แข็งโด่กระดกดีข้างฝาระรัว มือไม้ที่ตะกายฝาห้องดังไปนิดโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้แม่ชีตกใจผุดลุกขึ้นยืนพรวดพราดมามองดูที่หน้าต่าง เพื่อจะมองดูว่าผู้ใดแอบมามองดูของลับและความลับของแกถึงถิ่น แต่หาได้เห็นใครไม่เพราะเถรเผ่นหนีหายเงียบไปแล้ว

เถรกลับไปนอนเอามือกุมขมับก่ายหน้าผาก นึกถึงภาพที่ได้ไปเห็นห้วงสวรรค์นั้นมาแล้ว ก็ถึงกับหลับตาไม่ลง เฝ้าแต่ครุ่นคิดไปว่าทำอย่างไรหนอถึงจะได้ชื่นเชยกับสิ่งที่แม่ชีแกโกนนั้นได้บ้าง หลังจากที่นั่งคิดนอนคิดมาหลายวัน เถรกล่ำก็คิดตก

แล้ววันที่เถรรอคอยก็

มาถึง เมื่อเถรกับแม่ชีมาพบกันที่ท้ายวัด อันเป็นที่ซึ่งไม่มีผู้คนเดินผ่านไปมา พอสบโอกาสเหมาะเท่านั้น เถรเจ้าเล่ห์ก็กรากเข้าไปหาแม่ชีที่หมายปอง แล้วว่าจะขอคุยด้วยสักนิด--แม่ชีเห็นว่าเถรเป็นคนคุ้นเคยจึงหยุดคุยด้วย

นัยน์ตาเถรเฒ่าเต็มไปด้วยความหื่นกระหาย มองสำรวจไปทั่วเรือนร่างอวบของแม่ชีสาวใหญ่ซึ่งยังไม่รู้เรื่องราวอะไร แล้วเถรก็เอื้อนเอ่ยถึงสิ่งที่ได้ไปแอบดูแม่ชีมาในวันนั้น--แม่ชีสาวใหญ่ได้ฟังถึงกับตกตะลึงจังงัง นมเต้าใหญ่ในอกเสื้อกระเพื่อมน้อย ๆ เถรมองก็ยิ่งตาลุก แม่ชีตั้งท่าจะวิ่งหนี แต่เถรรีบคว้าข้อมือไว้ทัน

แม่ชีสะบัดข้อมือแต่ไม่ร้อง เถรกล่ำยักคิ้วพลางขู่สำทับ...

"แม่ชีอยากให้ฉันเอาเรื่องโกนจนโล้นไปเล่าให้คนอื่นฟังไหมล่ะ" แล้วก็ทำท่ายิ้มกริ่ม แม่ชีนิ่งเงียบแรงที่สะบัดมืออ่อนลงถนัด เถรเห็นเป็นต่อจึงว่าต่อไป...

"ถ้าอย่างนั้นฉันขอค่าปิดปากด้วยการชื่นใจแม่ชีซักทีเป็นไร"

แม่ชีทำท่าอิดออด แต่เมื่อคิดดูแล้วก็ตกอยู่ในสภาพที่ต้องจำยอม ซึ่งจะปล่อยให้เถรเฒ่าเอาเรื่องนี้ไปเที่ยวโพนทะนาคงไม่ได้ ถึงชาวบ้านจะเชื่อหรือไม่ก็คงต้องพูดกันสนุกปากเป็นแน่ แม่ชีคิด...ถ้าอย่างนั้นมันก็คงต้อง...ยิ่งคิดหน้าก็ยิ่งแดงกล่ำ

และเมื่อสายตามองต่ำไปเห็นสิ่งที่ยื่นค้ำเป้าตรงหน้าขาเถรอยู่ก็ยิ่งอายใหญ่ แล้วนึกเลยเถิดไปถึงเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นต่อเนื่องในไม่ช้านี้

เถรเห็นได้ทีที่แม่ชีไม่มีท่าจะขัดขืน จึงประคองแม่ชีเข้าไปใต้พุ่มไม้ใกล้ต้นโพธิ์ใหญ่ ในระหว่างที่ประคองมือก็หากำไรโดยบีบจับสองเต้าดึง ๆ ในเสื้อไปด้วย แล้วเถรเฒ่าก็ถึงกับรำพึงในใจว่า *"นี่ขนาดอยู่ในผ้ายังมันมือขนาดนี้ เดี๋ยวเถอะน่า ขอให้เป็นเนื้อแท้ ๆ ซีเอ้ย"* ยิ่งนึกถึงภาพวันนั้นด้วยแล้วยิ่งคึก แล้วก็ยิ่งหื่นกระหายหนักขึ้น เมื่อรู้ว่า วันนี้ละที่จะได้ฟอนเฟ้นของงาม ๆ จากร่างแม่ชีให้ชุ่มฉ่ำไปเลยทีเดียว

เถรกึ่งประคองกึ่งฉุดร่างแม่ชีเข้าไปในพุ่มไม้ที่ลับตาคนแล้ว เถรก็ถอดเสื้อผ้าออกก่อนจะนั่งลงชันเข่าในท่าแบะขาออกทั้งสองข้าง ให้ตัวเดียวอันเดียวของแกตั้งหัวขึ้นผงกเป็นเชิงเรียก และเร่งเร้าให้แม่ชีรีบให้ค่าปิดปากแกโดยด่วน

แม่ชีทรุดตัวลงนั่งมองเฉย เพราะยังไม่รู้ว่าเถรจะให้หล่อนทำแบบไหน?

"เป่าขลุ่ย หรือจะดูดปี่ก็ได้ แม่ชีเคยดูดให้ผัวบ้างหรือเปล่าล่ะ?"

แม่ชีหน้าแดงใจเต้นระรัวเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในอดีต แล้วจึงตัดใจยอมรับว่า วันนี้ก็เหมือนครั้งนั้นแหละน่า ขณะที่เงอะ ๆ งะ ๆ อยู่ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร เพราะเถรแกไม่ได้นอนเหมือนที่ผัวเคยทำ กลับเอื้อมมือมาถอดเสื้อที่แกสวมอยู่ออกจนโชว์อกอวบขาวโพลน แม่ชีรีบยกมือขึ้นจะปิดแต่ถูกมือเถรที่ไวกว่าคว้ากำไว้ทั้งสองเต้า แถมเคล้นคลึงอย่างมันมือมันหัวใจจนแม่ชีต้องสูดปากด้วยความเสียวซ่าน ใบหน้าที่แหงนขึ้นก็โน้มลงมาที่หว่างขาของเถร แล้วปากของแกก็คาบปี่รูดขึ้นลง

แทนที่แม่ชีจะเป่าหล่อนกลับใช้เพลงดูดเป็นหลัก สลับกับการร้องคลอเป็นจังหวะกระเส่าของเถร เมื่อแม่ชีรูดปี่แรงขึ้น เร็วขึ้น เถรก็บีบขยำสองเต้าแรงขึ้น--และแล้วเถรก็ปลดชายผ้านุ่งแม่ชีจนหลุดลงไปกองกับพื้น ปล่อยมือที่ยังเหลือกำอีกเต้ามาลูบคลำแก้มก้น อีกมือลูบไล้ล่วงล้ำเข้าไปใต้หว่างขาตรงที่โหนกนูนเกลี้ยงเกลา แต่วันนี้ไม่เกลี้ยงเหมือนวันก่อนเพราะเริ่มมีปลายเส้นที่งอกใหม่มาแทนที่...มันจั๊กจี้มือเถรดีแท้

เพลงปี่ของแม่ชีเริ่มถี่กระชั้น เพราะนิ้วของเถรเข้าไปกระตุ้นที่หว่างขาของคนเป่าปี่แรงขึ้น จนในที่สุดต้องจบการบรรเลงชั่วคราว แล้วเปลี่ยนเป็นเสียงครวญครางแทน

เถรดึงร่างเปลือยเปล่าของแม่ชีมานั่งคร่อมตอบนสะเอวของตน มันช่างสวมสอดได้อย่างรวดเร็วมั่นคงอะไรอย่างนี้ เหมาะเจาะพอดีแท้ แล้วเถรก็สะกิดให้แม่ชีเริ่มบรรเลงเพลงขย่มรักอย่างรวดเร็ว แม่ชีที่เริ่มจะชักมันตามไปด้วยเริ่มประกอบกามกิจบริการอย่างเชี่ยวชาญ ด้วยความหิวกระหายจากการอดอยากปากแห้งมานาน

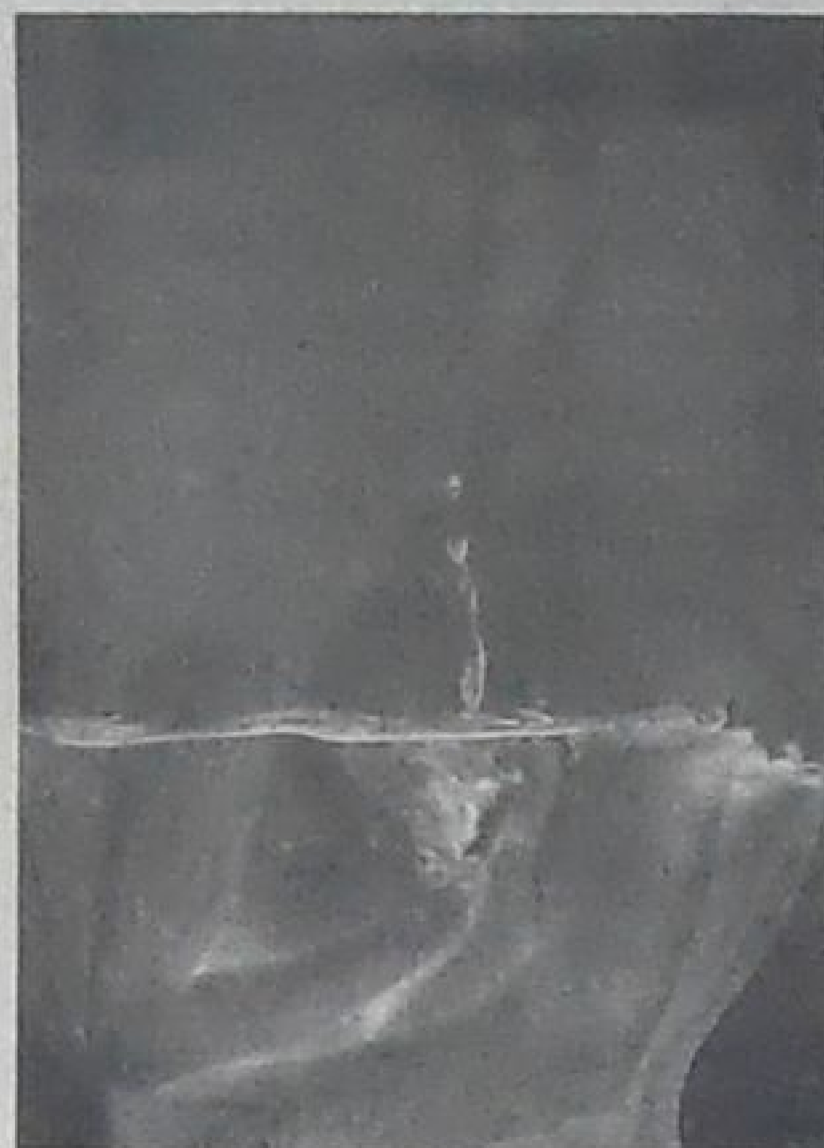
เถรกับชีผลัดกันขยับปี่อยู่ที่โคนต้นโพธิ์ท้ายวัดเป็นพักใหญ่ เถรก็พาชีขึ้นสวรรค์ครรไลโดยไม่ต้องท่องมนตรา ท่ามกลางเสียงหอบแฮ่ก ๆ สลับกันไม่ขาดระยะ ทั้งเหงื่อก็โทรมกายไปด้วยกันทั้งคู่

ค่าปิดปากเถรงวดนี้แพงไปหน่อย...แต่ก็อร่อยคุ้มค่า แม่ชีคงไม่ลืมเพลงปี่ที่โคนโพธิ์แห่งนี้ไปอีกนานแสนนานเลยทีเดียว

มายา พิศวาส

โดย : อาทิตย์ สุรทิน

ตอนที่ 7

ยิ่งเนิ่นนานกับการที่ได้เดินทางมาอยู่ในคฤหาสน์ลึกลับหลังนี้ ความรู้สึกคุ้นเคยที่น่าจะได้เกิดขึ้นในใจเลยแม้แต่นิดเดียว ชายหนุ่มทั้งสามคงมีความรู้สึก *'แปลกถิ่น'* อยู่อย่างเดิม และออกจะมีมากยิ่งขึ้นก็เพราะปรากฏการณ์แปลก ๆ ที่ชวนให้คิดเสมอว่า ที่แห่งนี้น่าจะเป็นดินแดนลึกลับอะไรแห่งหนึ่งในนิยายมากกว่าจะเป็นที่ซึ่งมีจริงในโลก..

ว่าด้วยเรื่องอาหารการกิน นอกจากจะไม่ขาดแคลนแล้ว ยังออกจะเหลือเฟือและดีกว่าที่คาดคิดไว้เหมือนฟ้ากับดินเสียอีก

เพียงไม่กี่วันกับอากาศหนาวเย็นถึงกระดูกดำ กับเสียงกู่ของชะนีที่เพรียกหาคู่อันทำให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่วังเวง กับเสียงคำรามกึกก้องของเจ้าป่าที่ถูกขังไว้ในบริเวณใกล้ ๆ บ้าน กับความลึกลับของเจ้าของบ้าน ซึ่งมีข่าวว่าหล่อนมาแล้ว แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้พบปะเจอะเจอทำความรู้จักกันเลย กับเสียงหวานกังวานลึกของดุเหว่าในตอนเช้ามืดและจวนพลบล้วนแล้วแต่มีผลทางใจให้ต้องหันหน้าเข้าหาเมรัย..คว้าเอามาตั้งวงดื่มกันเพื่อให้พ้นจากความรู้สึกอันเป็นอนิษฐารมย์นั้นเสีย

"เมื่อไหร่จะได้เจอกันสักที..เจ้าของบ้าน" มนัสพูดขึ้นมาลอย ๆ หลังจากที่ดื่มเหล้าองุ่นเข้าไปพอรู้สึกตึงที่ใบหน้า

"มันก็คง..เมื่อเอยเมื่อนั้น..อะไรทำนองนั้นกระมัง เรามันเป็นลูกจ้างยังไงก็ต้องเป็นฝ่ายรอ" วัลลภว่า

บุญมาซึ่งยืนผินหน้าไปทางตัวตึกใหญ่หันกลับมาช้า ๆ ก่อนจะพูดว่า *"แล้วทำไมถึงได้อยากเจอเจ้าของบ้านกันนัก..แปลกนะ"*

"คุณไม่อยากเจอหรอกเหรอ ไม่อยากเห็นปริศนาที่ยังปิดตัวเงียบแล้วทำให้เราต้องสงสัยว่า มันอะไรกันแน่เหมือนเราสองคนหรอกหรือ" มนัสถาม

"ทำไม..ผมกับคุณก็เหมือนกัน แต่ที่ผมพูดก็พูดเพราะสงสัยใจตัวเองว่า ทำไมผมจำต้องอยากเจอตัวเจ้าของบ้านนัก มันอะไรกัน เขาเอาเรามาอยู่ที่นี่ ให้ที่หลับที่นอน มีอาหารการกินเหลือเฟือ ดีเสียอีกที่ไม่ต้องออกแรงทำอะไรให้เหนื่อย นั่ง ๆ นอน ๆ มันก็น่าจะดี น่าจะพอใจ..แต่ทำไมกลับไม่พอใจ ผมถึงว่ามันแปลกนะ"

"เชื่อมั้ย" วัลลภว่า *"ผมเกลียดอะไรที่มันเงียบ ๆ คนเงียบน่ากลัวกว่าคนโผงผาง ทะเลสงบเป็นลางบอกเหตุว่าจะมีคลื่นและทะเลบ้า..อะไรทำนองนี้แหละ ที่นี่ก็เงียบ ว่าโดยสถานที่มันอยู่กลางป่า กลางเขามันก็ต้องเงียบเป็นธรรมดา เจ้าของบ้านที่ว่ามาถึงแล้ววันสองวันก็ยังเงียบ..แล้วมันเงียบแปลก ๆ เสียด้วยผมบอกตรง ๆ ว่ามันทำให้ผมกลัว กลัวทั้งที่ทำใจแล้วว่า คนเราอย่างไรมันก็ไม่มีใครหนีตายไปได้พ้น ที่สุดมันก็ต้องตาย..แต่ไอ้ความรู้สึกว่าตัวเองอยู่ใกล้ความตายมันคอยตามมาจิกกบาลผมอยู่ตลอดเวลาตอกย้ำความรู้สึกอยู่ตลอดเวลา..ทำไมมันถึงได้เป็นอย่างนี้"*

"ว่าไปแล้วคุณกับผมก็คิดคล้าย ๆ กัน รู้สึกเหมือน ๆ กัน" มนัสว่า *"มันเลยนึกอยากรู้ดำรู้แดงกันไปเลยว่า มันจะเป็นยังไงกันแน่..มันจะออกหัวหรือก้อย"*

บุญมาเดินกลับมาที่โต๊ะ หยิบส้อมจิ้มกับแกล้มเข้าปากเคี้ยวก่อนจะคว้าขวดไวน์แดงมารินลงแก้วตัวเอง

"แค่บ่ายสี่โมงเย็นเท่านั้น..ที่นี่เหมือนกับหนึ่งทุ่ม มันมืดมันค่ำเร็วเหลือเกิน"

มนัสถอนใจยาว..

"แล้วพอทุ่มเข้าจริง ๆ พวกเราก็หลับเป็นตายกันเป็นแถว ๆ ไปตื่นอีกทีก็ดึก ๆ ตีหนึ่งตีสอง ทรมานตัวเองเล่นเป็นวัน ๆ"

"ถ้าจะว่าไป ผมว่ามันก็มีอะไรดี ๆ อยู่เหมือนกันนะ" บุญมาพูดเสียงกลั้วหัวเราะ *"ตื่นเช้ามาก ๆ ไม่รู้จะทำอะไร ผมก็เลยออกกำลังกายไปเรื่อย ๆ ก็ไม่รู้จะทำอะไร...มันเลยดีตรงที่ทำให้เราได้เนื้อหนังเพิ่มขึ้นมา"*

แสงไฟในห้องนั้นสลัว ตัวเจ้าของห้องเอกเขนกอยู่บนตั่งตัวยาวที่ตั้งไว้ด้านหนึ่งต่ำกว่าเตียงนอนที่อยู่ลึกเข้าไป ตรงกลางห้องเป็นโต๊ะตัวใหญ่มีเครื่องกินเครื่องดื่มวางเรียงรายเพื่อการบริโภคตั้งไว้รอท่า --หล่อนกรุยกรายอยู่ในชุดซึ่งเป็นผ้าเนื้อบางสีดำยาวกรอมเท้า ปล่อยผมยาวตามธรรมชาติ ในยามนี้ดูหล่อนหมดจดงดงามเหมือนรูปสลักจากหินอ่อน มากกว่าจะเป็นมนุษย์ผู้มีเลือดมีเนื้อ

ผิวขาวผ่องของหล่อนตัดกับสีดำของเรือนผมและอาภรณ์ ทรวงอกอวบก็พูนพุ่งเห็นจะงอยตรงส่วนยอดดันเนื้อผ้าขึ้นเป็นปุ่มปม ต่ำลงมาก่อนถึงช่วงขายาวของหล่อนซึ่งอยู่เหนือรอยแหวกของผ้า จะมีสีดำเข้มด้วยกลุ่มขนที่รกชัฏขึ้นอยู่หนาแน่น

มันทำให้เขาต้องกลืนน้ำลายลงคอด้วยความลำบากยากเย็น รู้สึกทนทุกข์ทรมานกับอาการขยายตัวของอวัยวะเพศของตัวเองซึ่งถูกจองจำอยู่

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

ใต้ใยผ้าซึ่งเป็นกางเกงตัวหนาที่เขาสวมอยู่

หล่อนยิ้มให้เขา...มันเป็นยิ้มสวยที่มีแววดุและอ่อนโยนกลั้วกันอย่างแยกไม่ออก

เขากำลังรอเวลานั้นอยู่..

อากาศข้างนอกอาจจะหนาว แต่ภายในห้องซึ่งกรุกระจกไว้ตามช่องหน้าต่าง และแม้ตัวคฤหาสน์จะก่ออิฐถือปูนสามารถดูดซึมความเย็นไว้ได้มาก เตาผิงขนาดใหญ่ภายในห้องซึ่งมีเชื้อเพลิงป้อนอยู่เสมอก็ลุกโชนด้วยเปลวไฟซึ่งให้แสงวูบวาบเวลาที่หล่อนกรายไปมาจากมุมหนึ่งสู่มุมหนึ่งก็ให้ความอบอุ่นเป็นอย่างดี หล่อนเคยชี้ชวนให้เขาดูประกายสีทับทิมของไวน์โรเซ่ในแก้วเจียระไนใส ยามเมื่อมันกระทบกับเปลวไฟในเตาผิงเป็นประกายวับแวมเหมือนรัตนชาติน้ำงามที่ส่งประกายเป็นชมพูอมม่วง ระยิบระยับจับตาอย่างเหลือเกิน

เนื้อตัวของหล่อนเต่งตึงและหยุ่นมือยามที่เขาได้สัมผัส อะไรก็ตามที่จะนำมาจรรโลงความงามอันนี้ไว้ให้จีรังยั่งยืนได้ เขาไม่พักที่จะรีรอสรรค์หามาให้หล่อน แม้กระทั่งสิ่งที่เป็นหนามแหลมซึ่งย่อมทิ่มแทงให้เขาต้องเจ็บปวดทนทุกข์ทรมานเขาก็ยินดีที่จะทน

"ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ" หล่อนถามช้า ๆ *"คะ..คำรณ"*

"ครับ..ทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการของคุณทุกอย่าง"

หล่อนพยักหน้าช้า ๆ

"คุณสบายดีหรือ..."

เขาถอนใจยาว เบือนหน้าออกไปมองภาพนอกหน้าต่าง ซึ่งก็ไม่เห็นอะไรนอกจากต้นไม้ซึ่งแทงยอดแข่งกันสูงต่ำตามลำดับ กับท้องฟ้ามืดคลึ้ม

"ผมคิดว่าคุณคงจะไม่ถามถึงสารทุกข์สุกดิบของผมเสียแล้ว"

หล่อนหัวเราะเสียงน่ากลัวแต่เขาไม่รู้สึก

"ก็ทำไมเล่า..ตั้งแต่มาก็มัวแต่วุ่นเรื่องโน้นเรื่องนี้ ตั้งใจจะถามอยู่เหมือนกันแต่ก็ยังไม่สบโอกาส"

แล้วทุกคนก็ต้องสะดุ้งกับเสียงๆหนึ่ง!--เหมือนเสียงนางแมวตอนที่ถูกตัวผู้ทับแล้วหลั่งอสุจิใส่

"บางทีนะ...ผมเคยนึกน้อยใจ...คุณให้ความสำคัญกับไอ้สิงขรมากกว่าผมซึ่งเป็น...เอ้อ..." เขาอ้ำอึ้ง *"เสียอีก"*

"หมั่นไส้ผมเรื่องอะไร..."

หล่อนซึ่งยืนดูภาพเขียนรูปเสือตัวใหญ่ที่ผนังค่อย ๆ หันหน้ามามองเขา

"คุณไม่รู้จริง ๆ หรือแกล้งไม่รู้"

เขามีท่าทีอึกอักแต่กลบเกลื่อนด้วยการยกแก้วเหล้าองุ่นขึ้นดื่ม...

"คุณว่าผมแกล้งหรือ..."

"ฉันว่าอย่างนั้นแหละ..."

เขาถอนใจยาว...

"แล้ว...เอ้อ...นี่มันจะยืดเยื้อไปอีกเมื่อไหร่..."

หล่อนเดินช้า ๆ มาหาเขา วางมือข้างที่ว่างลงบนไหล่แล้วบีบเบา ๆ

"ทำไมถึงเป็นคนใจร้อน"

เขาหัวเราะเหมือนจะระบายความขมขื่น

-*"อย่างนี้คุณยังหาว่าผมใจร้อนอีกหรือ"*

"เถอะน่า..ยังไงมันก็ไม่ไปไหนเสียหรอก"

หล่อนพูดแล้วก็เดินกรายไปนั่งที่เก้าอี้ตัวที่มีพนักแขน หากหล่อนยกขาข้างหนึ่งขึ้นพาดแทน และปล่อยอีกข้างหนึ่งเหยียดตรงมาทางเขา ผ้าที่ชะเวิกอยู่เผยให้เห็นกลุ่มขนสีดำสนิทเป็นกระจุกใหญ่อัดแน่นอยู่ที่หน้าขาของหล่อน คำรณถึงกับขบกรามแน่น เลือดในกายของเขากำลังถึงจุดเดือดและมันวิ่งผ่านไปหมดแล้วทั้งตัว กับคลั่งหนักตรงส่วนที่อยู่ตรงเป้ากางเกงซึ่งอวดขนาดกำยำให้เห็นเป็นลำใหญ่

หล่อนค่อย ๆ ปลดดุมเสื้อเม็ดบนออกช้า ๆ เม็ดสอง.. เม็ดสาม... เสื้อตัวหลวมเลื่อนหลุดลงมากองอยู่ตรงสะเอว--เขากัดกรามกรอดแล้วยกแขนทั้งสองขึ้นรูดเสื้อยืดออกทางศีรษะ นัยน์ตาจับจ้องอยู่ที่ภาพตรงหน้า

หล่อนขยับตัวยึกยัก เสื้อผ้าที่หล่อนใส่อยู่ก็เคลื่อนหลุดลงมากองอยู่ที่ปลายเท้า ร่างนั้นขาวโพลนอยู่ในความสลัว ทรวงอกของหล่อนสวยกว่านมคนธรรมดาจะสวยได้ มันกะเปาะเหลาะดูมดึงเป็นเต้าสวยเหมือนนมสาว ๆ แรกรุ่น ส่วนยอดที่เป็นจะงอยมีสีน้ำตาลอ่อนอมชมพู...ต่ำลงมาคือหน้าท้องนูนและสะโพกผาย และต่ำจากนั้นคือรกขนที่หนาแน่นและเรียวขายาว

หล่อนค่อย ๆ ยกขาข้างที่เหยียดยาวขึ้นพาดกับเท้าแขนอีกข้างหนึ่ง...

เขาปลดดุมกางเกงยีนส์แล้วดึงมันลง...

ร่างกำยำเหมือนมหิงสานั้นดูน่ากลัวเมื่อเทียบกับร่างเล็กบอบบางของหล่อน และยิ่งน่าวิตกหนักเข้าไปอีกก็ตรงส่วนที่ผงาดง้ำลุกชันเป็นลำใหญ่ปานด้ามพลองย่อม ๆ และมีความยาวที่น่าพรั่นพรึงซึ่งอวดตัวอยู่เบื้องหน้าขณะนี้ และมันกำลังเคลื่อนเข้าหาหล่อนด้วยความรวดเร็วเหมือนกระทิงเห็นผ้าแดง...

หล่อนขยับตัวเล็กน้อยให้ก้นงามเลื่อนลงมาตรงขอบเก้าอี้ แล้วหลับตาลงช้า ๆ

อากาศทั้งบริเวณบ้านลดอุณหภูมิลงมากจนเกรงว่าน่าที่หิมะจะตกได้

ชายหนุ่มทั้งสามยังร่ำไรอยู่กับอาหารเลิศรสและเมรัยสีเลือดสดขวดล่าสุด

แล้วทุกคนก็ต้องสะดุ้งสุดตัวกับเสียง ๆ หนึ่ง! มันเป็นเสียงร้องเหมือนได้รับความเจ็บปวดอย่างสูงสุดของสัตว์ตระกูลแมว เหมือนเสียงนางแมวตอนที่ถูกตัวผู้ทับแล้วหลั่งอสุจิใส่อย่างไรอย่างนั้น

แต่นี่มันดังกว่า..และน่ากลัวกว่า เพราะมันเป็นเสียงกรีดร้องของนางพยัคฆ์ตัวเขื่องตัวหนึ่งทีเดียว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บทที่ 6

หัวใจมีสีน

โดย: พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์

ทุกย่างก้าวที่ย่ำลงไปบนบาทวิถีของถนนหลายสายในกรุงเทพมหานครนั้น นทีมีความรู้สึกว่ามันช่างทุกข์ยากและเหน็ดเหนื่อยใจเสียนี่กระไร เพราะทั้งบาร์และห้องอาหารต่าง ๆ เท่าที่ผ่านเข้าไปเพื่อสมัค..เล่นอิเล็คโทนนั้นได้รับการปฏิเสธโดยสิ้นเชิงอย่างไม่สนใจไยดี ถึงแม้นทีจะขอค่าแรงต่ำกว่าปกติก็ตาม ทำให้เขาท้อใจเป็นอย่างมาก อยากจะเปลี่ยนอาชีพอื่นก็ไม่ไหวเพราะมีความรู้แค่มัธยมปีที่หกเท่านั้น ซึ่งอย่างมากก็เป็นได้แค่คนขามของบริษัทต่าง ๆ แต่นทีไม่ประสงค์จะประกอบอาชีพชนิดนี้เนื่องจากไม่มีประสบการณ์เพียงพอ

นักดนตรีหนุ่มเดินจนเมื่อยขา แล้วจึงกระโดดขึ้นรถเมล์ตรงหน้า *ห้างสรรพสินค้าเมอร์รี่คิงส์ สะพานควาย* ไปลงที่ *เซ็นทรัลพลาซ่า ลาดพร้าว* แล้วเดินเข้าไปในห้างแห่งนี้เพื่ออาศัยไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศ คลี่คลายความร้อนทั้งภายนอกร่างกายและภายในใจ

ล้วงกระเป๋ากางเกงด้านขวาหยิบธนบัตรและเศษเหรียญออกมานับจำนวน ก็รู้ว่ามีอยู่เจ็ดร้อยห้าสิบสองบาท ซึ่งเหลือจากการจำนำแหวนปลอกมีดทองคำไปใช้หนี้ค่าเหล้า ค่าโซดา และข้าวสารอาหารแห้งต่าง ๆ ส่วนเงินหนึ่งพันบาทที่นิตยา อู่สำเภา นักร้องสาวฝากกับไอ้อ้วนไว้ให้นั้น เขาตั้งใจว่าจะไม่ใช้มันเป็นอันขาด เพราะไม่หน้าด้านพอที่จะรีดไถผู้หญิงกิน

นทีพาตัวเข้าไปนั่งในร้านกาแฟยี่ห้อแบล็คแคนย่อน ซึ่งอยู่ชั้นล่างของห้างเซ็นทรัล แล้วสั่งคาปูชิโน่กาแฟกลั่นตามวิธีการของอิแทเลี่ยนมาดื่ม เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดของประสาทส่วนสมองและมองดูอาหารตาเขียว ๆ แดง ๆ ซึ่งนวยนาดผ่านไปมาตามหน้าร้านขายของต่าง ๆ ในบริเวณนั้น--ทีนเอจเย่อร์คนโน้นดูหน้าตาแล้วอายุยังไม่ถึงสิบสี่เสียด้วยซ้ำ ดันแต่งหน้าแต่งตาด้วยเครื่องสำอางสีเข้มราคาแพงกว่าเงินเดือนข้าราชการอันดับสองของประเทศไทย เพื่อให้หนุ่ม ๆ มองเห็นว่าเป็นสาวเต็มตัว ซึ่งตรงข้ามกับหญิงสูงอายุอีกคนกำลังเดินตามหลังมา ไม่ยอมใช้เครื่องประทินผิวอะไรเลย แม้แต่ผมเผ้าก็ไม่ยอมหวีปล่อยให้เป็นกระเซิงเหมือนรังนก ถ้าผัวไม่หลบไปมีเมียน้อยก็นับว่าโชคดีเต็มทน... นทีคิด--หญิงไทยสมัยนี้หาความพอดียากมาก แม้แต่บนเวทีประกวดนางสาวไทย ก็ยังมีเกินและขาดอยู่มากมาย

"เฮ้ย! ไอ้เปี๊ยก" เสียงเรียกดังทางด้านซ้ายมือ

นักดนตรีหนุ่มหันไปทางเสียงนั้น ก็พบเพื่อนเก่าตั้งแต่ครั้งเรียนหนังสือชั้นประถมมาด้วยกัน

"อวยพร ศรีม่วง" นทีพึมพำออกมาด้วยความปีติ *"หายหัวไปไหนวะไม่ได้พบกันเลย"*

"แล้วมึงล่ะ"

"นั่งคุยกันก่อนซี...กาแฟซักถ้วยมั้ย"

อวยพรทรุดตัวลงบนเก้าอี้ว่างตรงหน้า ก่อนยกข้อมือขึ้นดูเวลา

"เที่ยงครึ่งแล้ว...มึงแดกข้าวรึยัง"

นทีส่ายหน้า

"ตั้งใจว่ารอให้ถึงบ่ายโมงซะก่อน"

"ตอนนี้มึงทำมาหากินอะไรวะ" อวยพรถาม

"เล่นอีเล็คโทน"

"ที่ไหน"

"ยังหาที่ลงไม่ได้"

อวยพรเลิกคิ้วขึ้น

"อ้าว..."

"เพิ่งตกงานได้สองวัน...แต่ก่อนเล่นอยู่ที่บาร์แบล็คโรส"

"อ้อ...ทำไมถึงออกซะล่ะ"

"ไม่ถูกกับเจ้าของบาร์ว่ะ"

"รายได้ดีมั้ย"

นทียักไหล่

"ชักหน้าไม่ถึงหลัง"

อวยพรจ้องตาเพื่อนเกลอชนิดหยั่งลึกลงไปในหัวใจก่อนถามว่า

"อยากเปลี่ยนอาชีพมั้ย"

"ปล้นรึป่าวะ"

"ไอ้บ้า! มันเฉียดคุกเกินไป"

"งั้นอะไรล่ะ"

"คอลล์บอย"

นทีขมวดคิ้ว

"ว่าไงนะ"

อวยพรหัวเราะ

"หนุ่มทางโทรศัพท์"

"มึงหมายความว่า..."

"ก็ใช่น่ะซี...กะหรี่ผู้ชายนั่นแหละ"

นักดนตรีหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอเอื๊อกเบ้อเร่อ

"เดี๋ยวนี้มีหยั่งงี้ด้วยเรอะ"

"กูหาแดกมาสองปีแล้ว...มัวมุดหัวอยู่ในรูไหนวะถึงได้ไม่รู้เรื่องรู้ราวกับเค้าบ้างเลย"

นทีนึกถึงกลิ่นคาว ๆ ของน้ำหล่อลื่นผสมกับกลิ่นยาเด็ทต้อล ที่พิมพาแม่หม้ายทรงเครื่องใช้อยู่เป็นประจำ ซึ่งยังคงติดอยู่ที่ปลายขนจมูก ทำให้ประสาทบางส่วนเริ่มตึงเครียดและรู้สึกคึกคักขึ้นมาทันที

"มึงหาแดกทางนี้"

"เออซีวะ"

"ไม่เพลียมั่งรึไง"

อวยพรยักไหล่

"มันตายห่า"

"ลูกค้าของมึงเป็นหญิงประเภทไหนกัน"

"แท้ก็มีปลอมก็มี"

นทีทำตาปริบ ๆ

"ปลอม!"

"ก็พวกตุ๊ดไงล่ะ"

"เฮ้ย!"

"แต่ของกูรับจ้างเฉพาะของแท้ ๆ พวกคุณหญิง คุณนายแม่หม้ายทรงเครื่อง แต่มีอยู่คนนึงชื่อ สมหมาย ทองคำ หรือไอ้หมูรับจ้างพวกหญิงประเภทสองเป็นประจำ แล้วก็ทำรายได้ดีซะด้วยซี"

"เอาเข้าไปได้ยังไงวะ"

"ไอ้โง่! มันตายห่า"

"มึงเคยลองแล้วเรอะ"

"ส้นตีนแน่ะ"

"แล้วรู้ได้ยังไง"

"ไอ้หมูมันสาธยายให้ฟัง"

"รายได้ของมึงดีมั้ยวะ"

"คืนละสามพันขาดตัว...ทิปต่างหาก แต่แดกเปลืองหน่อยเพราะต้องโด๊ปกันเพื่อให้ฟิตอยู่เสมอ จะทำแห้งเหี่ยวเหมือนมะเขือเผาไม่ได้ ต้องแตะปุ๊บติด

หญิงไทยสมัยนี้หาความพอดียากมาก แม้แต่บนเวทีประกวดนางสาวไทยก็ยังมีเกินและขาดอยู่มากมาย

ปั๊บเหมือนที.วี.ฮิตาชินั่นแหละ"

นทีพยักหน้าช้า ๆ ก่อนถามว่า

"พวกลูกค้าติดต่อกับมึงด้วยวิธีใด"

"โทรศัพท์หรือแฟกซ์ก็ได้ เข้าไปในบ้านของแม่เล้ากู โดยแสดงความจำนงว่า ต้องการผู้ชายหุ่นแบบไหน---ถ้าใช้แฟกซ์ก็สะดวกหน่อย เพราะส่งภาพถ่ายไปให้กูได้ทันที แล้วจึงขอทราบสถานที่นัดพบ"

"ผัว ๆ ของคุณเธอไม่ส่งมือปืนมายิงกะบาลพวกมึงบ้างรึวะ"

อวยพรส่ายหัว

"ไม่เคยปรากฏซักทีเพราะเดี๋ยวนี้เค้าเล่นสวิงกิ้งกันออกเกลื่อนกลาดถมเถไป"

"อะไรของมึงวะ...กูไม่เข้าใจ"

"ก็เปลี่ยนผัวเปลี่ยนเมียกันไงล่ะ...ไอ้เซ่อ"

นักดนตรีหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่

"โลกหนอโลก"

"สนมั้ยล่ะ"

นทีพยักหน้าโดยไม่ได้ตั้งใจ

"ลองดูก็ได้"

อวยพรยื่นมือขวาให้สัมผัสก่อนถามว่า

"เอาประเภทไหน"

"ไอ้ห่า! กูไม่ใฝ่ต่ำเหมือนไอ้หมูของมึงหรอกน่า"

"ใครว่า--ชายพิชิตชายคือยอดชายโว้ย"

"กูจะต้องยื่นใบสมัครกับใครและที่ไหน"

"แดกข้าวเสร็จแล้วไปด้วยกัน"

■ ■ ■

ฮอนด้าซีวิคสีดำทะมึนเคลื่อนออกจากคาร์พาร์คกิ้งชั้นที่ห้าเอ.ของห้างเซ็นทรัล โดยมี อวยพร ศรีม่วง นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถขับเคลื่อนด้วยเกียร์ออโตเมติค แล่นตามทางโค้งของแต่ละชั้นจนถึงเบื้องล่าง

หลังจากส่งหางตั๋วสำหรับจอดรถให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย แล้วอวยพรก็ขับมุ่งหน้าสู่ทางออกด้านถนนวิภาวดีรังสิต เพื่อผ่านทางด่วนไปยังทางลงถนนสุขุมวิท

"รถคันนี้กูได้มาจากการขายตัวให้พวกแม่หม้ายหรือคุณหญิงคุณนาย" คอลล์บอยอวยพรโอ้ให้สหายรักฟัง "ซื้อด้วยเงินสดนะโว้ยไม่ได้ผ่อนส่งเหมือนเสี่ยจอมปลอมทั้งหลาย"

นทีกลืนน้ำลายลงคอก่อนพูดว่า

"เออ...มึงเก่ง"

"สายสร้อยคอทองคำแท้หนักห้าบาทและเหรดหนักอีกห้าบาทฝังเพชรลูกที่กูใส่อยู่นี่ก็ไม่ใช่ทองชุบ"

"มึงเสียน้ำไปกี่แกลลอนวะ"

อวยพรหัวเราะ

"ถ้าส่งไปเก็บในธนาคารอสุจิ ก็คงจะทำเป็นเด็กหลอดแก้วได้ซักล้านคนละมัง"

นทีหันไปมองหน้า

"อะไรจะปานนั้น"

"ไม่เชื่อลองไปถามหมอดูซี่"

"มึงไม่กลัวเป็นเอดส์มั่งรึไง"

"กลัวเอดยดว่ะ"

"ไอ้บ้า! ดันพูดออกมาได้"

"รึไม่จริง"

"เออ...กูยอมแพ้"

"หุ่นยังมึงไอ้เปี๊ย--รับรองว่าแก้ผ้าแทบไม่ทัน"

"มึงเคยรับได้วันละกี่ประตูวะ"

"ถ้ามีงานมาในตอนเช้าแล้วลูกค้าปล่อยให้เป็นอิสระได้หลังจากเที่ยงวัน กูก็เล่นตอนค่ำได้อีกกะนึง ทั้งกินข้าวตามภัตตาคาร อาหารดี เหล้าฝรั่งเพียบ แถมยังได้เต้นรำอีกด้วย และต่อจากนั้นก็เข้าหอล่อกามากันจนถึงรุ่งเช้าเลยทีเดียว"

นทีหันไปมองหน้าเพื่อนก่อนถามอีก

"ตามโรงแรมม่านรูดเรอะ"

"ส้นตีนแน่ะ...ลูกค้าของกู

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงแห่งตัณหาอันร้อนแรงซึ่งสามารถแผดเผาอารมณ์ลึกได้อย่างไม่มีสิ้นสุด-- และเมื่อถึงจุด ๆ นั้นก็ไม่มีสิ่งใดกีดกั้นเพลิงตัณหานั้นได้

ไฟรัก เพลิงตัณหา

จากเรื่อง : THE ORDEAL OF THE ROD
ของ : R. BERNARD BURNS
โดย : พงษ์ดำรง

ลิซ่า ลุกขึ้นยืนแล้วโน้มตัวไปหาเด็กหนุ่มซึ่งนอนนิ่งราวเป็นอัมพาต ทุกอย่างดูนุ่มนวล หล่อนยืนไกลจากเขาขณะโน้มตัวลงเหนือเขา แต่กระนั้นปลายหัวนมสีชมพูบนทรวงขาวของหล่อนก็เกือบสัมผัสผิวหน้าสีน้ำตาลของเขา ใบหน้าของหล่อนชิดใกล้ใบหน้าเขา มันยิ่งดูผุดผ่องยองใยเมื่อเทียบกับผิวหน้าของเขาขณะกระซิบแผ่ว

"ไม่ต้องตกใจ เด็กน้อย.. ไม่ต้องตกใจ"

รอดนีย์เอื้อมมือมากระชากไหล่ของหล่อนให้ผงะกลับ แล้วคว้าเข็มขัดที่ตกอยู่ที่นั่นมาถือไว้

"ฉันไม่ได้อนุญาตให้เธอพูดกับเขา..บอกให้ถอดกางเกงอย่างเดียว"

หล่อนทรุดตัวลงไปกองกับพื้น ก้นกอยอันเนียนหนั่นของหล่อนกับท่อนขาเรียวยาวทำให้ท่อนลำของเขาผงกหงึกเหมือนผีเข้า เขาเงื้อเข็มขัดขึ้นแล้วหวดกระหน่ำสุดแรงเกิดลงบนหลังและไหล่ของหล่อน ซึ่งถลาไปซบกับร่างเหยียดยาวของมิเกลลิโต้ เขากระหน่ำเข็มขัดลงบนก้นของหล่อนซึ่งทับท่อนลำที่ยังไม่ขริบปลายของเด็กหนุ่ม ทำให้หล่อนบีบไหล่เขากระชับด้วยความเจ็บปวด เขาเฆี่ยน..เฆี่ยน..เฆี่ยนหล่อนหนักยิ่งขึ้นก่อนจะโยนเข็มขัดลงพื้น

"ถอดกางเกงของเขาออก" เขาสั่ง

หล่อนปล่อยมือจากไหล่ของเด็กหนุ่ม มิเกลลิโต้ตาเบิกโพลงด้วยความตกใจกลัว หล่อนยันกายขึ้นเหนือเขาแล้วปลดดุมกางเกง รอดนีย์เดินมานั่งที่เตียงข้างคนทั้งสอง

"ถูกต้อง" เขาพูดขณะที่เหลือบเห็นกลุ่มขนดำปรากฏแก่สายตา *"ดึงลงเร็วเข้าซี"*

กำลังที่หล่อนจัดการเปลื้องกางเกงของเด็กหนุ่ม เขามองดูท่อนลำที่ตรงหน้ามันสงบตัวอยู่นิ่งไม่เผยให้เห็นส่วนปลายสีแดง แต่มันก็ยาวและอวบ..มันจะใหญ่กว่าของเขาไหม มันจะใหญ่ยิ่งไปกว่า *'แท่งเนื้อ'* ของเขาอีกหรือ!? เขารู้สึกว่าท่อนลำของเขามีอันปวกเปียกลงทันที เมื่อลิซ่าดึงกางเกงของเด็กหนุ่มพลิกคว่ำลงกับที่นอนอวดก้นงอนต่อสายตาของเขา

"จะให้ฉันทำอะ ไรนาย.. เล่นถั่วดำงั้นหรือ" เขาพูด แต่พูดเงียบ ๆ ในขณะที่พิจารณาก้นสีน้ำตาลดูแน่น ขาสวยได้ส่วนแข็งแรง แผ่นหลังและไหล่กว้าง เขาเบือนหน้ากลับมาดูลิซ่าซึ่งอยู่เหนือเขาทั้งคู่ หล่อนก็เหมือนกัน หล่อนก็มองเด็กหนุ่มเช่นเดียวกับเขา

"บอกกันได้เลยว่า เธออยากขม้ำเขาเต็มทีแล้วใช่ไหม" เขาว่า *"ใช่ซิ..อยากเอาลิ้นแยงรูตูดเขาเต็มทีแล้ว มันก็น่าอยู่หรอก มันสวยจริง ๆ งั้นใช่ไหม..ทูนหัว"*

หล่อนโค้งศีรษะขณะที่เขายึดแขนหล่อนแล้วลากหล่อนลงสู่เตียง

"งั้นก็เอาเลย.. เชิญตามสบาย"

เขาผละจากมิเกลลิโต้ จับหล่อนที่ก้านคอแล้วกดหน้าลงตรงก้นของเด็กหนุ่มซึ่งเสือกตัวไปข้างหน้า เขากดศีรษะหล่อนแนบกับก้นอย่างรุนแรงแล้วว่า

"เอาลิ้นแยงเข้าไปเลย"

ขณะที่ลิซ่าซุกหน้าลงกับแก้มก้นของมิเกลลิโต้ เขาก็ปล่อยคอหล่อน เขาเห็นเด็กหนุ่มพยายามจะเสือกตัวหนีแต่แล้วก็กลับนอนนิ่งแล้วมีอาการสะท้าน หลังจากนั้นก็บดเบียดตัวเองกับพื้นที่นอน.. รอดนีย์รู้สึกว่าเดือยของเขาเริ่มแข็งขึ้นมาอีกแล้ว มันกำลังจะเป็น *'ลำ'* อีกแล้ว

มือที่เป็นอิสระจากการกดคอลิซ่า เขาจ้องดูศีรษะที่มีผมสีขี้เถ้าจมลึกลงไปในเนื้อเนียนสีน้ำตาลสวย เขาเห็นร่างสวยของเด็กหนุ่มบิดไปมาแล้วขยับตัวเข้าไปนอนใกล้กับเด็กชายในลักษณะคว่ำหน้าเหมือน ๆ กัน รู้สึกว่าท่อนลำของเขาทิ่มแทงที่นอน รอดนีย์เอื้อมมือไปจับศีรษะเด็กหนุ่มให้หันมาหา เด็กชายหลับตาพริ้มและหายใจแรงจนปีกจมูกไหวไปมา

"มองฉันซิ มิเกลลิโต้" รอดนีย์พูดอย่างอ่อนโยน

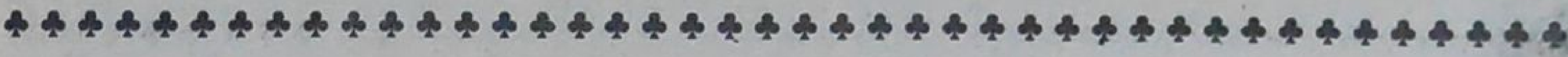
เด็กหนุ่มค่อยลืมตาขึ้นอย่างอาย ๆ และมองหน้าเขา

"รู้สึกดีใช่ไหม..หือ" รอด-นีย์ว่า

เด็กหนุ่มปรือตาทำท่าเหมือนกับว่ากำลังจะกระฉูดเพราะถึงจุดสุดยอด

รอดนีย์ยันตัวขึ้นแล้วบีบที่ก้านคอลิซ่า

"พอ..พอแล้ว..เรื่องนี้พอแล้วมังคนกินขี้"

เขากระชากหล่อนจากเด็กหนุ่มแล้วผลักกระเด็นไป ชายตาดูหน้าหล่อนซึ่งเปียกน้ำลายและหายซีดแล้ว มันเป็นสีชมพูสวย แล้วหันไปจับไหล่เด็กหนุ่มแล้วพลิกตัวให้หงายขึ้น--ท่อนลำมโหฬารมีสีเกือบดำ ตอนปลายสีแดงพองท่อนลำที่แข็งปั๋งตระหง่านอยู่ต่อหน้า ส่วนปลายของมันเป็นสีม่วงเหมือนดอกไม้ตูมที่กำลังจะผลิบาน

"พระเจ้าช่วย" รอดนีย์ทะลึ่งขึ้นแล้วจ้องมอง *"พระเจ้า"* เขาว่าซ้ำ *"ฉันว่าเดือยไอ้หนูนี่มันใหญ่กว่าของฉันเสียอีกนะ"*

"ไม่หรอกคะ..รอดนีย์"

ไม่ต้องเตือน ลิซ่าคลานเข้าไปอยู่เบื้องหน้าของเขาแล้วนั่งคร่อมส่วนล่างของเด็กหนุ่ม ใบหน้าของหล่อนอยู่ระดับเดียวกับท่อนลำของรอดนีย์ หล่อนจับมันไว้ในมืออย่างทนุถนอม จูบมันอย่างรักใคร่ก่อนที่จะลื่นไหลลิ้นของหล่อนไปตามความยาวของมันทั้งบนและล่าง จนกลุ่มขนที่ขึ้นอยู่รอบ ๆ เปียกแฉะ ไถลไปสู่ถุงอัณฑะแล้วเลีย..ปล่อยมือจากท่อนลำมาประคองสองใบน้อยแทน หลังจากนั้นก็ใช้อีกมือกำท่อนลำของเขาใหม่แล้วยึดไว้แน่น ขณะที่ลิ้นของหล่อนพลิ้วไหวกับสองใบน้อยใต้ท่อนลำนั้นอย่างเมามัน..เลียรอบ ๆ จนเฉียดฉิวรูทวารของเขา--รอดนีย์ยืนนิ่งปล่อยให้หล่อนทำต่อไป สายตาของเขาจ้องมองดูเด็กหนุ่มซึ่งนอนหลับตาพริ้มและเอามือมากำเดือยของตัวเอง

"อย่า" รอดนีย์ว่า *"อย่าทำอย่างนั้น"*

เขาผลักลิซ่าไปมุมหนึ่งแล้วหันไปดึงมือเด็กหนุ่มออกจากสิ่งที่เกาะกุมแล้วตบเบา ๆ ที่ใบหน้าก่อนจะพูดว่า *"รอก่อน"*

เด็กหนุ่มลืมตาสีน้ำตาลของเขามองรอดนีย์.. กึ่งกลัวกึ่งกำหนัด

"รอก่อน" รอดนีย์ย้ำ *"รอก่อน..มิเกลลิโต้ นายไม่จำเป็นต้องชักมือออก..ลืมแล้วหรือว่านายจะต้องเย่อผู้หญิงให้เราดู"*

ลิซ่าคลานเข้าไปอยู่เบื้องหน้าของเขา.. ใบหน้าของหล่อนอยู่ระดับเดียวกับท่อนลำของรอดนีย์

"ไม่ครับ..ซินญอร์"

เด็กหนุ่มยันกายขึ้นด้วยศอกทั้งคู่ อวัยวะเพศของเขาตกลงเล็กน้อย เขาหันไปมองลิซ่าซึ่งกำลังดูดเดือยของรอด-นีย์อย่างเอาเป็นเอาตาย มองนมหล่อน มองก้น เพียงเท่านี้ท่อนลำของเขาก็ผงาดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

"โอว..โอว..โอว"

ลิซ่ากดปากออกจากท่อนลำของรอดนีย์ แล้วหันไปดูคอนชิตาซึ่งยังหมอบอยู่ในท่าเดิม และกำลังมองมาที่หล่อนพร้อมทั้งรอยยิ้มเยาะ ซึ่งทั้งรอดนีย์และเด็กหนุ่มต่างก็หันไปมองด้วยกัน

"โอว.. โอว.. โอก"

ท่อนลำของเขากระดกดีอากาศอยู่ไปมา รอดนีย์โจนลงจากเตียงไปที่คอนชิตา แล้วเตะเข้าที่ก้นหล่อนอย่างรุนแรง

"อีหมาเน่า.. ฉันยังไม่ได้สั่งให้แก่เห่า เอ้านี่.." เขาจับผมหล่อนบิด *"ไม่มีการเย่อ..ไม่มีการดูด..แล้วไม่มีการดูสำหรับแกอีกต่อไป"* เขาซัดหล่อนอีกครั้งหนึ่ง

"หันหลังไป.. หันเข้ากำแพง" เขาเงื้อกำปั้นทำท่าจะทุบหล่อน

"ถ้าขยับและส่งเสียงอีก..ฉันจะ.."

"ซิ..ซินญอร์" หล่อนสะอื้น--นมใหญ่แกว่งไกวอย่างอิสระ หล่อนหันสะโพกที่ดูพิกลพิการให้เขา แล้วเหยียดขาซึ่งเต็มไปด้วยเส้นเลือดไปข้างหน้า ก้มศีรษะลงหันหน้าเข้าข้างฝา

รอดนีย์เดินกลับไปที่เตียง ท่อนลำเขาอ่อนตัวลงไม่แข็งเต็มที่ แต่เขาเห็นส่วนนั้นของเด็กหนุ่มยังตั้งชันแข็งโด่ ซึ่งลิซ่าจับตามองดูอยู่และเด็กหนุ่มก็มองหล่อน มองที่นมหน้าท้อง และตรงกลุ่มขนเหนือเนินเนื้อที่เป็นโคกงามของหล่อน

"แล้วตอนนี้" รอดนีย์ว่า *"เธอ..ร้อนสวาทด้วยกันทั้งคู่ ลงมาจากเตียงเร็ว"*

ว่าแล้วเขาก็ดึงขาลิซ่าชกเข้าที่ก้นของหล่อนด้วยมือข้างที่ว่าง แล้วลากหล่อนมายืนข้าง ๆ มีเด็กหนุ่มตามมาอย่างเงอะเงิ่น ท่อนลำของเขาดูเหมือนจะแบกน้ำหนักมากกว่าส่วนอื่นของร่างกาย นัยน์ตาหลบต่ำ สองแขนห้อยข้างตัว องคชาติเริ่มห้อยตก.. เขายืนอยู่เบื้องหน้ารอดนีย์และลิซ่า

รอดนีย์กลับไปที่เตียงแล้วนั่งที่ขอบเตียง

"หมุนตัวซิ มิเกลลิโต้ ใช่แล้ว..เอาละ มองฉันซิ"

เด็กหนุ่มเหลือบตาใหญ่ที่ส่อแววกลัวขึ้นมองดูเขา ท่อนลำของเขามันแข็งเพียงครึ่งเดียว แต่ปลายสีแดงของมันยังแพลมออกมาจากผิวเนื้อสีน้ำตาล เนื้อหนังสีน้ำตาลที่เกือบดำ

"ตอนนี้" รอดนีย์พูดต่อ *"ชีญอร่าจะทำพิธีบูชา 'ค' ดังนั้นฉันจึงอนุญาตให้เขาดูดเดือยของนายได้ แล้วเราจะได้รู้กันว่าของใครใหญ่กว่ากัน..ชีญอร่า"* เขาพูดด้วยเสียงเหี้ยมและมองอย่างชาเย็นไปที่ลิซ่า *"ชีญอร่าตอนนี้เธอทำพิธีบูชา 'ค' ได้แล้ว บูชาเป็นภาษาสเปญเพื่อที่มิเกลลิโต้จะได้เข้าใจด้วย*

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นรก ตอนที่ 22

ฟ้าหลังอภัยตก

หลังอภัยผ่านไปแล้ว การสับเปลี่ยนโยกย้ายนักโทษจะเกิดขึ้นตามมา คุกไหนว่างจะถูกเสริมกำลังจากคุกที่มีคนออกอภัยน้อย คนโทษน้อยก็จะถูกย้ายไปประจำอยู่ตามเรือนจำที่รับได้ เป็นทั้งการเฉลี่ยจำนวนนักโทษให้อยู่ในปริมาณที่พอเหมาะพอดีกับสถานที่ และยังเป็นการเตรียมพร้อมไว้รับคลื่นของนักโทษเข้าใหม่ที่จะมีมาในช่วงหลังอภัยอีกด้วย

เมื่อมีคนออกคุกก็ย่อมมีคนเข้าคุกเพิ่มขึ้นมาใหม่ ในจำนวนคนคุกที่เข้าใหม่ส่วนมากมักจะอยู่ในช่วงหลังอภัยประกาศไปแล้วสักเดือนสองเดือน และคนคุกเหล่านี้จะมีคนคุกหน้าเดิมรวมอยู่ในปริมาณที่คับแก้วเทียวล่ะ ช่วงนี้จะมีนักโทษจากบางขวางย้ายมาอยู่ลาดยาวหลายชุด.. ชุดละเป็นร้อย และเช่นกันคนคุกจากลาดยาวก็จะถูกย้ายไปยังเรือนจำต่างจังหวัดด้วยเหมือนกัน

และเท่าที่ผมรู้มาคนคุกลาดยาวกลัวมากที่สุด คือการถูกย้ายไปอยู่เรือนจำ *'ราชบุรี'* เขาว่ามันโคตรโหด ตีหินกลางแดดตลอดทั้งวัน อาหารการกินก็แสนจะกันดาร กฎระเบียบไม่ต้องพูดถึง กระดิกกระเดี้ยไปไหนแทบไม่ได้ ที่จะมาเซิ้งส่ายอย่างลาดยาวเมินเสียเถอะ แค่ลุกไปขี้ก็ต้องมีการขออนุญาตเสียงดังฟังชัดเจน

"ขออนุญาตไปขี้ครับผม"

ให้ไป *'ตีเปียก'* ที่อยุธยาเสียยังมันมือกว่าไป *ทุบภูเขา*ที่ราชบุรี ถึงจะมีขี้กลากขี้เกลื้อนขึ้นเต็มตัวก็ยังไม่ต้องเสี่ยงต่อการถูกเศษหินทิ่มตาบอด ถูกฆ้อนตีนิ้วเละ หรือถูกหินก้อนใหญ่ ๆ กลิ้งมาทับขี้แตกตาย

เวลามีใครรู้ตัวว่าตัวเองจะถูกย้ายไปที่นั่น มักจะสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาปัจจุบันทันด่วน มีวิธีไหนที่จะไม่ให้ย้ายไปได้มันจะใช้ทุกวิธี ขนาดลงทุนยอมตีหัวตัวเองจนเลือดอาบ, กรีดเนื้อกรีดตัวจนเหวอะหวะก็ยังเอา บางรายถูกส่งไปแล้วยังอุตส่าห์ลงทุนกินแป้งเป็นกำ ๆ เพื่อให้ไอออกมาเป็นเลือด จะได้ถูกส่งตัวกลับมารักษาที่ลาดยาว ในฐานะคนป่วยโรคทีบี (วัณโรค)

การเปลี่ยนแปลงหลังอภัยที่ใกล้ตัวผมคือ การเปลี่ยน ผ.บ.แดนคนใหม่ โอกาสอาจจะยังเป็นของช่างศิลป์อยู่ก็ได้ เพราะ ผ.บ.แดนท่านนี้มีไฟศิลป์อยู่หลายแรงเทียน ย้ายมาจากเรือนจำพิเศษฯ เคยเป็นหัวหน้ากองงานช่างศิลป์ที่เรือนจำเดิมมาแล้วหลายปี อีกทั้งยังจัดอยู่ประเภทข้าราชการ *'ตงฉิน'* ใจซื่อมือสะอาด เป็นนักพัฒนาตัวกลั่นแห่งกรมราชทัณฑ์

แดน 3 ได้ท่านมาเป็นผู้ควบคุมดูแลปกครองก็เหมือนได้หัวหน้าครอบครัวที่มีความรับผิดชอบสูง เต็มเปี่ยมไปด้วย *'อุดมการณ์'* สามารถนำพาลูกบ้านไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า มีประโยชน์และคุณค่าทั้งต่อตัวเองและสังคมส่วนรวม--การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จึงเกิดขึ้นกับแดนจักสาน อะไรที่ดีอยู่แล้วจะได้รับการส่งเสริมพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น อะไรที่ไม่ดีก็จะถูกจัดการทำให้ดี นอกเสียจากไม่มีทางที่จะดีได้จึงจำเป็นต้องกำจัดและทำลาย!

งานใหม่ ๆ จะมีมาให้คนคุกตามกองงานได้ทำไม่ซ้ำแบบ ส่วนของเก่าจะได้รับการปรับปรุงรูปแบบให้ทันสมัย สวยทนทานใช้งานได้อย่างมีคุณภาพ ระเบียบข้อบังคับภายในแดนข้อไหนหย่อนยานจะถูกขึงให้ตึง ข้อไหนมีช่องโหว่หละหลวมจะถูกอุด ถูกห้าม และถูกต่อเติมเพื่อเติมความศักดิ์สิทธิ์ให้กับมัน ความยุติธรรมเริ่มมีให้เห็นแม้จะยังไม่แจ่มชัด แต่มันก็มีทิศทางไปในทางที่ดีขึ้น

โฉมใหม่ของแดน 3 เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง.. เมื่อขี้โคลนและขี้ไคลซึ่งเกาะอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ภายในแดนถูกขัดถูกถูล้างออกทีละส่วน ๆ

'บ้าน' หลายหลังของพวกขาใหญ่ถูกรื้อทิ้ง *'ก๊วน'* ของไอ้พวกปลิง พวกกาฝากถูกทลายราบเป็นหน้ากลอง *'แก๊งค์'* กวนคุกถูกเรียกตัวมาอบรมแบบเบาะ ๆ พอเป็นที่หอมปากหอมคอว่า ต่อไปนี้ถ้า

มีอีก *"ฮ้วกเป็นเลือดนะโว้ย!!"*

รายชื่อไอ้พวกพ่อค้าหน้าโลหิต จะถูกรวบรวมไว้ในสมุดเล่มเดียวกับรายชื่อผู้มีอิทธิพลภายในแดน ส่วนรายชื่อเรือทุกลำบนน่านน้ำแดน 3 จะถูกบันทึกไว้ในสมุดอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้กันในนามของ *'สมุดดำ'*

จากการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีผลให้แผนกของผมได้รับการขยายสถานที่ทำงานเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งดอกเห็ด สร้างถัดไปทางหน้ากองงาน 2 ผมมอบให้ *ไอ้ไก่* เป็นหัวหน้ารับผิดชอบร่วมกับเพื่อน ๆ อีก 4-5 คน ถึงมันจะเสียเรื่องหน้าอ่อน แต่เรื่องงานมันก็จัดว่าใช้ได้ มันจะขยันเป็นพิเศษถ้ามีกลิ่นตัวน้อง ๆ มาโชยกรุ่นอยู่ข้าง ๆ และมันอีกเหมือนกันที่มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความสมบูรณ์ให้กับแผนก

จากที่เคยทำงานแต่เฉพาะด้าน *'จิตรกรรม'* ไอ้ไก่ได้นำเอางานปั้นกระดาษมาจากแดนช่างไม้ ซึ่งที่นั่นเขาทำกันแต่เฉพาะหัวกวางหัวกระทิง โดยใช้เขาจริง ๆ แต่ปั้นหัวด้วยกระดาษ เมื่อมันมาอยู่ในแผนกช่างศิลป์ในแดน 3 ผมก็เห็นถึงคุณค่าของมันได้ในทันที มันสามารถสร้างเป็นงานประติมากรรมได้อย่างอิสระกว่างานประติมากรรมทุกประเภท เพราะเงื่อนไขของมันไม่มากมายซับซ้อนเหมือนสื่อประเภทอื่น ๆ อีกทั้งเป็นวัสดุที่หาได้ง่าย เป็นเกือบเท่าขยะเลยก็ว่าได้ รูปปั้นหลากหลายลอยเด่นอยู่ในห้วงความคิดคำนึง--มันเริ่มหลังที่ผมถูก ผ.บ. แดนเรียกตัวไปพบเพื่อสอบถามถึงงานประจำของแผนกมีอะไรบ้าง เสร็จแล้วท่านได้ทิ้งคำพูดประโยคหนึ่งซึ่งเป็นคำพูดของนักพัฒนาตัวจริง...

"ช่วงนี้ถ้ามีงานอะไรใหม่ ๆ ก็ลองทำออกมาให้ดู" ผมกลับมาปรึกษากับทุกคนในแผนกและให้ทุกคนแสดงฝีมือได้เต็มที่ ไอ้ไก่ออกความคิดเห็นเป็นคนแรก

> **คนคุกลาดยาวกลัวมากที่สุด คือการถูกย้ายไปเรือนจำ 'ราชบุรี'**

"ทำงานปั้น--ดีไหม?"

ผมเห็นด้วยแต่--จะใช้อะไรปั้นล่ะ? นี่มันในคุกไม่ใช่ข้างนอก แค่เบิกของมาทำงานแต่ละครั้ง *ไอ้บัวลอย* (ฉายาของนายคุมห้องพัสดุประจำกองงาน 2) ก็เบรคให้เสียความรู้สึกทุกครั้งอยู่แล้ว ลองเสนอขอเบิกวัสดุใหม่ ๆ ที่จะใช้ในการปั้นไป--มันจะได้ฉีกทิ้งไล่ตะเพิดออกจากกองงานเอาเท่านั้น ยังไม่ทันที่ผมจะถามว่ามันจะใช้อะไรปั้นมันก็บอกออกมาเอง

"ใช้กระดาษปั้น ไม่ยากหรอกผมจะลองทำให้ดูตัวหนึ่งก่อนก็ได้" ผมก็ยังมองไม่เห็นว่ามันจะออกมาเป็นงานปั้นได้อย่างไร จึงให้มันอธิบายขั้นตอนอย่างละเอียด หลังจากมันอธิบายเสร็จ เค้าโครงลาง ๆ ของงานปั้นกระดาษที่ไอ้ไก่มันสาธยายมาเสียละเอียดยิบ ซึ่งก็ท้าทายให้ผมอยากเห็นของจริง จึงรีบบอกให้มันลงมือทำได้เลย

เห็นมันเอาลวดมาม้วนขดเข้าด้วยกัน แล้วก็นำมาดัดเป็นโครง ตอกตะปูส่วนขาติดกับแท่นไม้เป็นอันเสร็จขั้นตอนแรก ขั้นตอนต่อไปเอากระดาษไปแช่น้ำให้ชุ่มแล้วเอามาตำให้ละเอียด โดยมันอธิบายว่า

"ถ้ามีครกจะไวกว่า ตำเคี้ยวเคียวก็ใช้ได้ แต่ไม่มีก็ไม่เป็นปัญหา ใช้ไม้ทุบแทนก็ได้"

แล้วมันก็ทุบอยู่พักใหญ่ ๆ ก่อนจะเอากาวลาเท็กส์มาผสมขยำจนเป็นเนื้อเดียวได้ที่ตามสูตรของมัน ก็เสร็จไปอีกขั้นตอนหนึ่ง ต่อไปมันเอากระดาษที่ตำไว้มาพอกกับโครงแล้วนำไปตากแดด แต่ยังไม่เสร็จ--ต้องให้ชั้นแรกแห้งสนิทก่อนจึงค่อยพอกชั้นต่อไป ถ้าพอกทีเดียวให้เสร็จเลยไม่ได้มันจะหลุด ผมจึงรอดูผลงานของไอ้ไก่อยู่เป็นวัน ก่อนมันจะยกมาให้ผมดู มันเป็นรูปกวางตัวหนึ่งสูงประมาณครึ่งไม้บรรทัด กำลังก้มคล้ายจะกินดินโปร่ง

"มันยังไม่แห้งสนิท เอามาให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน" ไอ้ไก่ยืดอกบอกอย่างภาคภูมิในผลงานชิ้นแรกของมันที่ได้เป็นศิลปินเดี่ยว ผมยกกวางของไอ้ไก่ขึ้นดูอย่างเพ่งพินิจ ถึงมันจะเป็นเพียงงานปั้นรูปสัตว์ที่ธรรมดาทั่ว ๆ ไปก็จริง แต่ก็ทำให้ผมสามารถมองเห็นความเจริญเติบโตในวันข้างหน้าของมันได้ชัดเจน คนอย่างผมรู้ได้ในทันทีว่า มันคือผลงานที่จะทำรายได้ให้กับเรือนจำแน่นอน

และก็เป็นจริงอย่างที่ผมคิด--หลังจากผมเอางานของไอ้ไก่ให้ผ.บ.ดู พร้อมด้วยคำอธิบายถึงอนาคตและความเป็นไปได้ ท่านก็เข้าใจและเห็นด้วยสั่งให้ผมลุยงานนี้เต็มพิกัด ต้องการอะไรที่ใช้ในการทำงานครั้งนี้เขียนเสนอเบิกขึ้นมา เมื่อไฟเขียวกระพริบขึ้นในคุก แผนกช่างศิลป์ก็วิ่งฉุยไปเท่านั้นเอง งานปั้นโตวันโตคืน ดกดอกออกผลแผ่กิ่งก้านสาขาเต็มแดน จากงานปั้นกวางตัวแรกของไอ้ไก่ พัฒนามาเป็นงานประติมากรรมกระดาษให้คนคุกได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และบอกเล่าถึงความหมายแห่งชีวิตของแต่ละลมหายใจ ซึ่งรอคอยการกลับออกไปสัมผัสอาณาจักรอิสระภาพ สินค้าของกรมราชทัณฑ์ทุกชิ้นทุกอัน จึงเป็นสินค้าที่มีจิตวิญญาณของคนสร้างสรรค์แฝงเร้น!

ขุมทรัพย์นาคราช

โดย : อุมาวดี

12

วิญญาณเขาหักทั้งสองข้าง รอบตัวมีรอยกัดสามแห่ง จนเนื้อตั๋วขาดวิ่นไป ตกลงตรงหน้าหมอขันแก้วนอนคะแคง สิ้นฤทธิ์หมดแรงที่จะทำอะไรต่อมิอะไรอีกแล้ว เช่นเดียวกับเขี้ยวเสือลงอาคมของเจ้าเวียงฟ้าที่ป้องกันเจ้านายจนบินไป เจ้าเวียงฟ้าเอาน้ำหอมพรมจนทั่วเขี้ยวเสือบรรจงห่อด้วยแพรไหมสีแดง มัดอีกชั้นหนึ่งด้วยเถาวัลย์หิมพานต์แล้วเข้านอนด้วยความพึงพอใจ

ธรรมย่อมชนะอธรรม เจ้าเวียงฟ้านึกอยู่ในใจแล้วหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

เรือหาปลาของชาวบ้านหลายลำที่ออกลากอวน ลงเบ็ดราว วางคุ้มดักทางปลาที่กำลังว่ายทวนน้ำขึ้นมาวางไข่ในเดือนหก ซึ่งเป็นเดือนที่กำลังเริ่มต้นฤดูฝน คำปันกับสิงห์คำต่างคนก็ต่างออกหาปลาแยกจากกัน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้คนทั่วไปเข้าใจว่าสิงห์คำมีส่วนรู้เห็นในการเสกน้ำมันพรายและสลาบินเข้าตัวดวงมณี จนมีอาการคล้ายคนบ้าไป แล้วหายไปด้วยอำนาจบารมีรัศมีอันศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระบรมธาตุเจดีย์บนภูกำพร้า

พรานล่าปลาบึกเมื่อทำการบวงสรวงเทพารักษ์เจ้าแห่งน้ำ พยายามสังเกตการเคลื่อนตัวของปลาบึกตลอดเวลาที่คาดว่าปลาบึกจะผ่านมาทางนี้ พรายน้ำตะไคร่น้ำ วังน้ำเย็นเป็นสถานที่เหมาะสมในการผสมพันธุ์และการวางไข่ของปลาบึก ซึ่งเป็นปลาตัวใหญ่ที่สุดในลำน้ำโขง อวนขนาดต่าง ๆ กันได้วางดักทางเอาไว้ กระทงข้าวตอกดอกไม้ ลอยมาเหนือน้ำเป็นระยะ ซึ่งแสดงว่าพรานปลาบึกทุกคนลงแม่น้ำกันแล้วเป็นจำนวนมาก ปลาบึกที่จับได้จะนำเนื้อมาแล่ออกหมักเกลือทำปลาร้า ส่วนที่เหลือนำมาต้มยำทำลาบก้อยแบ่งปันกันกิน นอกนั้นก็ขายกันบ้าง

พ่อหมอขันแก้วกับคำปัน และคนติดตามสามคนนำเรือพายตรงไปยังต้นงิ้วใหญ่บนดอนตาจวง เมื่อผูกเรือเสร็จเรียบร้อยก็นำสิ่งของที่เตรียมมาขึ้นไปบนดอน จัดปักกระทงเก้าชั้นและกระทงห้าชั้นวางไว้สี่ทิศ นำสายสิญจน์กั้นรอบนอกเก้าชั้นจัดกระทงดอกไม้ธูปเทียนบูชาจนครบเสื้อผ้าเปลี่ยนมาสวมชุดสีแดงแทนเช่นเดียวกับคำปัน แล้วทุกคนก็เข้ามานั่งข้างในด้ายสายสิญจน์ ธูปถูกจุดขึ้นกระทงดอกไม้ ข้าวเหนียวดำ ข้าวเหนียวแดง กาบกล้วยที่แกะเป็นรูปนาคราช ถูกนำมาวางไว้ตรงหน้าซึ่งมีผ้าสีแดงรองรับอยู่

ทุกอย่างเรียบร้อย ชาวบ้านที่ลงเรือหาปลาได้แต่มองดูอยู่ห่างไม่กล้าเข้าใกล้ เนื่องจากกลัวว่าภูติผีและคุณไสย์จะเข้าตัวนั่นเอง

หมอขันแก้วพนมมือขึ้นบริกรรมคาถาเบิกน้ำ อัญเชิญวิญญาณงูใหญ่และนาคราชด้วยมนต์กล่อมนาคราช กับบ่วงบาศวิญญาณปักษิณ เสกลงบนรูปแกะสลักนาคราชสามครั้งแล้วเพ่งกระแสจิตเรียกวิญญาณงูใหญ่ที่เฝ้าปากทางเข้าขุมทรัพย์ขึ้นมา บริกรรมมนต์กล่อมนาคราชบังคับให้วิญญาณงูใหญ่เข้าไปอยู่ในรูปสลักนาคราช ทันใดนั้นเองรูปสลักนาคราชก็เคลื่อนไหวไปมาราวกับมีชีวิตชีวา

"คำปันเจ้าจงตามนาคราชตนนี้ลงไป คำปันเจ้าจงตามนาคราชตนนี้ลงไป" พ่อหมอขันแก้วบอกคำปันด้วยอำนาจของกระแสจิต ซึ่งไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้ ดวงตาของคำปันจ้องมองมาที่พ่อหมอขันแก้วเอามือบีบจมูกแล้วตามนาคราชตนนั้นลงไปใต้น้ำ

กระแสน้ำในแม่น้ำโขงเดือนหกลดต่ำลงมากระดับน้ำไม่ลึกนัก น้ำไหลช้า ๆ เว้นแต่ว่าจะมีฝนตกห่าใหญ่ทางตอนเหนือ เขตเชียงรุ้ง หรือล้านช้างกระแสน้ำจะไหลบ่ามาเป็นครั้งคราวเท่านั้นไม่นานนักก็จะอยู่ในระดับเดิม

หมอขันแก้วนั่งบริกรรมคาถากำกับนาคราชตนนั้น รวมทั้งกล่อมจิตของคำปันให้กระทำตามที่ตนต้องการ นาคราชกาบกล้วยมุดลงน้ำตรงโคนต้นงิ้วใหญ่ เช่นเดียวกับคำปันก็ดำลงไป วังน้ำเย็นระดับน้ำลึกไม่น้อยกว่าสิบวา คำปันว่ายเหมือนปลาดำลึกลงไป โดยอาศัยเกี่ยวพันกับรากต้นไม้ที่หยั่งรากลึกลงไป เช่นกัน บรรดาปลาน้อยใหญ่ทั้งหลายที่ว่ายวนเวียนได้พากันว่ายหนีห่าง งูใหญ่ขนาดเท่าโคนขาดวงตาสีแดงก่ำจ้องมองมาที่นาคราชกาบกล้วยและคำปัน พร้อมกับส่ายหัวไปมาในลักษณะเตรียมตัวต่อสู้ นาคราชกาบกล้วยกลายร่างเป็นงูใหญ่สีดำสนิทตรงเข้าทำร้ายทันทีเพื่อเปิดทางให้คำปันไปเอาสมบัติ

☆☆

ปากใหญ่เขี้ยวเต็มไล่กัดงูใหญ่สมุนนาคราช จนโคลนตมบริเวณนั้นกระจายขุ่นไปหมด

ด้วยอำนาจมนต์กล่อมนาคราช วิญญาณงูใหญ่ที่ขังไว้ในกล่องลงยันต์ถูกเปิดออก พ่อหมอขันแก้วบังคับให้ลงไปช่วยนาคราชกาบกล้วย ในที่สุดสมุนนาคราชตนนั้นก็ว่ายน้ำดำหนีไป สมบัติที่จมโคลนอยู่ถูกน้ำขึ้นมาได้เป็นจำนวนมาก คำปันแหวกโคลนออกใช้มือดึงเศษไม้ผุของเรือออกไป มือล้วงเข้าไปในหลืบหินดึงเอากระโถนทองคำออกมากองรวมกันไว้ โดยไม่ได้สังเกตว่างูใหญ่สองตัวนั้นหายไปไหน ต่อจากนั้นก็นำกระโถนทองคำสามอันและสังวาลย์ขึ้นมาส่งให้พ่อหมอขันแก้ว พอจะดำน้ำลงไปอีกรู้สึกหายใจขัดและสำลักน้ำ คำปันจึงโผล่ขึ้นมาและไม่ดำลงไปอีก เช่นเดียวกันกับกาบกล้วยสลักรูปนาคราชก็ลอยขึ้นมาแล้วไหลล่องลอยไปตามกระแสน้ำ

พ่อหมอขันแก้วพยายามเรียกมนต์พรายและมนต์กล่อมนาคราช พร้อมกับอาคมกำกับวิญญาณปักษีให้มาอยู่ในบริเวณนี้ แล้วรีบเก็บสมบัติลงเรือไปเนื่องจากพ่อหมอขันแก้วรู้ดีว่าอาคมของตนไม่สามารถจะบังคับวิญญาณของงูใหญ่ รวมทั้งมนต์สะกดจิตคำปันได้ต่อไปอีกแล้ว อันเนื่องมาจากคำสาปของเจ้าของสมบัติที่ไม่ต้องการให้คนอื่นนำเอาไปเก็บไว้เป็นส่วนตัว ลมเริ่มพัดแรงขึ้นโดยไม่ปรากฏการณ์มาก่อน กิ่งไม้งิ้วหักลงมา ในขณะที่เรือของพ่อหมอขันแก้วพายออกไปพ้นพอดี ไม่นานนักเรือก็เข้าถึงฝั่ง

เจ้าเวียงฟ้ารู้สึกตกใจภายหลังจากการนั่งบริกรรมคาถาถอดจิตทิพย์ไปตรวจดูเหตุการณ์ต่างบนดอนกลางน้ำ แม้เวลานี้จะเกือบมืดค่ำแล้วก็ตาม ต้นงิ้วใหญ่กิ่งไม้หักลงเบื้องล่างโคนต้นไม้สิ่งของที่นำมาประกอบกรรมพิธียังทิ้งเกลื่อนกลาด ตามรากงิ้วลงไปยังข้างล่าง เศษไม้ของเรือที่แตกหักยังมีอยู่หลายแห่ง น้ำลึกสิบกว่าวาดูลึกไม่น้อยสำหรับคนธรรมดาจะกลั้นหายใจ ตามรอยลาดของโคลนตมเข้าไปเป็นก้อนหินใหญ่น้อย มองดูคล้ายกับอุโมงค์สำหรับที่อยู่อาศัยของงูใหญ่รวมทั้งนาคราช เหมือนกับวังเย็นของปลาบึกถ้วยโถโอชามรามไห กระโถนทองคำ ผะอบทองคำยังมีอยู่มากมาย รอยเท้าของคำปันยังปรากฏอยู่บนโคลนตม รอยครูดของงูใหญ่ยังมีรอยให้เห็นอยู่เป็นทางหายเข้าไปในหลืบหินนั้น

ภาพขององค์เทพสัตตนาคะนาคปรากฏขึ้น ในขณะที่จิตทิพย์ของเจ้าเวียงฟ้าจะกลับคืนสู่ร่าง เพราะมืดค่ำแล้ว เพื่อที่จะได้กินข้าวปลาอาหารมื้อเย็น เจ้าเวียงฟ้าถอยห่างออกมาแล้วคุกเข่าทำความคารวะพร้อมกับเอ่ยปากถามว่า

งูใหญ่ขนาดเท่าโคนขาดวงตาสีแดงก่ำ จ้องมองมาที่นาคราชกาบกล้วยและคำปัน

"ท่านเทพสัตตนาคะนาค ข้าจะปฏิบัติอย่างไรกับทรัพย์สมบัติเหล่านี้"

"ขอให้ติดตามนำมาคืนและเก็บรวบรวมไว้ที่เจ้า เพ็ญเดือนหกเจ้าจงทำพิธีเบิกน้ำแล้วลงไปเอาข้าวของเหล่านี้ขึ้นมา"

"การที่จะเอาสมบัตินั้นคืนมา ข้าฯกลัวว่าจะทำได้ไม่ง่ายนัก เพราะเป็นสมบัติจมอยู่ใต้น้ำ ใครที่พบเห็นก็เป็นเจ้าของครอบครองได้ ท่านเทพสัตตนาคะนาค"

"คนมีบุญบารมีเท่านั้นที่จะมีสมบัติเหล่านี้ไว้ได้ คำสาปของเจ้านครเชียงรุ้งกับเจ้านครล้านช้างนั้นมันเป็นไปตามกรรม กฎแห่งกรรม นะเจ้าเวียงฟ้า"

"หมายความว่าสมบัติเหล่านั้น คนที่มีบุญ ถึงจะเป็นเจ้าของได้ คนที่ไม่มีบุญ มีอันเป็นไปตามคำสาปและกฎแห่งกรรม"

ร่างที่ปรากฏให้เห็นขององค์เทพสัตตนาคะนาคได้เลือนหายไป เจ้าเวียงฟ้าค่อยลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงตะโกนเรียกอยู่ข้างนอก เมื่อลุกออกมา สิงห์คำขึ้นมาบนเรือนพอดี

"สิงห์คำ มีอะไรหรือถึงมาหาข้าฯมืดค่ำ เช่นนี้" เจ้าเวียงฟ้าถามสิงห์คำ

"ก็มีเรื่องนะซิครับ เจ้าเวียงฟ้า"

สิงห์คำได้เล่าเรื่องที่คำปันได้แก้วแหวนทองคำสายสร้อยทองคำมีที่พลอยฝังอยู่เต็มไปหมด ซึ่งพ่อหมอขันแก้วได้นำขึ้นมาจากใต้น้ำตรงโคนต้นไม้ใหญ่บนดอนตาจวงหน้าวัดมุกขราม ชาวบ้านต่างเล่าลือกันทั่วไปว่าตรงนั้นเป็นที่ฝังสมบัติของเจ้านครศรีโคตรบูรณ์ ต่างเตรียมการ ที่จะลงไปงมหาสมบัติกันบ้าง คาดว่าพรุ่งนี้เช้าผู้คนจะหลั่งไหลกันมาทั่วสารทิศทีเดียว

คำบอกเล่าของสิงห์คำเจ้าเวียงฟ้าได้แต่ฟังอยู่เฉย ๆ โดยไม่ปริปากออกความคิดเห็นแต่อย่างไร พร้อมกับบอกสิงห์คำว่า

"มันเป็นกฎแห่งกรรม คนเราทุกคนเกิดมามีความโลภ ไม่บำรุงศาสนา มีกิเลสตัณหาคือความอยากได้ หากบุญเขาถึงจะได้สมบัตินั้น" แล้วเจ้าเวียงฟ้าก็ถามสิงห์คำว่าอยากจะได้เหมือนคนอื่นหรือเปล่า

"ต้องการเช่นกันครับ เจ้าเวียงฟ้า แต่อาจบุญไม่ถึง เช่นกัน"

"พรุ่งนี้จะไปทำบุญที่วัดถวายภัตตาหารเช้าแก่หลวงพ่อ หากสิงห์คำมีเวลาพอมาร่วมทำบุญด้วยก็แล้วกัน"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขันๆ กันๆ มันไป ตามเรื่อง

สรวลเสเฮฮา

ฉุย เห็น *ฉาย* มาเดินป้วนเปี้ยนอยู่แถวหน้าบ้านของตนจนค่ำมืด จึงร้องถามด้วยความสงสัยประสาเพื่อนสนิท

"เฮ้ย-เอ็งมาทำอะไรแถวบ้านข้าวะ"

"เรื่องของข้า"

"เฮ้ย ข้าไม่ได้จ้างเอ็งมาเป็นยามคอยเฝ้าหน้าบ้านข้านะโว้ย"

"ใช่ แต่พ่อข้าเขาให้ข้ามาคอยดูพ่อเอ็ง เพราะตอนนี้พ่อข้าเขากำลังอยู่กับแม่เอ็งในบ้านน่ะโว้ย"

กามาสาเส

โช้ย - เฮ้ย...ก้อง พี่สาวเอ็งเค้าสั่งข้าให้มาบอกเอ็งว่า ให้เอ็งไปบอกแม่เอ็งด้วยว่า คืนนี้เค้าจะกลับบ้านดึกหน่อย

ก้อง - เออ...ว่าแต่ว่าเอ็งไปเจอพี่สาวข้าที่ไหนวะ

โช้ย - ก็ในห้องนอนพี่ชายข้าน่ะโว้ย

เรื่องของคนตาบอด

คนตาบอดสองคนสนทนากัน ระหว่างรอคอยคนมาซื้อล็อตเตอรี่ด้วยความเงียบเหงา

"เมื่อคืนผมฝันเห็นนางฟ้าข้วย...สวย"

"ผมก็ฝันเห็นนางฟ้าเหมือนกัน...ไม่รู้ว่าคนเดียวกันรึเปล่า"

"ต้องคนเดียวกันแน่ ๆ เลย"

"ก็นางฟ้าคนนั้นเค้ามากระซิบบอกผมว่า เค้าไปเข้าฝันคุณแต่คุณไม่เห็นเค้า เค้าก็เลยมาเข้าฝันผม"

"แล้วคุณรู้ได้ไงว่านางฟ้าคนนั้นข้วย...สวย"

"ก็ผมลองเอามือคลำดู เชื่อได้เลยว่าต้องไม่เคยผ่านมือชายมาก่อน"

"ไม่หรอก...อย่างน้อยก็ผ่านมือผมมาคนหนึ่งละ"

คำถาม

- คุณหมอคะ หนูเพิ่งแต่งงานได้สองสามวันนี่เอง ก่อนแต่งงาน หนูเคยนอนกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นพ่อเลี้ยงหนูเองค่ะ แต่พอแต่งงานแล้วหนูก็ต้องนอนกับสามีหนู ซึ่งเป็นผู้ชายอีกคนหนึ่ง...หนูสงสัยและก็แปลกใจจังเลยค่ะว่า ทำไมสามีหนูเขาถึงได้นอนกับหนูแบบเดียวกับที่พ่อเลี้ยงหนูนอนกับหนูเป๊ะเลยคะ พ่อกับผัวนี่มันน่าจะมีอะไรไม่เหมือนกันบ้างนะคะ

- คุณหมอขา...เมื่อคืนวานซืนนี้หนูโชคดีจังเลย ที่ได้มีโอกาสหลับนอนกับคุณหมอ แต่คุณหมอคงไม่รู้ตัว เพราะเมามายไม่ได้สติ หนูต้องทำทุกอย่างให้คุณหมอเองทั้งหมด หนูเชื่อว่า คุณหมอคงอยากเห็นตอนที่คุณหมอหลับนอนกับหนู หนูจึงให้แฟนหนูถ่ายรูปเอาไว้ และส่งมาให้คุณหมอดูพร้อมจดหมายนี้แล้ว หนูกับสามีคิดกันไว้ว่า จะส่งรูปเหล่านี้ไปให้ภรรยาคุณหมอดูด้วย แต่ถ้าคุณหมอไม่ต้องการให้หนูส่งรูปไปให้เมียคุณหมอ คุณหมอก็ควรจะส่งเงินมาให้หนูกับแฟนหนูตามหมายเลขบัญชีที่แนบมานี้

หนึ่งแสนบาทสำหรับรูปสวย ๆ เหล่านี้ คุณหมอว่า

แพงไปมั้ยคะ

■ ■ ■

■ ค ำ ก ล่ า ว (ว่าด้วยเรื่องเมีย ๆ) ■

- มีเมียคนเดียว ก็ไม่ผิดอะไรกับมีทีวีอยู่เครื่องเดียวในบ้าน แต่มีทีวีเครื่องเดียว ก็ยังดีกว่ามีเมียคนเดียว เพราะถึงยังไง ๆ ทีวีมันก็ยังมีหลายช่องให้เลือก

□ □ □

- เมียหลวงของพวกเราทุกวันนี้ เจ้าหล่อนมักจะทำตัวเหมือนเทปคลาสเซ็ท และเทปวิดีโอที่หักเขี้ยวทิ้งแล้ว ก็เล่นได้อย่างเดียว... อัดไม่ได้

□ □ □

- หมองู ไม่จำเป็นต้องตายเพราะงูเสมอไป ผัว ก็ไม่จำเป็นต้องตายเพราะเมียเสมอไป แต่อาจจะตายเพราะน้องเมียก็ได้...ไม่แน่ดอกนาย

□ □ □

- ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่...ฉันใด เมียก็เห็นเขาบนหัวผัวได้...ฉันนั้น

□ □ □

- ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ เป็นเพศที่น่าทะนุถนอม ยกเว้น ผู้หญิงที่เป็นอีแก่หนังเหนียวขี้บ่น คนที่อยู่ที่บ้านเราเท่านั้น

■ ■ ■

■ ปู่เรา ■

เมื่อเจริญวัยพอที่ตั้งคำถามเอากับใครต่อใครได้คล่องปากแล้ว *ดุ๊ยดุ่ย* ก็ตั้งคำถามกับปู่ ผู้ให้ความรักและสนิทสนมกับพ่อหนูน้อยเป็นพิเศษ เรื่องที่ดุ๊ยดุ่ยซักถามล้วนเป็นเรื่องง่ายที่ตอบยากหรือต้องตอบยาว ทั้งสิ้น อย่างเช่นวันนี้

"ปู่ฮะ...ทำไมปู่ถึงเป็นทั้งปู่ทั้งตาล่ะฮะ ผมเรียกปู่ว่าปู่ แต่ไอ้ดู๊ดี้มันกลับเรียกปู่ว่าตา"

"พ่อของพ่อก็อต้องเรียกว่าปู่ ปู่เป็นพ่อของพ่อเอ็ง เอ็งก็ต้องเรียกปู่ว่าปู่ ตานั้นคือพ่อของแม่ ปู่เป็นพ่อของแม่ไอ้ดู๊ดี้ มันก็ต้องเรียกปู่ว่าตา"

"ผมอยากมีตามั่งจังเลย"

"ความจริงเอ็งก็มีนะ แต่พ่อของแม่เอ็งหรือตาของเอ็งน่ะ เขาตายไปแล้ว ถึงยังไงเอ็งก็ยังมียายอยู่นี่หว่า"

"ยายนี่เป็นเมียของตาใช่มั้ยฮะ"

"ใช่ ยายเป็นเมียของตา และตาก็เป็นผัวของยาย"

"ถ้าผมอยากให้ปู่เป็นตา ปู่ก็ต้องไปเป็นผัวยายสินะฮะ"

"ใช่ แต่ยายเอ็ง เค้าจะยอมรึเปล่าล่ะวะ"

■ ■ ■

■ ใครสอน ■

เพราะต้องขึ้นเขาลงห้วย ไปแจกข้าวของแก่เด็กนักเรียนผู้ยากจนในชนบทแห้งแล้งกันดารห่างไกล ไฉไลฉวี ผู้พลีแรงกายให้กับงานสังคมสงเคราะห์ จึงต้องมานอนให้สาวใช้วัยกำดัดหน้าใหม่คอยบีบคอยนวด

เพราะเห็นว่า เป็นผู้หญิงด้วยกัน ไฉไลฉวีจึงไม่นึกเอะใจสงสัยอะไร คงปล่อยให้สาวใช้ บีบเฟ้นเค้นคลึงทั่วเรือนร่างที่ยังเต่งตึง

"เธอนวดเก่งจังเลยนะแหวว" ปรือตาเปรยเสียงชมด้วยรู้สึกซ่านสยิว

"ค่ะ คุณนายถอดเสื้อผ้าดีมั้ยคะ แหววจะได้นวดให้ถนัดมือ คุณนายจะได้หายปวดเมื่อย สบายตัว"

แค่รับคำด้วยอาการพยักหน้า เพียงพริบตาไฉไลฉวีก็ล่อนจ้อนแผ่หรา นอนให้หวานแหววเค้นคลึงอย่างมีความสุข

"แหววเคยเป็นหมอนวดมาเหรอ"

"เปล่าค่ะ"

"แล้วไปเรียนมาจากไหน ใครสอนให้ถึงได้จับรู้จุดยังงี้"

"ไม่มีคนสอนหรอกค่ะ มีแต่คนสั่ง...แหววทำตามคำสั่งจนจำได้น่ะค่ะ"

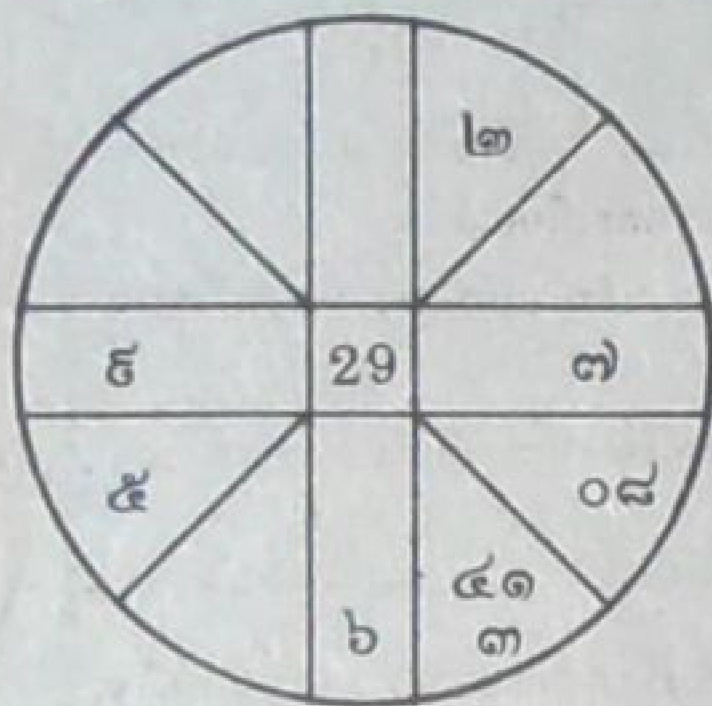
"คนสั่งนี่เก่งนะ - สั่งให้แหววรู้จุดเสียว ยายข้อยใช่มั้ยล่ะ"

"ไม่ใช่หรอกค่ะ แหววบอกไม่ได้หรอกค่ะ คุณผู้ชายสั่งไว้"

"หมายความว่า ไอ้แก่ของฉันมันมานอนแก้ผ้า แล้วสั่งให้แหววจับโน่นบีบนี่ของมันงั้นเรอะ"

"ไม่ใช่หรอกค่ะ...แหววไม่เคยนวดให้คุณผู้ชาย คุณผู้ชายเป็นคนนวดให้แหวว แล้วสั่งให้แหววนอนเฉย ๆ อย่างที่คุณนายนอนเฉย ๆ นี่แหละค่ะ"

■ ■ ■

ดวงบนดาว

■ ดวงดาวในรอบ 5-20 มกราคม มีดาวศุกร์เด่นอยู่ในราศีตุลย์ พอจะช่วยคลี่คลายปัญหาหนัก ๆ ให้ผ่อนคลายลงโดยทั่วหน้า■

พยากรณ์ในช่วง 5-20 มกราคม 35

◆ ราศีมังกร

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 16 ม.ค. - 12 ก.พ.

การเงิน ดาวการเงินช่วงนี้จะเป็นเงินที่ทำไว้ เป็นเงินเก่า ๆ ที่ตกค้าง เช่นเงินทวงหนี้ เงินได้จากมรดก จากหุ้นส่วน ค่าตอบแทนที่ยังไม่ได้รับ ถึงจะมีรายจ่ายสูงแต่รายได้ก็เข้ามาทันพอดี

ความรัก การขัดแย้งผิดใจกับคนรัก ช่วงนี้จะทำความเข้าใจกันได้ จะได้พบมิตรต่างเพศที่ถูกใจ การพบคนในช่วงนี้มักจะเป็นคนมีรูปร่างหน้าตาดี คิดจะขอความรักก็อย่ามัวชักช้า จังหวะนี้มีดาวช่วยหนุนคงไม่ผิดหวัง

การงาน การงาน ดาวศุกร์เข้าไปทำหน้าที่ได้เต็มที่ คิดจะเปลี่ยนงานโยกย้าย เปลี่ยนตำแหน่ง หรือคิดจะไปติดต่อเข้าทำงานช่วงนี้เหมาะกับเรื่องงานมาก สิ่งที่ควรจะระมัดระวังในช่วงนี้สำหรับชาวมังกร เรื่องเอกสารสัญญา จะเซ็นอะไรตรวจให้รอบคอบ

◆ ราศีกุมภ์

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 13 ก.พ. - 13 มี.ค.

การเงิน ช่วงนี้กำลังมาแรง น้ำขึ้นให้รีบตัก พอแรงแล้วก็จะแผ่วเบาลง คิดจะติดต่อหรือทำอะไรต้องรีบ ๆ เป็นพิเศษ เหมาะกับการทวงหนี้สิน ไม่ควรใจอ่อน จะได้เงินจากการชำระหนี้ เงินทองที่คิดว่าจะสูญก็จะได้กลับมา ด้านรายจ่ายต้องระวังการเสียเงินย้อนหลัง เช่นโดนภาษีย้อนหลัง เพื่อนเก่า ๆ มาขอยืมเงิน

ความรัก ความรักถึงจะมีความขัดแย้งก็ยังประคองไปได้ ไม่ล่มกลางทาง ฟื้นฟูความรักเก่า ๆ จะดีกว่า ของใหม่ ๆ คนใหม่ ๆ ไม่ค่อยจะจริงใจ ยังไม่ควรริเริ่มความรักใหม่ ๆ

การงาน การงานช่วงนี้ มีดาวอังคารเข้าไปรบกวน ควรทำงานด้วยความระมัดระวัง โดยเฉพาะด้านเอกสารงานที่ต้องรับผิดชอบโดยตรง อย่าไว้วางใจในบริวารมากนัก ความผิดพลาดเกิดขึ้นจะเกี่ยวกับลูกน้อง บริวาร

◆ ราศีมีน

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 14 มี.ค.-12 เม.ย.

การเงิน การเงินช่วงนี้รายรับรายจ่ายกำลังเดินแบบสูสีกันมาก โดยเฉพาะรับเงินกับมือซ้ายจ่ายมือขวา ด้านธุรกิจส่วนตัวรอจ่ายเงินหนัก ๆ อยู่ แต่ไม่ควรตกใจ การหมุนเงินยังคล่อง

ความรัก ช่วงนี้ในสมองจะยุ่งกับสับสน เรื่องของความรักจนเต็มไปทั้งสมอง แบบตัดสินใจลำบาก รักพี่เสียดายน้อง ความรักซ้อน ๆ ทำให้ยุ่งยากพอสมควร

การงาน งานช่วงนี้มีจังหวะฟลุ้ค ๆ คิดว่าจะต้องไม่ผ่านการประมูลงาน ก็จะผ่าน แบบคิดว่าไม่ได้ก็จะได้ คิดว่าจะต้องล้มก็แก้ไปได้ เป็นช่วงของการแก้ไขปัญหาของงาน โดยอาศัยความฟลุ้ค

◆ ราศีเมษ

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 13 เม.ย.-13 พ.ค.

การเงิน ดาวการเงินกำลังเล็งมาที่ชาวราศีเมษโดยตรง เป็นช่วงที่จะได้รับความสำเร็จ สดชื่น พอใจในเรื่องของการเงิน เงินที่ได้มาในช่วงนี้ก็ไม่ได้เก็บแน่นอน ซื้อของสวย ๆ งาม ๆ ซื้อความสุข

ความรัก ความสดชื่นเรื่องความรักก็เหมือน ๆ ความสดชื่นเรื่องการเงินจะได้ของขวัญถูกใจจากคนรัก จากคู่ครอง มีโอกาสได้ไปท่องเที่ยวสถานที่สวยงาม

การงาน งานยังเหนียวแน่นเหมือนเดิม ยังไม่ควรคิดเปลี่ยนงานในช่วงนี้ งานเก่ากำลังจะได้รับความสำเร็จ จะได้เลื่อนหน้าที่การงาน เลื่อนตำแหน่ง

◆ ราศีพฤษภ

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 14 พ.ค. - 13 มิ.ย.

การเงิน รายจ่ายรออยู่หลายเรื่องที่จะต้องจ่าย เจ้าหนี้ก็ไม่ค่อยจะผ่อนผัน คนที่เป็นหนี้เราก็ทวงไม่ได้ สมองช่วงนี้ค่อนข้างจะยุ่งเรื่องการเงินโดยตรง ค่อย ๆ แก้ไปทีละเรื่อง

ความรัก มีปากเสียงขัดแย้งรุนแรงหน่อย อย่าใช้อารมณ์ถึงกับเกิดการต่อสู้ด้วยกำลังร่างกาย ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันโดยเฉพาะในวันที่ 9-12 ธันวาคม

การงาน งานเก่า ๆ ยังมีประโยชน์อย่าเพิ่งคิดเปลี่ยนแปลง อดทนรออีกเล็กน้อยก็จะได้รับผลประโยชน์ การติดต่องาน หรือจะแก้ไขปัญหาเรื่องงาน วันที่ 13-15 ธันวาคม จะราบรื่น

♦ ราศีเมถุน

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 15 มิ.ย.-14 ก.ค.

การเงิน เป็นช่วงที่การเงินถูกจ่ายออกไปมากจนจะหมุนไม่ค่อยทัน ต้องพยายามจัดระบบการเงินให้ดีหน่อย อย่าตามใจตนเองมากแบบซื้อทุกอย่างที่ขวางหน้า เงินจะหมุนไม่ทัน เช็คจะไม่ผ่าน ทำให้เสียชื่อและเสียเครดิต

ความรัก ด้านความรักยังมีโอกาสฟลุ้ค ๆ คิดว่าจะถูกปฏิเสธเรื่องการแต่งงาน หรือการขอความรัก แต่กลับได้ผล หรือเกิดขัดแย้งกับคู่ครองและคนรัก คิดว่าไม่มีทางที่จะปรับความเข้าใจกันได้แล้ว แต่ก็ปรับกันได้

การงาน เพื่อนฝูง และผู้ใหญ่ยังให้ความช่วยเหลือ คิดจะไปขอความร่วมมือ ขอความช่วยเหลือก็รีบ ๆ ขอเสียในช่วงนี้ การลงทุนเข้าหุ้นส่วนไว้กับเพื่อนฝูง จะได้รับเงินปันผลเป็นที่น่าพอใจ

♦ ราศีกรกฎ

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 15 ก.ค.-16 ส.ค.

การเงิน ช่วงนี้รายจ่ายสูงซื้อของชิ้นใหญ่ ๆ ใช้เงินมาก แต่ก็ได้มาเป็นสิ่งของที่เราพอใจมาก จะเรียกว่าจ่ายเงินด้วยความพอใจและด้วยความมีเหตุผล ใช้เงินทุกประเภท จ่ายแล้วก็ยังมีเงินรอจ่อคิวที่จะเข้ามา

ความรัก ดาวความรักก็เป็นดาวเจ้าเก่า คนเก่า ยังมีความมั่นคงอย่างเหนียวแน่น ถ้าจะมีรักใหม่ ก็เลือกคนสูงอายุกว่าเราหลาย ๆ ปี เข้าไว้ก็แล้วกัน เป็นจังหวะที่ถูกโฉลกกับคนประเภทนี้

การงาน ดาวการงานก็มีปัญหาหน่อย แต่ถ้าแก้งานช่วงนี้ได้ จะได้รับคำชมเชยจากผู้ใหญ่ จากหัวหน้า เป็นการแก้ไขปัญหาของงานอย่างมีผลงานสูง ได้ประโยชน์ในโอกาสหน้า

♦ ราศีสิงห์

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 17 ส.ค.-16 ก.ย.

การเงิน ดาวใหญ่ยังโคจรอยู่ในจุดการเงินช่วงนี้ต้องรีบ ๆ จัดการด้านการเงินอย่ามัวเฉื่อยชา รีบ ๆ จัด รีบ ๆ ทำอะไรที่เกี่ยวกับเรื่องของการเงิน คิดจะเจรจาขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ก็รีบขอ

ความรัก ช่วงนี้ด้านความรัก เฉื่อยชาไปหน่อย สมองมีแต่คิดเรื่องการติดต่อ ทางด้านการเงินไม่ค่อยเผื่อมาถึงความรัก หาเวลาที่จะไปคุยกับคนรักก็แทบจะไม่มีเวลา ก็อย่าปล่อยจนนานเกินไป สละเวลาบ้าง

การงาน ด้านการงาน ช่วงนี้สบายใจขึ้นมาก งานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี หลังจากที่ได้เคร่งเครียดมาแล้ว พอมาถึงช่วงนี้ก็ผ่านไปได้ดีเกินคาด ผลงานเป็นที่พอใจ

♦ ราศีกันย์

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 17 ก.ย.-16 ต.ค.

การเงิน จังหวะการเงินช่วงนี้ดี มีดาวศุกร์เข้าไปช่วยพอดี ทำให้รู้สึกเบาใจขึ้นมาก โอกาสที่จะได้เงินช่วงนี้มีจังหวะดี เงินที่หวังและกำลังรอคอยก็จะได้ตามเป้าหมาย มีรายจ่ายบ้างแต่ก็ไม่กระทบกระเทือน

ความรัก ด้านความรักยังเป็นปกติ หมายถึงความรักหรือคู่ครองยังไม่มีจุดขัดแย้ง จะคบเพื่อนต่างเพศระยะนี้ก็ยังคบและเลือกได้ผู้ใหญ่ยังสนับสนุน

การงาน งานระยะนี้มากจนทำไม่ทัน เกิดความสับสน งานรายได้ดีบ้างไม่ดีบ้าง งานประจำงานจรยุ่งไปหมด คงต้องตั้งสติกันหน่อย ไม่ลุกลนเกินไปก็พอจะได้ผลด้านการงาน

♦ ราศีตุลย์

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 17 ต.ค.-15 พ.ย.

การเงิน จุดการเงินยุ่ง ๆ ขัดสนลำบาก มีแต่ทางใช้เงิน เจ้าหนี้รวมกันทวงเงิน แต่ยังดียังมีดาวอังคารเป็นกำลังต่อสู้แก้ปัญหาโดยหมุนเงินเข้ามาได้ทันเวลา

ความรัก ยุ่ง ๆ พอกับเรื่องการเงิน คนที่มีคู่ มีครอบครัว ทางด้านคู่ ด้านครอบครัวก็ช่วยกันใช้เงินมากกว่าช่วยกันหาเงิน มีคนรัก ๆ ก็ทวงของขวัญ รบเร้าให้ซื้อฝากมากกว่าจะได้เรา

การงาน การงาน เป็นช่วงที่ได้ทำงานนอกสถานที่ มีการเดินทางบ่อย ก็ช่วยผ่อนคลายไปได้มาก นอกจากเดินในประเทศแล้วยังมีดาวเกตุหนุนให้เดินต่างประเทศด้วย

♦ ราศีพิจิก

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 16 พ.ย.-15 ธ.ค.

การเงิน การหมุนเงินยังคล่อง โอกาสฟลุ้ค ๆ ทางด้านการงาน โชคลาภมีโอกาสสูงมาก มีปัญหาด้านการเงิน จะเคลียร์ไปได้ คิดจะหาเงินโดยใช้เครดิตก็คล่องตัว

ความรัก ดาวคู่จะยุ่งหน่อย มีเพศตรงข้ามมาสนใจมากเกินไป ทำให้เกิดความสับสน ยังไม่ควรจะตัดสินใจเลือกใครคบ ๆ ไปก่อนจะได้ไม่ผิดพลาด

การงาน ผู้ใหญ่ยังให้การสนับสนุน และจะให้มากเป็นพิเศษ เฉพาะในช่วงนี้ ต้องพยายามเข้าหาผู้ใหญ่ คิดจะให้ช่วยเหลือด้านการงานก็ต้องรีบ ๆ เจรจา

♦ ราศีธนู

ผู้ที่เกิดระหว่างวันที่ 16 ธ.ค.-15 ม.ค.

การเงิน การเงินช่วงนี้จะต้องนำเอาเงินเก่าเก็บออกมาใช้ แต่ก็จะไม่มีการกระทบกระเทือนอะไรมากนัก ยังจะได้เงินย้อนหลังดอกเบี้ยทบต้นเข้ามาแทน

ความรัก ช่วงนี้ออกสังคมคบเพื่อนต่างเพศมากหน้าหลายตา อย่าเป็นนักรักมากเกินไป จะทำให้เกิดความเดือดร้อนเบรก ๆ ไว้บ้างพอหอมปากหอมคอ

การงาน ด้านการงานยังแก้ไม่ค่อยตก ต้องออกแรงหน่อย งานที่คั่งค้างทับถม มาตั้งแต่ต้นปียังเคลียร์ไม่ออก ต้องตั้งสติกันหน่อย ขอความร่วมมือจากลูกน้องให้ช่วยก็พอจะสะสางไปได้

เจาะดวง เอามาดู

★ คุณปราโมทย์ สกลนคร

"ผมมีเรื่องเกี่ยวกับโชคชะตาที่อยากจะถามคุณดังนี้... ผมเกิดวันเสาร์ที่ 7 เมษายน 2516 เวลา 04.30 น. จังหวัดนครพนม คือผมอยากทราบว่าอาชีพของผมควรเป็นอาชีพอะไรจึงจะมีความก้าวหน้าดี ปัจจุบันกำลังเรียนอยู่วิทยาลัยเทคนิคครับ และเนื้อคู่ของผมนั้น จะเป็นคนนิสัยอย่างไร เกิดวันไหน แล้วพบกันหรือยังครับ เป็นคนภาคไหน ทั้งหมดนี้เป็นคำถามที่ผมอยากถาม..."

นั่น เป็นจดหมายที่เขียนมารวบรัดดี *'ศรีภัทร'* จึงนำมาลงเป็นตัวอย่าง สำหรับดวงชะตาปรากฏดังแสดงไว้แล้ว

ปราโมทย์ สกลนคร
7 เมษายน 2516
เสาร์ 04.30 น.
ลัคนา (ส) ราศีกุมภ์
27 องศา ธาตุลม

คุณปราโมทย์ เป็นชาวราศีมีน มีสัญลักษณ์ปลาคู่ ชีวิตไม่โลดโผน ใจบุญดี แต่ค่อนข้างใจอ่อนไปหน่อย ระวังความคิดประเภทสองคลอง หรือทำนองรักพี่เสียดายน้องอะไรนี่แหละ ราศีกำเนิดเป็นแหล่งรวมธาตุน้ำ จึงต้องรู้จักกลั่นกรองบ้าง อย่าแล้งน้ำใจก็แล้วกัน จะเข้ากับใครย่อมได้ครับ

ลัคนา(ส)ตกฟากตรงราศีกุมภ์มีดาวกุมชะตาดวงหนึ่งคือพุธ (๔) ส่งอิทธิพลให้เป็นคนมีความคิดความอ่านหลากหลายดี แต่สำหรับดวงคุณปราโมทย์ มีที่ต้องระวังคืออย่าเข้าข้างตัวเองนัก ดาวอาทิตย์(๑)นำหน้าแม้เกิดมาด้อย ก็สามารถไปได้ดีต่างบ้านต่างเมือง มีตัวศรีตัวโชคสถิตย์ร่วม คือดาวศุกร์(๖) พลังสูงยิ่งบอกว่าต่อไปชีวิตรุ่งเรืองแน่ ระวังมีหอบหืดเป็นโรคประจำตัวนะครับ เฉพาะอย่างยิ่งระวังถูกพิษสุนัขพิษแมวกัดข่วนจะแพ้มาก ๆ

ในดวงกำเนิด(ชะตา) เรือนทรัพย์เด่น ภายหน้าร่ำรวยประกอบกับคุณเอง ก็รู้จักใช้รู้จักจ่าย ข้อสำคัญอย่าขี้เหนียวเป็นใช้ได้ ชะตาดีกว่าพี่น้องครับ

อาชีพ-ตามลักษณะดวงไม่ยืนที่ มักมีการเปลี่ยนแปลง แม้วิชาที่เรียนไว้ก็จะใช้ไม่ตลอด ความคิดที่ก้าวหน้าเป็นเหตุผลักดัน คุณมีความคิดพลิกแพลงซิกแซ็กเข้าท่าทีเดียว ลองเรียนวิชากฎหมายจากมหาวิทยาลัยเปิดไว้บ้างถือเป็นวิชาเสริม มีโอกาสอยู่ในแวดวงการเมือง-นี่บอกไว้ล่วงหน้า (แนะแนว)

อาชีพตามวิชาที่เรียนเป็นจุดเริ่มต้น ชะตาได้อาทิตย์(๑)จันทร์ (๒) เด่น จะเข้าทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจก็เหมาะ คือเป็นข้าราชการก็ก้าวหน้าพักหนึ่ง คงจะต้องเป็นครูก่อนก็ได้ หรือประกอบอาชีพอิสระค้า ๆ ขาย ๆ ขนส่งบริการ ทำได้เหมือนกัน อย่าลืมดวงเปลี่ยนอาชีพนะฮะ

มาเรื่องเนื้อคู่-คุณปราโมทย์ คงหนีคู่แก่กว่าไม่พ้น เป็นคนภาคไหนไม่สำคัญ ให้สังเกตเวลาพบคู่แท้ จะพบพร้อม ๆ กันสองคน ที่ไม่แท้นั้นพบแล้วพบอีก ดวงคุณนี้เข้าเกณฑ์ดวงร้างคู่ หรือบางทีจะไร้คู่(ก็ได้)ไปเจอตอนเลยวัยหนุ่มไฟแรงไปแล้ว... คุณก็ติดนิสัยเลือกมาก-ยากนานอยู่เหมือนกันนะครับ ศรีภัทร-อยากกระซิบว่า เจอแม่ม่ายทรงเครื่อง อย่าหลีกเลี่ยงเสียเล่า

โธ่เอ๊ย...คุณก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะเลย ผมพูดเจาะเสียกว้าง ขอให้ถือว่าชี้ทางชีวิตให้ล่วงหน้านะฮะ ขณะนี้อายุ 18-19 ครับพบคู่แล้วอยู่ในวงการเดียวกัน เป็นคนภาคเหนือหรือตะวันออกเฉียงเหนือ เธอฐานะดีด้วย มีนิสัยรักศิลปะหรือวรรณกรรมพอสมควรทีเดียว แต่พอจบการเรียนแล้ว ต่างคนต่างไปคนละทิศ แม้นได้เสียกันก็ให้มีอันแยกทางกัน พูดง่าย ๆ ว่ายกแรกล้มเหลว ผิดพลาดคลาดแคล้ว อย่ามุ่งจนเกินไป ขอให้ย้อนไปดูคำพยากรณ์ตอนต้นแล้วคิดแยกแยะหรือตั้งข้อสังเกตไว้ คู่เป็นเกิดวันจันทร์หรือพุธ มิฉะนั้นก็วันศุกร์ คุณมีเกณฑ์พบคู่ไปถึงอายุ 20-21 ค่อย ๆ ศึกษา อย่าเล่นกับความหนุ่ม--เอดส์จะถามหา!

ศรีภัทร เพชรภูมิ

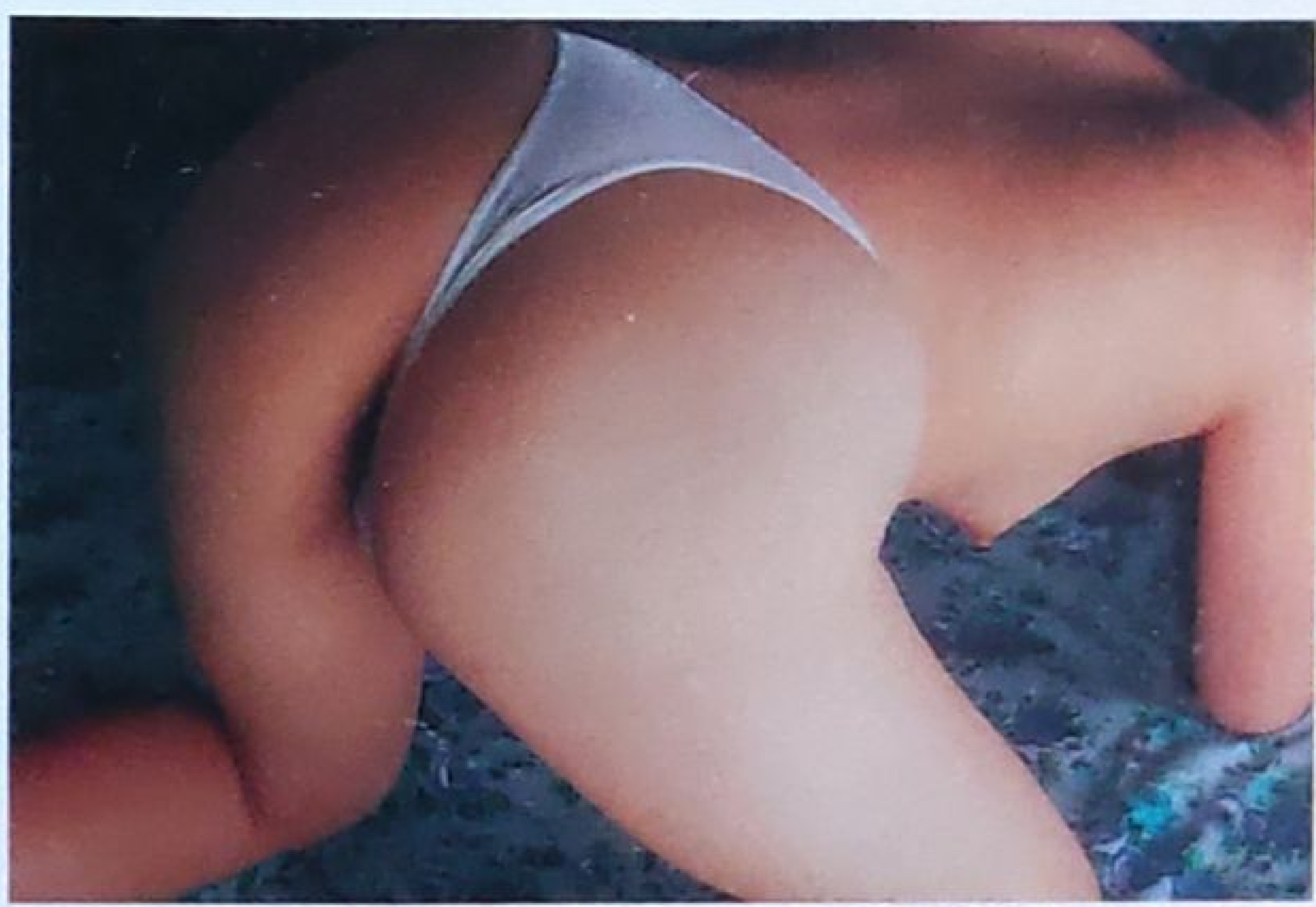
บัตรเจาะดวง เอามาดู เพ็ญพักตร์ 94

เจาะเปลือกสาวญี่ปุ่น

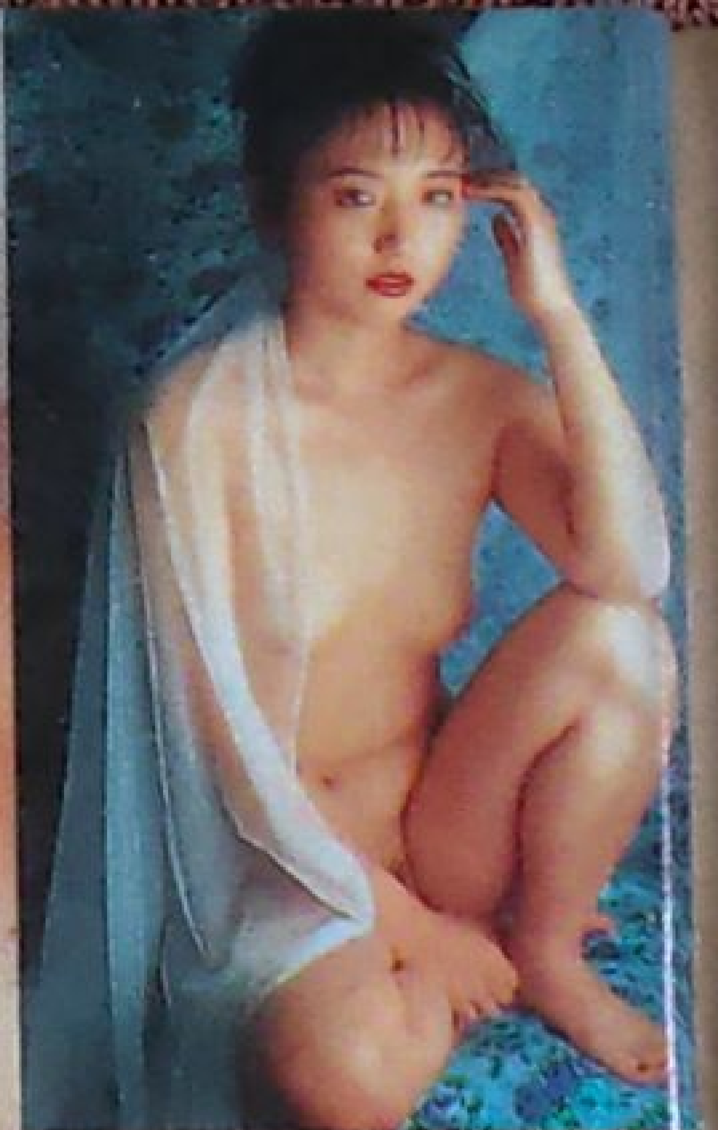

やさかまいこ♥'72年1月2日生まれ T165 B83・W58・H85 B型 芸者ページでも大活躍中の麻衣子ちゃん。最近はビデオのレンタル店回りで全国をマタにかけて飛びまわっている。お陰で大好きなカラオケができないのがちょっぴり不満とか。第3弾ビデオ「愛の蜜出し濡れ日記」(メディアステーション)も見てくださいね//

麻衣子

เจาะเปลือก สาวญี่ปุ่น

เรื่องราวของสาวผิวหยวก ไมโกะ ฮายาซากะ

เรื่องราวชีวิตของไมโกะน่ะหรือคะ--ก็คงจะเหมือนกับชีวิตของหญิงสาววัยที่เพิ่งเป็นสาวเต็มตัวของชาวญี่ปุ่นทั่ว ๆ ละมั้ง เพราะจะให้ฉีกรูปแบบออกไปจากคนอื่น ๆ นักคงเป็นไปไม่ได้

ไมโกะ เกิดเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1972 สัดส่วน 34-25-37 สูง 161 ซม.หนักถึง 51 กก. หากมองดูโดยรวม ๆ แล้วอาจรู้สึกว่า...ไมโกะอวบและเจ้าเนื้อไปหน่อยนะ แต่ก็มีเพื่อน ๆ หลายคนเหมือนกันบอกว่า...หุ่นแบบนี้น่ะเหมาะสมกับหน้าตาและลักษณะของไมโกะดีแล้ว

ชีวิตในวัยสาวในแต่ละวันของไมโกะ ตื่นเช้าขึ้นมาก็อาบน้ำ-แต่งตัว-ไปโรงเรียน ระหว่างอยู่ในโรงเรียน ก็เรียนบ้าง-เล่นบ้าง-คุยบ้าง ไปตามเรื่องตามราว โดยส่วนใหญ่แล้ว เรื่องที่คุยกันระหว่างสาว ๆ คงหลีกหนีเรื่องหนุ่ม ๆ เรื่องเที่ยวไม่พ้น--หลังเลิกเรียนตอนเย็นไมโกะต้องอยู่ซ้อมเชียร์ลีดเดอร์ ให้กับชมรมเชียร์ของโรงเรียน การเป็นเชียร์ลีดเดอร์ของโรงเรียนนี่ก็ทำให้เราเด่นขึ้นมาในสายตาของคนอื่นได้นะ...ในตู้เก็บของที่เป็นของไมโกะ เวลาเปิดออกที...จดหมายเต็มไปหมดเลย

พอกลับมาถึงบ้าน สิ่งแรกที่ไมโกะต้องทำคือ อาบน้ำชำระล้างคราบเหงื่อไคล เสร็จเรียบร้อยแล้วก็มานอนดูทีวี-วิดีโอ ไม่ก็นอนฟังเพลง แต่ถ้าวันไหนมีวงดนตรีดี ๆ เปิดงานแสดงคอนเสิร์ตละก็...ไมโกะไม่เคยพลาด

ก่อนนอน ไมโกะจะใช้เวลาอยู่หน้ากระจกมากเป็นพิเศษสักหน่อย...แล้วถ้าหากคืนไหนไมโกะเกิดความรู้สึกอยากปลดปล่อยอารมณ์ละก็ กว่าจะหลับลง...คงกินเวลามากกว่าปรกติ

คุณว่า...ชีวิตในแต่ละวันของไมโกะเป็นไงบ้างล่ะ?

คุยกับเพ็ญพักตร์

โดย : นพดล รณชัย

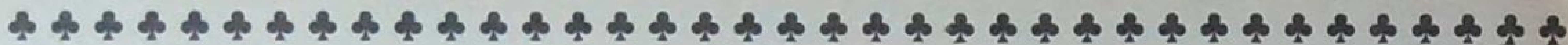
มีจดหมายของคุณผู้อ่านมากมายค้างอยู่ในตะกร้า ผมเองพยายามเร่งตอบให้อย่างเต็มที่แล้ว โดยพยายามเลือกจดหมายของคุณผู้อ่านที่คิดว่ามี ประโยชน์ต่อส่วนรวมมากที่สุดมาตอบก่อน.. จากนั้นจึงค่อย ๆ ทะยอยตอบจดหมายฉบับอื่นต่อไป เพราะฉะนั้นถ้าหากจดหมายของคุณได้รับการตอบล่าช้าไปบ้าง..ก็อย่าถือโทษโกรธกันเลยนะ

แม้ว่า..จดหมายของบางท่านจะไม่ได้รับการตีพิมพ์..แต่เชื่อเถอะว่าผมอ่านทุกฉบับ

★ สวัสดีครับ

ก่อนอื่นก็ขอทักทายกันก่อน เพราะเพิ่งจะติดตาม *เพ็ญพักตร์ ฉบับที่ 88* เป็นฉบับแรก และจะติดตามไปเรื่อย ๆ เท่าที่สถานะทางการเงินจะอำนวย ส่วนจดหมายฉบับนี้ผมมีข้อ

เสนอแนะและคำถามเล็กน้อยดังนี้

1. ไม่ทราบว่ามีบริการสั่งหนังสือ *เพ็ญพักตร์* ย้อนหลังได้หรือไม่? และเสียค่าบริการจัดส่งหรือไม่อย่างไร?

หนังสือฉบับเก่า ๆ ของเพ็ญพักตร์ นั้น บอกตรง ๆ ว่าหายากมาก แม้แต่ที่บริษัทเองก็มีเก็บไว้เป็นตัวอย่างเพียง 2 หรือ 3 ฉบับเท่านั้น ยิ่งถ้าเป็นฉบับเก่ามาก ๆ ด้วยแล้ว..เลิกคุยกันไปเลย แต่ถ้าเป็นเล่มที่ย้อนไปไม่มาก..ถ้ามีนักอ่านสั่งซื้อเข้ามาแล้วทางเรามี ก็จะจัดส่งไปให้ แต่ถ้าไม่มีก็ต้องส่งเงินคืนกลับไป

2. กับ นางแบบเพ็ญพักตร์ ควรบอกที่อยู่เป็นการส่วนตัวให้ทราบบ้าง

ปัจจุบันนี้ ถ้าหากนางแบบคนไหนต้องการให้เราลงเบอร์โทรศัพท์ที่อยู่ หรือที่ทำงาน เราก็ยินดีลงให้..ดังที่คุณจะเห็นได้จากหน้าคอลัมน์ 2 นาทีกับสาวเพ็ญพักตร์ หรือ บันทึกสาวเพ็ญพักตร์ ในปัจจุบันนี้ รูปแบบของนางแบบได้เปลี่ยนแปลงไปหลายรูปแบบ บางคนมีสังกัดเป็นคนจัดการเรื่องต่าง ๆ ให้เสร็จสรรพ เพราะฉะนั้นใครที่สนใจอยากคุยกับนางแบบของเพ็ญพักตร์ อะก็..ต้องสังเกตเอาเองว่า เธอ หรือสังกัดของเธอเปิดโอกาสให้หรือเปล่า

3. สำหรับ *คุยกับเพ็ญพักตร์* ควรจะเป็นการตอบคำถามหรือตอบข้อข้องใจที่ต่อท้ายกันไปเลย ไม่ควรจะแยก *คำถาม* กับ *คำตอบ* เพราะไม่สะดวกในการอ่าน

การเขียนจดหมาย หรือการตอบจดหมายของคนแต่ละคนนั้นบางทีก็ไม่เหมือนกัน บางคนชอบเขียนอย่างงั้น-บางคนชอบเขียนอย่างงี้ เพราะฉะนั้นรูปแบบหรือสไตล์แต่ละคนจะไม่ตรงกันนัก การตอบจดหมายของผมนั้น เน้นการตอบเป็นหลัก โดยอยากให้คุณ ๆ ได้เข้าใจง่าย อ่านสะดวก แต่ถ้านักอ่านบางท่าน อย่างเช่นคุณ ต้องการให้ตอบแบบไหน.. ผมก็ยินดีตอบแบบนั้น

4. บัตรสั่งภาพนางแบบ ตลอดจนสินค้าอื่น ๆ สามารถเขียนขึ้นใหม่ได้หรือไม่? เพราะผมไม่อยากตัดหนังสือ

ในหนังสือแต่ละฉบับในเครือ เพ็ญพักตร์ ตรงบัตรสั่งภาพชุดพิเศษ หรือบัตรสั่งสินค้าต่าง ๆ เราจะมี หมายเหตุ ไว้เสมอว่า.. ถ้าหากว่านักอ่านไม่ต้องการจะตัดบัตรสั่ง สามารถใช้วิธีถ่ายเอกสาร หรือว่าคัดลอกรายละเอียดเขียนมาสั่งได้--ผมเองก็เป็นคนประเภทชอบเก็บหนังสือให้อยู่ในสภาพที่ดีคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นผมจึงสนับสนุนการไม่ตัดหนังสือ..ถ้าหากว่าสะดวกและไม่ต้องเสียของที่เราชื่นชอบ

5. ท้ายที่สุดนี้ ขอให้คณะผู้จัดทำ *เพ็ญพักตร์* ทุกท่านมีความสุขมาก ๆ

ดินแดง/กรุงเทพฯ

ขอบคุณมากครับสำหรับคำอวยพรของคุณ

น พ ด ล

★ถึงคุณคมกริช

ก่อนอื่นผมและเพื่อนอีกหลายคน เป็นกลุ่มหนึ่งที่ติดตามหนังสือในความรับผิดชอบของคุณรณชัย คือ *เพ็ญพักตร์ รายปักษ์, เพ็ญพักตร์มินิ* และ *วิดีโอโชว์* มาพอสมควร ส่วนหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่มีแนวเดียวกับของคุณ ผมไม่ได้ให้ความสนใจเหมือนอย่างที่คนทำหนังสืออย่างพวกคุณว่า เป็นหนังสือดีหัวเข้าบ้าน

ผมยอมรับว่า หนังสือที่กลุ่มของคุณทำมานั้น อาจจะเรียกได้ว่า *'ดีที่สุด'* ขณะนี้ ในการสั่งซื้อของทางปณ.นั้น ผมมีความรู้สึกที่ไม่ดีมาตั้งแต่การสั่งซื้อภาพลับเฉพาะจากหนังสือฉบับอื่น ตอนโฆษณาก็ว่า ดีอย่างนั้น ชัดอย่างนี้ ดีจริง ๆ พอผมสั่งมาปรากฏว่า ภาพนั้นแย่มาก ๆ ไม่เหมือนกับที่ลงในหนังสือ การจัดแสงเงาเหมือนกับใช้ช่างภาพคนละคนกับที่ถ่ายลงในหนังสือ ขอย้ำว่า.. แย่จริง ๆ ส่วนภาพลับเฉพาะของทาง *เพ็ญพักตร์* ผมไม่ขอพูดถึง เพราะไม่เคยสั่ง กลัวจะทำให้เสียความรู้สึก..แล้วจะพลอยไปถึงหนังสือด้วย

เมื่อปลายเดือนมิถุนายนนี้ ผมตัดสินใจสั่งซื้อ *วิดีโอ* เรื่อง *ทีเด็ด* ที่ *คมกริช* แนะนำว่าเป็นหนังระดับดีเด่น เพื่อที่ผมจะได้ลบความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการสั่งซื้อวิดีโอทางปณ. เนื่องจากผมเคยสั่งซื้อที่อื่นที่อวดสรรพคุณเลิศเลอ ภาพสีคมชัดอัดจากเลเซอร์ดิสก์ แล้วสุดท้ายวิดีโอที่ว่าดี ๆ ก็ห่วยจริง ๆ

ในที่สุดวิดีโอ ที่คมกริช แนะนำก็ส่งมาถึงมือผม แรก ๆ ผมทำใจไว้แล้วสำหรับหนังไทยไทยเรื่อง *หนึ่งสัปดาห์* ถ้าไม่ประทับใจก็ขอให้หนังญี่ปุ่นสะใจหน่อยเถอะ--พอผมเปิดดูเรื่อง หนึ่งสัปดาห์ นี่มันอะไรกัน หนังที่ออกตัวไว้ก่อนว่ามันดิบ ๆ หน่อย แต่แท้จริงมันเละเทะเหลว-ผมขอพูดถึงช่วงที่คุณทรายเธอแสดง ส่วนช่วงอื่น ๆ แสงสีดูเหลือง ๆ ดิบ ๆ แต่ก็ยังชัด ช่วงของคุณทรายแสดง ปรากฏว่า ภาพไม่มีความชัดเลย ถ้าผมไม่ได้อ่านรายละเอียดมาก่อน ก็คงจะไม่รู้ว่าเป็นคุณทราย แถมสีก็เดี๋ยวขาว ๆ ดำ ๆ เหลือง ๆ ภาพกระโดด ๆ ดูคุณทรายยังแสดงไม่จบ ผมก็เสียอารมณ์ไปแล้วนี่หรือหนังดีเด่น

มาดูหนังญี่ปุ่นต่อ กะว่าคงทำให้อารมณ์ของผมดีขึ้นและประทับใจ ปรากฏว่า ไม่ได้มีส่วนช่วยชดเชยต่อหนังเรื่องแรกได้เลย สีสันยังคงซีด ๆ

♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣

เหมือนเดิม นางเอก คิมิโกะ ที่ว่ากำลังเป็นเซ็กซ์บอมบ์เบอร์ 1 อยู่ ถามหน่อยเถอะครับ.. กำลังดังอยู่ใน พ.ศ.ไหน? ถึงดังจริงก็คงไม่ใช่จากวิดีโอเรื่องนี้แน่

ที่เขียนมาทั้งหมดก็เพราะยังมีใจรักอยู่ สุดท้ายขอถาม คุณคมกริช ว่า หนังระดับนี้ที่คุณดูแล้วบอกว่าดีเด่นน่าเก็บไว้จริงหรือครับ? หรือว่าคุณต้องทำธุรกิจแบบนี้จึงจะอยู่รอด

ใ ก ล้ ห ม ด ล า น

จดหมายฉบับนี้ คมกริช นำมาให้ผมได้อ่านค่อนข้างจะนานแล้ว.. แต่ผมเองไม่มีโอกาสสักที จนกระทั่งคราวนี้ ก่อนจะตอบจดหมายของคุณ ผมได้หยิบ เพ็ญพักตร์ ฉบับใหญ่ รายปักษ์ ฉบับที่ 81 มาเปิดอ่านดูตรง คอลัมน์หนังเด็ด อย่างละเอียด..จึงทำให้ผมเข้าใจถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

ผมเองไม่ปฏิเสธว่า การจำหน่ายรูปภาพ และการจำหน่ายหนังวิดีโอ หรือสินค้าพิเศษต่าง ๆ นั้นสามารถสร้างรายได้ให้กับเรา แต่นั่นไม่ใช่จุดหลักของรายได้ที่เราต้องการ เพราะจุดหลักจริง ๆ คือการทำหนังสือทุก ๆ เล่มให้ขายดีและมีกำไร จนสามารถยืนอยู่ได้อย่างมั่นคง ในขณะเดียวกัน เมื่อยืนได้แล้ว ก็ต้องหันไปมองด้วยว่า.. เราควรจะตอบแทนสิ่งใดให้แก่นักอ่านผู้มีอุปการะคุณบ้าง และเราก็สรุปได้ว่า..เราจะมอบคุณภาพและคุณค่าที่ดีให้แก่นักอ่านยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การนำเสนอหนังวิดีโอใน หนังเด็ด นั้น มากมายหลายเรื่องทีเดียวที่เรานำมาเสนอแก่นักอ่านแทบทุกเรื่องไม่ค่อยมีข้อผิดพลาดเลย และโดยส่วนใหญ่แล้ว ความดีเด่นของหนังฝรั่ง กับหนังเอเชีย นั้น เราก็มักจะเน้นกันเสมอว่า.. ไม่เหมือนกัน และไม่สามารถเอาไปเทียบกันได้ ความคมชัดของภาพและเสียงในด้านหนังฝรั่งจะเป็นอีกระดับหนึ่ง ซึ่งความคมชัดของภาพและเสียงในหนังเอเชียไม่สามารถเทียบขั้นได้--ในจุดของหนังวิดีโอม้วน 'ทีเด็ด' นั้น โดยส่วนใหญ่แล้ว คมกริช จะเน้นให้เห็นถึงความน่าสนใจในแง่ของดาราสาว ที่นำแสดงของหนังที่บรรจุอยู่ในม้วนทั้ง 2 เรื่องเป็นหลัก ทั้งยังอธิบายว่าคุณภาพของภาพที่จะได้ออกมาเป็นอย่างไร?

นักดูหนังที่ติดตามกันเป็นประจำจะทราบได้เลยว่า ความคมชัดด้านเสียงและภาพของหนังฝรั่งนั้น..เขาควรพึงพอใจเต็มที่ในระดับไหน และถ้าเป็นหนังเอเชียเขาควรพึงพอใจในระดับไหน หนังแทบทุกเรื่องของ เพ็ญพักตร์, เพ็ญพักตร์มินิ และ วิดีโอ โชว์ โดยส่วนใหญ่เราใช้มาสเตอร์เทปจากต่างประเทศแท้ ๆ หากมีการขัดข้องใด ๆ ก็อาจเกิดขึ้นจากระบบที่อัดบ้างเล็กน้อย ซึ่งปัญหาในลักษณะนี้ผู้ซื้อสามารถส่งมาเปลี่ยนเอาม้วนที่สมบูรณ์ไปใหม่ได้ ดังที่เราได้บริการแก่นักอ่านอยู่ตลอดเวลา แม้แต่หนังม้วน 'ทีเด็ด' เอง เมื่อคุณภาพตัวแม่ (มาสเตอร์เทป) ที่มีอยู่แย่ลง..เราก็จัดเปลี่ยนตัวใหม่มาทดแทน ผมเชื่อว่าการยินดีรับผิดชอบในข้อผิดพลาดขนาดนี้..คงไม่เกิดขึ้นกับแหล่งจำหน่ายวิดีโอหรือสินค้าประเภทนี้ตามแหล่งอื่น ๆ อย่างแน่นอน--แม้แต่การอัดหนังแต่ละเรื่องและการแถมหนังในแต่ละม้วน..เราก็ต้องคัดแล้วคัดอีก

เพราะฉะนั้นความดี หรือความเด่นของหนังแต่ละม้วนนั้นย่อมไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะความพึงพอใจของคนแต่ละคน.. ย่อมไม่เหมือนกันโดยสิ้นเชิง

ขอรับประกันและการันตีได้ตรงนี้ว่า ไม่ว่าจะเป็นคมกริช หรือว่าบุคคลอื่น ๆ ในทีมงานของ เพ็ญพักตร์ เราไม่มีเจตนาหลอกลวงผู้อ่านให้ซื้อสินค้าโดยสินค้านั้นไม่ความดีจริง..ในความดีเด่นที่ควรจะมี--ถ้าเมื่อครั้งที่คุณส่งจดหมายมาตำหนิ แล้วคุณส่งม้วนเทปกลับมาเปลี่ยนหรือกลับมาคืน ผมหรือ คมกริช คงจัดการอะไรให้คุณมีความรู้สึกดีกว่าที่เป็นอยู่ได้แน่ เพราะเรายินดีจะทำในสิ่งที่คิดว่า..ผู้ใช้บริการของเราจะได้สิ่งตอบแทนอย่างพึงพอใจ (แต่ก็ไม่ใช่ว่าเออะอะไรก็ไม่พอใจ ซื้อไปแล้วหรือดูไปแล้ว..แต่ไม่ชอบก็จะส่งกลับมาคืน ในกรณีนี้เราคงไม่ยินดีรับ)

ในโอกาสหน้า หากการแนะนำหนังวิดีโอเรื่องใด ๆ ถูกตีพิมพ์ ผมรับรองได้ว่า..วิดีโอเรื่องนั้น ๆ จะถูกเขียนถึงอย่างละเอียดในแง่ต่าง ๆ รวมทั้งข้อด้อยที่มีทั้งหมดว่า..มีอะไรบ้าง เพื่อให้คุณผู้อ่านสามารถพิจารณาได้อย่างถี่ถ้วนมากขึ้น และป้องกันความผิดพลาดในการเข้าใจเกี่ยวกับคุณภาพของหนังอีกขั้นหนึ่งด้วย

คำเตือนของคุณในครั้งนี้มีค่ามากมายจริง ๆ เพราะถ้าคุณไม่ชื่นชม เพ็ญพักตร์ หรือไม่รักเพ็ญพักตร์ เลยแม้แต่น้อย..คุณจะมานั่งตำหนิหรือแนะนำทำไม..จริงมั้ย?

น พ ด ล

ปฏิทินแม่โขง '35 ร้อนร่า หรือ โรยแรง?

ค่อนข้างจะเงียบเชียบและเงียบเหงาจริง ๆ สำหรับเรื่องราวของ *ปฏิทิน* ในปีนี้ เงียบแหละเหงาจนแทบไม่มีข่าวคราวใด ๆ เลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะเป็น บรรดาปฏิทินของค่ายผลิตภัณฑ์ยักษ์ใหญ่หรือว่ายักษ์เล็ก-ยักษ์แคระทั้งหลาย

แม้แต่ *ปฏิทินแม่โขง* เอง ในปี 2535 นี้...มีข่าวออกมาเป็นกระสายให้ชาวประชาได้ฮือฮากันน้อยมาก เรียกได้ว่า...น้อยสุดน้อยเลยเชียวแหละ

ในปีนี้ *แม่โขง* ยังเล่นเกมเดิม...โดยยึดหลักหานางแบบตัวหลักที่เคยเป็นดาราหรือว่าคนที่พอมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของประชาชนบ้างไม่มากก็น้อย ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็พอจะควานหาได้เพียง 1 คน ในแต่ละปี--สำหรับในปี 2535 *สุกัญญา มิเกล* อดีตนางเอกหนังเกรดบี (หนังที่สร้างออกมาฟอร์มเล็ก หรือหนังที่สร้างโดยเน้นให้เป็นหนังเรทอาร์) เป็นนางแบบชูโรง แต่น่าแปลกใจที่เธอไม่สามารถดึงดูดให้ข่าวของปฏิทินแม่โขงกลายเป็นข่าวดังได้...อย่างที่ควรจะเป็น

รุ่งทิวา ไชยมงคล นางแบบสาวจาก *นิตยสาร วิดีโอโชว์ ฉบับที่ 5* ซึ่งค่อนข้างฮือฮาเมื่อภาพชุดของเธอถูกตีพิมพ์ลงในหนังสือ มาเป็นแบบในแผ่นที่ 2 ให้กับแม่โขง

สำหรับแผ่นที่ 3 นั้น เป็นนางแบบที่ไม่ค่อยคุ้นหน้าคุ้นตานัก แต่ใบหน้าและรูปร่างของเธอนั้นจัดอยู่ในขั้นใช้ได้เลยทีเดียว

ส่วนในแผ่นที่ 4 นั้น เนื่องจากนางแบบอยู่ในลักษณะก้มหน้าลงมองพื้น จึงไม่แน่ใจเหมือนกันว่า..เป็นใคร?

ช่างภาพที่เข้ามาทำหน้าที่ในด้านการดำเนินงานชื่อว่า *นิพนธ์ ใบเย็น* ซึ่งคุณอาจได้พบเห็นและได้รู้จักเขาจากรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งทางช่อง 3 ไปเรียบร้อยแล้ว

มีจุดที่น่าสนใจให้ลองคิดกันอยู่จุดหนึ่งก็คือ ปฏิทินแม่โขงชุดนี้...ภาพทุกภาพค่อนข้างจะจับโฟกัสตัวนางแบบไม่ชัด ภาพเกือบทั้งภาพดูเบลอ ๆ ไปสักหน่อย--ส่วนเรื่องรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ที่มากมายไปกว่านี้คงต้องขอออกตัวไม่วิพากษ์ต่อ เนื่องจากผู้เขียนไม่มีความรู้ด้านการถ่ายภาพดีนัก...เกรงว่าหากวิพากษ์-วิจารณ์ไปแล้วอาจไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง และความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่ได้ลงมือปฏิบัติงาน เพราะการยืนดูอยู่วงนอกนั้น...ไม่สามารถเข้าไปสัมผัสกับความจริงได้มากเท่ากับคนทำ

หากดูกันแล้ว...มีความรู้สึกอย่างไร ก็คงต้องแล้วแต่ความรู้สึกนั้น ๆ ของคุณเอง ถ้าชอบก็บอกคนอื่น ๆ ที่รู้จักกันไปว่า *'ชอบ'* แต่ถ้าไม่ชอบก็อาจบอกไปตรง ๆ ว่า *'ไม่ชอบ'*

แต่ก็นั่นแหละ...ของพรรคนี้นานาจิตตัง มีให้ดูก็ดีกว่าไม่มี!

ρ

